

www.burmeseclassic.com

ဆုမြတ်ပွန်ပွန်

အညှိုးမြစ်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

NYI NYI

ဆုမြတ်ပွန်ပွန်

စာပိုဒ်မြတ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၀၀၀၀၀၀၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၂၅၅၀၀၀၀

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
၀၀၀မအကြိမ်

တန်ဖိုး

၇၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်ခင်စိန် (၀၁၈၁၉) ချစ်မင်းလှစာပေ
အမှတ်(၄၃/က)၊ မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၅)၊ (၁၅)လမ်း၊ ရန်ကုန်

၂၀၀၆ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ
ထွက်ရှိပြီး

၂
အောက်တိုဘာလ
ထွက်ရှိပြီး

BURMESE CLASSIC

“အပွင့်”

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဟာ

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့

သိပ်ကို နူးညံ့လှပတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်လို ဖြစ်ပေမဲ့

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့

ရက်စက်ခက်ထန်တဲ့ မုန်တိုင်းတစ်ခုလို ဖြစ်သွားတတ်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အကြောင်းတရားတွေရှိလို့ အကျိုးတရားတွေ ဖြစ်လာတာလို့
အခိုင်အမာ ဟောကြားခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်အတိုင်း
ရက်စက်နာကြည်းတတ်တဲ့ နှလုံးသားတစ်ခု ဖြစ်လာဖို့
ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေ ဖန်လာခဲ့သလဲဆိုတာ ...။

BURMESE
CLASSIC

ခေမန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့ လိုပါလျှင်
အမှတ် (၁၅၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သပန်းကျွန်းသို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

မြန်မာပြည်ကို စတင်ခြေချလိုက်ပြီဆိုကတည်းက
အရှိလာသော နွေးထွေးမှုသည် ဘာနဲ့မှကို မတူချေ။ သူ မွေးဖွား
ခဲ့သောနေရာ၊ သူ အင်မတန် ချစ်ခင်ရသော မာမိနှင့် သူ အလွန်
ကို သံယောဇဉ်ရှိရသော သူငယ်ချင်းများ အားလုံးကို ပြန်လည်

တွေ့ဆုံရတော့မည်ဟူသော အသိသည် သူ့ရင်ကို တသိမ်းနှင့် ကြည့်နှုံးရွှင်ပျစေလေသည်။

“သား မာမိ ဒီမှာ”

လူအုပ်ကြားထဲမှ အပြင်ကိုတိုးထွက်လိုက်လျှင် ချစ်သော မာမိကို ထင်းခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟိုင်း ... မာမိ”

မာမိက သူ့ကို ဝမ်းသာအားရနှင့် ဆီးကြိုတွေ့ကာ နှုတ်ဆက်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် သူ့ပါးကြိုးဘယ်ပြန် ညာပြန် နမ်းနေသဖြင့် သူ့မှာ ရှက်ပြီး ပြုံးရသေးသည်။

“မာမိ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် သားရယ်၊ သားနဲ့အတူ ဘဝကို ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းသွားဖို့ဆိုတာ မာမိ ကျန်းမာဖြစ်မှာပေါ့”

မာမိရဲ့ နောက်နားဆီမှ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြသော ဒင်နီ၊ လင်းဝေနှင့် မိုးသောက်တို့က သူ့လက်တွေ့ နွေးထွေးစွာ လာရောက်ဆုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဒေါက်တာကြီး၊ မင်း သိပ်ကို ကြည့်လေ လာပါလားကွ”

“လာမယ် ... လာမယ် ဒီညတော့ မင်းတို့အတွက် One table ဟိုကော်င် ကျူရီးတောင် မာဆယ်လ်တွေ ဘာတွေ ထွက်လာပါလား”

“ဒါပေါ့ကွ မင်းကို အားကျပြီး ဂျုံတွေချည်း ဖိစားနေတာကိုး”

“အင်း ... လင်းဝေကတော့ ဘီယာဖောဖောနေတဲ့ ဒီခိုင်းပဲ၊ ဟုတ်တယ်မှလား”

“ဒါတောင် မင်းဖို့ ချန်ထားသေးတယ် ဟား ဟား ဟား”

ခုနစ်နှစ်တောင် ကွဲကွာခဲ့ရသော သူ့ရဲ့ ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းများသည် သူ့ကိုတွေ့သောအခါ စိမ်းမနေပါ။ အရင်လိုပင် နွေးထွေးဆဲ အလေးထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... သားတို့ရေ အိမ်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြ၊ သွားရအောင်”

“ဟေ့ကောင် ငါတို့ကားနဲ့ လိုက်မှာလား”

သူက ဘာမှ ပြန်မဖြေရသေးခင်မှာပင် ...

“သားရေ မာမိကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့၊ ဆောရီး သားတို့ရေ၊ အန်တီသားမျက်နှာကို တစ်ဝကြီး ကြည့်ချင်သေးလို့၊ အားလုံးတော့ အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ကြဦးနော်၊ အိမ်မှာ Leach စားဖို့ အန်တီ အားလုံးစီစဉ်ထားတယ်”

“ဟား ... ဒါတော့ စိတ်ချ။ ရဲဘော်တို့ရေ ချိတက်ကြစို့”

“Ok Let's go”

သူ့ သူငယ်ချင်းတွေက ကားတစ်စီးပေါ် သပ်သပ် တက်သွားကာ သူက မာမီနှင့်အတူ ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခုနစ်နှစ်မျှ ခွဲခွာခဲ့ရသော မြင်ကွင်းများသည် သူ့မျက်လုံးထဲမှ ဆန်းသစ်လှပလို့နေ၏။

မာမီက သူ့ဆံပင်များကို ညင်သာစွာ သပ်ဖွဲ့လာ ရင်းမှ ...

“မာမီသားက ခုနစ်နှစ်တွင်းမှာ သိပ်ကို ရင့်ကျက်ပြောင်းလဲ လာတဲ့ပုံပဲ။ သားအတွက် မာမီ အများကြီးကို ဂုဏ်ယူတယ်။ သား ပြန်ရောက်လာတာ မာမီ အားတွေ ပိုရှိလာသလိုပဲ။ သားကို အများကြီး မျှော်လင့်ထားပါတယ်”

သူက မာမီစကားတွေကို ကျေနပ်စွာဖြင့် တစ်ချက် ပြုံးကာ မာမီပခုံးကို တွင်းတင်းပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မာမီရဲ့ ကလင်းနစ်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေတယ် သား။ အရမ်း အဆင်ပြေတယ်။ သား ရောက် လာတော့ မာမီ ပိုအားရှိသွားတယ်။ သား ရှိလာပြီဆိုတော့ ဒီထက် အောင်မြင်ဖို့ မျှော်လင့်တယ်”

“စိတ်ချပါ မာမီ။ သား ကြီးစားမှာပါ”

သူက မာမီ လက်ဖဝါးတွေကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ နိုင်မာစွာ ပြောလိုက်လေသည်။ အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ဟု ထင်ရလောက်စွာပင် သူ့မာမီသည် ချောမောလှပလို့ နေသည်မှာ ဘိုးအရင်ကအတိုင်း မပြောင်းလဲသေးချေ။ ဒါတောင် မာမီရဲ့ဘဝက လှပခဲ့တာ မဟုတ်ချေ။ သူ့ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရတုန်းမှာပင် သူ့ရဲ့ဒယ်ဒီ ဆုံးပါးသွားခဲ့သော်လည်း မာမီကား စိတ်ဓာတ်မကျချေ။

ဆေးကျောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သော မာမီသည် ကိုယ်ဝန် တစ်ဖက်နှင့် ဆေးကျောင်းကို ရအောင်တက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းတွေ ဝိတ်တုန်းမှာပင် သူ့ကို မွေးဖွား၊ ကျောင်းတစ်ဖက် ကလေးတစ်ဖက် နှင့် ဘဝကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ကာ အောင်မြင်သော သားဖွားမီးယပ် အထူးကုတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်လည်း ရပ်တည်ပြန်ခဲ့သည်။

သူ့ရော မာမီရော ဘဝကို မတောင့်မတ မကြောင့် ကြေဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်အောင် မာမီရော ဒယ်ဒီရောသည် ချီးရီးစဉ်ဆက် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူများ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ကို အကြီးအကျယ်ချစ်ကာ မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ထားခဲ့သော မာမီသည် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ သြစတြေးလျားသို့လွှတ်ကာ ဆေးပညာ သင်ကြား

စေခဲ့သည်။ အခုလို ထက်မြက်ထူးချွန်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်
ဖြစ်လာရန် ဇွဲ၊ ဝီရိယ၊ ကြိုးစားမှုကိုနှင့် လွတ်လပ်မှုအတော်များများ
ကို ပေးဆပ်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ အခုချိန်မှာတော့ ခုနစ်နှစ်တာ
သူ့ရဲ့ ပေးဆပ်မှုများသည် ဒေါက်တာ ရဲတာရာအဖြစ် သူ့
လက်မထောင်စေနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ သားရော ပြန်လာတာ နောက်ကြောင်းရှင်းရဲ့လား
“ဘာကိုလဲ ဓာမိရဲ့”

“ဟိုမှာ ဇာတ်လမ်းတွေ ဘာတွေများ ကျန်ခဲ့လား
မေးတာ”

“အား ... မကျန်ပါဘူး မာမိရာ၊ သားစာတွေနဲ့ သား
လုံးပမ်းနေရတာကို မအားလှပါဘူး၊ ဒါတွေ အချိန်လည်း
မပေးနိုင်ပါဘူး”

“ကောင်းတယ် သား၊ သားကို မာမိ ချစ်လို့မဝသေး
နော်၊ ပြီးတော့ မာမိသားကို သူများနဲ့ ခွဲဝေချစ်ရမှာ
လည်း မာမိမလိုလားဘူး၊ မာမိ သားကို မာမိပဲ ပိုင်ဆိုင်
တယ်၊ သား တစ်သက်လုံး မာမိ အနားမှာပဲ နေရမယ်”

သူက မာမိ စကားကို ပခုံးနှစ်ဖက် အသာတွန့်ကာ
ပင် ပြုံးနေလိုက်တော့သည်။ သားသမီးများကို ချစ်သည့်အချစ်

အမိရဲ့ အချစ်မှာ သူ့တာကတွေထက် ပိုကဲလှသည်။ ဘယ်ကောင်မ
အားနဲ့မှ သူ့ကို စိတ်မချသဖြင့် သူ့တွင် မိန်းကလေးအုပ်ချင်း
အချုပ်ပင် မရှိချေ။

နီးစပ်ရာ သူ့တို့ အသိုင်းအဝန်းတွင် သားဖွားမီးဖာပိ
အထူးကု ဆရာဝန်မကြီး ဒေါ်ဝန်းသော်တာသည် သူ၏ တစ်ဦး
အညှိုးသောသား ရဲတာရာကို ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ တူတယ်
အနံ့တယ် မထင်ဘူးဟူ၍ နာမည်ကြီးလှတာကိုလည်း သူ စိတ်
ချစ်ရလှပါသည်။

သူ့အပေါ်ချစ်သော မာမိရဲ့ အတ္တစိတ်ကား များနေ
တော့ အမှန်ပင်။ သို့သော် ဘဝတစ်ခုလုံး သူ့အပေါ် ပုံအာ
အညှိုး ချစ်ခဲ့သော မာမိရဲ့ မေတ္တာကိုတော့ သူ လေးလေးနက်နက်
အသိအမှတ်ပြုရလေသည်။

အင်း ... မာမိ အချစ်ကြီးပုံနဲ့တော့ အချစ်နဲ့များတွေ့
အချင် သူ ခက်ပင်ခက်ရချည်သေးရဲ့။ ဒီလိုတွေးမိလျှင် အခု
အချိန်ထိ ရင်မခုန်ဘူးသေးသော သူ့နှလုံးသားကို ဟုတ်မှဟုတ်သေး
သားဟူ၍ပင် လန့်ချင်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

တကယ်တမ်းတော့ သူ့နှလုံးသားကို ရင်ခုန်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့ခြင်းမှာ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ပယောဂလည်း မကင်းလှချေ။ လူငယ်သဘာဝ လွတ်လပ်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေ သည့် သူ့ကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေက အားမလို့ အားမရဖြစ်ခြင်းက အစပြုပါသည်။

အဲဒီနေ့က သူ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်စု ဆာကူရာတာထဲ မှာ ကော်ဖီသွားသောက်နေတုန်းက ဖြစ်သည်။ ARROW ရုပ်နံ

စတိုင်လ်ပန်ကို သပ်ရပ်ခန့်ညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ကို ဒင်နီက အစပြုကာ ...

“ဟော့ကောင် မင်း ဒီခိုင်းကလည်းကွာ သိပ်လည်း ကျန်းတံလဲ မန်း ဆန်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါတို့နဲ့တွေ့ရင် ငါတို့ပုံပေါ့။”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ခေတ်လူငယ်တွေပီသစွာ Punk ဒီခိုင်း၊ Alter ဒီခိုင်း ခုံလိုသာပင်။ သူတို့ကြားထဲက သူ့ပုံစံက ဘစ်မျိုး တစ်ဘာသာ ကွဲထွက်ကာ နေသည်ကို သူက ပြုံးရင်း ...

“ဒီလို ဝတ်တာက အကျင့်ဖြစ်နေပြီကွ၊ ဟိုမှာလည်း ဒါတွေပဲ ဝတ်ရတာများတော့ ဂျူတီအိုတ်နဲ့ကျတော့လည်း ဒါမျိုးတွေနဲ့ပဲ အဆင်ပြေတာလေ”

ဒင်နီက သူ့နားကွင်းလေးကို လှုပ်ခတ်ပြုကာ ... “ဒါမျိုး လှုပ်လေကွာ၊ မိုက်ကယ်လ် ဒေါက်တာပေါ့။”

“တော်ပါပြီကွာ မသင့်တော်ပါဘူး။”

“မင်းကလည်းကွာ မမိုက်လိုက်တာ၊ မင်း ကြည့်ရတာ heavy ဒီခိုင်းကြီး၊ ဟော့ကောင်တွေ ဒီကောင်ကို ပုံစံပြောင်း ပေးကြစို့။”

“အေး ... ကဲ ... တာရာ ပြော၊ ဘယ်သွားချင်လဲ ဘာလုပ် ချင်လဲ”

မိုးသောက်က စီးကရက်မီးခိုးငွေ့တွေကို အဝိုင်းပုံ သဏ္ဍာန်လေးတွေ မှုတ်ထုတ်ကာ ဟန်ပါပါ မေးသည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်စလုံးမှာ ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝတည်းက စတင် အတွဲညီလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကာ လေးဦးစလုံးသည် ကျောင်းမှာကတည်းက နာမည်ကြီးကြလေသည်။

မိဘတွေကလည်း ကျိုကျိုတက် ကြွယ်ဝချမ်းသာ သူတွေပီပီ ရုပ်ရည်တွေကလည်း အမိုက်စားတွေချည်းမို့ သူတို့ အုပ်စုဆိုလျှင် ကောင်မလေးတိုင်းက စိတ်ဝင်စားကြသည်။

“လောလောဆယ်တော့ Gym တစ်ခုခုမှာ Member ဝင် ချင်တယ်၊ မင်းတို့ရော ဘယ်မှာ ကစားလဲ”

“ငါနဲ့ ဒင်နီကတော့ တင်းနစ်ရိုက်တုန်းပဲ၊ Gym တော့ မသွားဘူး၊ လင်းဝေကတော့ Sedona မှာ ကစားတယ်”

“အိုးခေ ... ဒါဆို အဆင်ပြေပြီ၊ လင်းဝေရေ မင်းနဲ့ ငါပေါ့”

“အိုကေ သူငယ်ချင်း၊ မနက်ဖြန် Member ဝင်လိုက်တော့ မင်းရောက်လာမှ ငါလည်း အဖော်ရတော့တယ်၊ ဒီကောင်တွေက ညှိလို့ကို မရဘူး”

“နိုး ... နိုး ကိုယ်တို့က မာဆယ်လ်တွေ ရှိပြီးသား”

သူတို့ထဲတွင် ပိန်လွန်းသဖြင့် ကျူရီးဟု အမြဲ နောက်ခံရသော လင်းဝေတောင် Gym မှာ သွားကစားသဖြင့် အင်တင်းကာ ကြည့်ကောင်းနေချေပြီ။

“ကဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ရော မင်း ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ တာရာ၊ ပြော မင်းကို တစ်ခုပြောမယ်၊ ငါတို့နဲ့တွေ့တုန်း မင်းစိတ်တွေကို Relax လုပ်ထားစမ်းကွာ၊ ဘဝမှာ နေရမဲ့ အချိန်တွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ဘောင်ခတ်မထားနဲ့”

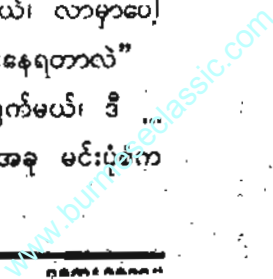
“ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်း ကြည့်ရတာ စက်ရုပ်နဲ့ တူနေတယ်၊ We don't like Robot”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို အမျိုးစုံအောင်ပင်

သောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ကြလေသည်။ မျှမျှတတ တွေးသော လင်းဝေကတော့ ...

“မင်းတို့ကလည်းကွာ စွတ်တင်မနေကြစမ်းပါနဲ့၊ ဒီကောင် ဖြန့်ရောက်တာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ လာမှာပေါ့ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ဘာလို့ အရေးတွေကြီးနေရတာလဲ”

“အရေးမကြီးဘူး ပြီးရင် shopping ထွက်မယ်၊ ဒီ ... ဒီနိုင်းတွေတော့ အရင်ဖြိုမှ ဖြစ်မယ်၊ အခု မင်းပုံစံက အဆင်ပက်ဆာလိုလို ဘာလို့လို့နဲ့”

“ဟား ... အဟား ... ဟား ... ရေလည်ကို ကျွေးနေတာပေါ့ပဲလား”

သူက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားပြောရင်းမှ ချက်ချင်းပင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးလာမှုကို ခံစားလာရလေသည်။ သူ့အဖေဟက်ဟက်ပက်ပက် မရယ်ဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့များတိုင်းပြည်မှာ ခက်ခဲနက်နဲလှသော ဆေးပညာတွေ၊ ဆည်းပူးရင်း သူ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့အားချေ။

တွေ့ကြည့်လျှင်တော့ ဒီကောင်တွေ ပြောသောတကယ်ကိုပင် ရိုဘော့ဆန်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဒင်နီရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းက ငြိမ်လာသဖြင့် ဒင်နီက ဖုန်းပြောပြီးလျှင် ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဇွန်က ဖုန်းဆက်တယ်ကွ၊ အခုဆန်းဒေး မြရိပ်ညိုမှာ ကွန်ဆတ်ထံတစ်ခု ရှိတယ်တဲ့”

“ဝါး ... ဖျင်းပြီလို့ ပြောလိုက်ကွာ၊ ဘာလို့ လက်ကိုင်တွေ ဘွတ်ကင်သွားချိန်နေတာတုန်း၊ ကြာရင် အဆိုတွေနဲ့ ငါတို့နဲ့ အမျိုးတော်ကုန်တော့မယ်”

“မင်း အဘက မင်းထက် နားလည်တယ်ကွ၊ ထူးခြားချိတ်လိုက်တာ၊ မိုးကြယ်စင် ပါတယ်”

“ဟေ ... မိုးကြယ်စင်၊ Our Lady?”

“အား ... ဒါတော့ လက်လွတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ vlpက ပြန်ချိတ်လိုက်၊ သေချာပစေနေနော် ဒင်နီ”

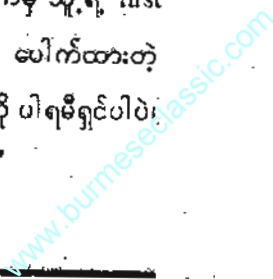
“ဟွန်း ... လာမပြောနဲ့”

သူတို့ သုံးယောက်မှာ မိုးကြယ်စင် ဟူသောအမည်ကို ကြားတာနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြတာကို အထူးအဆန်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရော အပါအဝင် အားလုံးသည် အေးဆေးပါဟူသော အစားတွေ ဖြစ်လေသည်။

“မိုးကြယ်စင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“အေး ... မင်းသိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ကွန်ဆတ်တံတေ့ကိုလည်း ပို့ရဦးမယ်၊ မိုးကြယ်စင်ဆိုတာ အဆိုတော်ကွ၊ မင်း ပြန်ရောက်မလာခင် ငါးလလောက်ကမှ သူ့ရဲ့ first album ထွက်ထားတာ ကြီးအကျယ်ကို ပေါက်ထားတဲ့ အခွေပဲကွာ၊ သူ့အသံကလည်း တကယ်ကို ပါရမီရှင်ပါပဲ၊ တစ်ခါ နားထောင်ဖူးတာနဲ့ စွဲသွားမယ်”

“အဲလောက်တောင်ပဲလား”

“အဲဒီထက်ကို ပိုသေးတယ်၊ ရုပ်ကလည်း အတော်လေး
တာနော်၊ အပြင်းစားပဲ။ အခွေသာ အကြီးအကျယ်ပေါက်
တာ သူ့ကို လူရှေ့ထွက်လာတာ မတွေ့ရသေးဘူး
အင်တာဗျူးတွေလည်း လက်မခံသေးဘူး။ Live show
တွေလည်း မဆိုဘူး။ ဒီပွဲဟာ သူ့ရဲ့ first show ပဲကွ”
“ဒါကြောင့် မင်းတို့ လှုပ်ရှားနေကြတာပေါ့”
“မင်းလည်း စိတ်ဝင်စားမှာပါကွာ၊ အဲဒီနေ့ကျရင်
လိုက်ခဲ့ရမှာနော် ဟေ့ကောင်”
“မင်းတို့ လိုက်ဆိုတော့လည်း လိုက်ရတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေ
ငါက အဲဒါမျိုးတွေ သိပ်ဝါသနာမပါဘူး”
“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ပြောတာ၊ မင်းရဲ့ စတိုင်လ်
ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်လို့၊ ဘယ်လိုလဲ ဟေ့ကောင်၊ ဟိုမှာ
ဘယ်နှစ်ခါ date ထွက်ခဲ့လဲ”
“မရှိပါဘူးကွာ မင်းတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါတက်တဲ့ကျွေး
က ရိုးရိုးကျောင်းမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီတော့ အရမ်းကြီး
ရတယ်၊ နောက် မာမီ အမျိုးတွေလည်း အများကြီးရှိ
မာမီက အမြဲ လှမ်း check နေတာ သိတယ် မဟုတ်လား

“ဟွန်း မင်းဟာက မမိုက်လိုက်တာကွာ၊ အေးလေ မတွေ့
ခဲ့တာပဲ ကောင်ပါတယ်၊ ဒီရောက်မှ ရှာတော့”
“အခုလောလောဆယ်တော့ ဒါတွေ မစဉ်းစားသေးပါဘူး
ကွာ၊ မာမီကို ကူညီဖို့ပဲ ကြိုးစားရမယ်၊ အဓိက မာမီ
စိတ်ချမ်းသာဖို့ပါပဲ ...
မာမီ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အရှိန်ဟုန်ပြင်းပြင်းနဲ့
ကြိုးစားခဲ့ရတာ ပင်ပန်းနေလောက်ပြီ”
“အေး ... မင်း မာမီ မင်းကို ချစ်ပုံကတော့ လက်ဖျားခါ
တယ်”
“ဟုတ်တယ်ကွာ ဒီလို အချစ်ကြီးပုံမျိုးနဲ့ဆို မင်း မိန်းမရဖို့
တော့ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”
သူငယ်ချင်းတွေ စကားကို သူက ပြုံးရုံပဲ ပြုံးနေခဲ့
နည်း။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို
shopping mall တွေသို့ ခေါ်သွားကာ ခေတ်ဒီဇိုင်း အင်္ကျီတွေ၊
အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီတွေ ဝယ်ပေးသည်။ Beauty Saloon သို့
တော့ Hair Style တွေ ပြောင်းစေသည်။ အားလုံးပြီးသွားတော့
သူသည်လည်း ဒီကောင်တွေရဲ့ ဒီဇိုင်းပင် ဖြစ်သွားလေ

သူ မရှိသော ခုနစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာ အတော်ကြီး တိုးတက်ပြောင်းလဲလာသော လူငယ်တွေရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ ထဘီဝတ်တာ မတွေ့ရသလောက် ရှားပါးနေပြီဖြစ်သော မိန်းကလေး တော်တော်များရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေကို ခေါင်းတညိတ်တညိတ် အကဲခတ်ရင်း သူသည်လည်း အခုမှ လူငယ်တစ်ယောက်လို ပေါ့ပါးရွှင်လန်း သွားရတော့တာ ပြစ်လေသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့လိုပါလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတနှင့်အထွေထွေ ဝေဖန်နိုင်ပါသည်။

၂၃

“မိုးကြယ်ရေ ကိုလင်းမွန် ရောက်နေတယ်ဟေ့”
“လာပြီ အန်တီခိုင်ရေ”

ကိုလင်းမွန် ရောက်နေသည်ဆိုသဖြင့် မိုးကြယ်သည် နှုတ်တစ်ထည်ကို ခေါင်းမှ မြန်မြန်ပင် စွပ်ချကာ မုန်ပင်မကြည့်

တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးကြယ်ရဲ့ ရာဇဝင်တွင် မိုးကြယ်ကို စောင့်ရသည်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့စေရ။

ဒါသည် အခုမှမဟုတ်ဘဲ သာမန် မိုးကြယ်စင် သော ဘဝတည်းက ဖြစ်လေသည်။

မိုးကြယ် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ ကိုလင်းမွန်က အေးအေးဆေးဆေးပင် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်ထားစောင့်နေသည့် မိုးကြယ်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ပြီးရော၊ မိုးကြယ် လာမှာပေါ့”

“ကိုယ်လည်း အားနေတာနဲ့ လာလိုက်တာပါ။ မနက်ဖြန်မှာ ရင် Dancer တွေနဲ့ အကတိုက်ဖို့ရယ်၊ နောက် VC ပို့စတာအတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ရယ် ရှိတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

ကိုလင်းမွန်သည် မိုးကြယ်ရဲ့ producer ဖြစ်ပါသည်။ အခုခေတ် လူငယ်တော်တော်များများကို ရဲဝံ့စွာ မြေတောင်မြှောက်ပေးနေသော အောင်မြင်သည့် တေးထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မိုးကြယ်ကို ယုံကြည်စွာဖြင့် စစ်တမ်း

ကာ မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သောသူ၊ မိုးကြယ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုလည်း ဟုတ်ခဲ့ပါသည်။

“ဒါထက် မိုးကြယ် Live show အတွက် ဝတ်စုံရော စီစဉ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း မစီစဉ်ရသေးဘူး၊ ဒီနေ့ပဲ အန်တီခိုင်နဲ့ တိုင်ပင်မလို့၊ ကိုလင်းမွန်လည်း စဉ်းစားပေးဦးလေ”

လင်းမွန်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ မိုးကြယ်ကို သဘောတကျနှင့် ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။ ကျလည်း ကျလောက်တဲ့ တောင်မလေး။ သူ တွေ့ဖူးသမျှထဲတွင် သူမလောက် အဖြူထည်ဆန်တာ မရှိတော့။ သီချင်းဆိုဖို့ သက်သက်သာ ဝါသနာထုံသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ရကာ လက်ရှိ လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေသော အောင်မြင်မှု အပေါ်မှာလည်း သာယာစိတ် တစ်စက်လေးမှ ဝင်ပုံမရ။

မိုးကြယ်ရဲ့ အရိုးခံစိတ်ထားလေးကို သူ အလုံးစုံ သိရှိသွားရပြီး သနားကရုဏာသက်သွားသည့် အချိန်မှစကာ မိုးကြယ်အတွက် မန်နေဂျာသဘောမျိုးနှင့်ပင် တာဝန်ယူ စီမံပေးခဲ့ရသည်မှာ မိတ်ကပ် ဆံပင်မှအစ အဝတ်အစား ဒီဇိုင်း၊ ဖိနပ် ဒီဇိုင်းအထိပါ မကျန်စေရ။

မိုးကြယ်အတွက် သူ စီစဉ်ပေးခဲ့ရသော အရာအားလုံးမှာ မိုးကြယ်ရဲ့ ဂုဏ်ကို မြှင့်တင်ပေးတာ၊ လူ ပိုမိုစိတ်ဝင်စားစေခဲ့တာတွေချည်းပင်။ မိုးကြယ်ကလည်း အရာအားလုံး သူ့ကို ပုံလွဲထားကာ စိတ်ချလက်ချ နေစမြဲ။ သူ ဘာပြောပြော သူ့အတွက် ကောင်းဖို့ပဲ ဖြစ်သည်ဆိုတာကို လက်ခံထားပုံရသော မိုးကြယ်နှင့် သူသည် အပေးအယူ အင်မတန်မျှတသော ပရိဂျူဆာ နှင့် အဆိုတော်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဝတ်အစားကိစ္စ ကိုယ်ပဲ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်၊ မိုးကြယ် သိထားဖို့က အနုပညာသမားတစ်ယောက်ဟာ အနုပညာဝမ်းစာ ဖူလုံနေဖို့က အရေးအကြီးဆုံးဆိုတာ မှန်ပါတယ် ...”

ဒါပေမဲ့ အခုခေတ်က အဲဒါတစ်ခုတည်းတင် တော့ဘူး၊ သဘောပေါက်တယ်မှလား၊ styleပဲ၊ own style ရှိရမယ်၊ နောက် အဆိုတော်တွေ၊ သူတို့က ပရိတ်သတ် တိုက်ရိုက် ထိတွေ့ရတာ၊ Actor တွေကမှ ဇာတ်လမ်း character အလိုက် ဝတ်စားရလို့ fashion ဆိုတာ ဇာတ်လမ်း ထဲမှာ သိပ်လုပ်ခွင့်မရဘူး ...”

အဆိုတော် ဆိုတာမျိုးက စိတ်ကြိုက်ထွင်လို့ရတယ်၊ အထူးသဖြင့် stage show တွေမှာ ပရိတ်သတ်ကို သူများနဲ့ မတူတဲ့ performance ဘယ်လိုပေးရမလဲ၊ ဒါတွေ စဉ်းစားရမယ်၊ အဲဒါလေး တစ်ချက်လဲ မိုးကြယ် စိတ်ဝင်စားပေးပါလို့ ကိုယ် request လုပ်ချင်ပါတယ်”

မိုးကြယ်က ကိုလင်းမွန်ရဲ့ စကားကို ရှက်ရှယ် ရယ်လျက် ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မိုးကြယ် သဘောပေါက်ပါတယ်”
 “ကိုယ်က မိုးကြယ်အတွက် ပြောတာပါ၊ အခုဟာက မိုးကြယ်ကို အားလုံးက အရမ်း စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်၊ ကိုယ်တို့က ဘာမှ လက်မခံသေးလို့၊ နောက်ဆို မဂ္ဂဇင်း ကာဗာတွေ၊ အင်တာဗျူးတွေ၊ show တွေ အများကြီး ကြိုလာတော့မှာပါ၊ အဲဒီမှာ ကိုယ့်ရဲ့ style ကို ပရိတ်သတ်က သဘောကျဖို့ လိုတယ် ...”

မိုးကြယ်က ဘုရားပေးထားတဲ့ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့အသံကို ရထားပြီး Bonus အဖြစ် အတော်လှတဲ့ ရုပ်ရှည်ကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ထားတော့ ဒါဟာ အောင်မြင်မှုအရှိန် ကို ကြီးစေမဲ့ အချက်တစ်ခုပဲလေ ...”

ဘယ်လိုလဲ လာမဲ့ ဆန်းဒေးပွဲအတွက်ရော ready
ဖြစ်ပြီလား၊ vocalပိုင်ကိုတော့ စိတ်ချပြီးသားပါ၊ feeling
ပိုင်းကို မေးတာ၊ မိုးကြယ် ပါတယ် ဆိုတာနဲ့ show
လက်မှတ်တွေတောင် ပြတ်ကုန်ပြီတဲ့”

မိုးကြယ်သည် သိပ်မအံ့ဩတော့သော်လည်း ကြည့်နု
ရွှင်ပျသည့် ပီတိစိတ်ဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကျုံ့လိုက်မိကာ ...

“အင်း ... အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီပွဲကြီးကို မိုးကြယ်
ရင်ခန့်နေတယ်၊ ကြောက်တယ်၊ မိုးကြယ်ကို ဝိုင်းတော့
မဆဲလောက်ပါဘူးနော်”

လင်းမွန်သည် မိုးကြယ်ရဲ့စကားကို အားပါးတရ
အော်ရယ်လိုက်ကာ ...

“ဟား ... ဟား ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မိုးကြယ်ရယ်၊ အဲဒီပွဲကို
လာတဲ့သူအားလုံးဟာ ခင်ဗျားလေးကို ကြည့်ချင်တဲ့ သူတွေ
ချည်းပဲ၊ ပွဲဆုမှာသာ စိုးရတာ၊ အားမပေးမှာကိုတော့
မပူနဲ့ ...

သီချင်းသုံးပုဒ်ဆိုတော့ အမောခံနိုင်ပါတယ်နော်”

“အိုး ... အဲဒါတော့ လာမပြောနဲ့၊ အပုဒ်နှစ်ဆယ်ကို non
stop ဆိုရလည်း ရတယ်”

“အိုကေ ... အိုကေ ဒါမျိုးမှပေါ့!”

လင်းမွန်က မိုးကြယ်ကို လက်မထောင်ပြနေတုန်းမှာ
အင် အန်တီခိုင်သည် ကော်ဖီလင်ဗန်းနှင့် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုလင်းမွန်ရေ အန်တီ ပြောထားတာလေးရော အဆင်
ပြေရဲ့လား”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဓနက်ဖြန်ညနေ ကျွန်တော် ယူလာ
ပြမယ် ခင်ဗျ၊ ပိုင်ရှင်ရော ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ ပစ္စည်းက
တော်တော်သန့်ပါတယ်၊ သူတို့က ဒါကို ထုတ်ပြီး ကားကြီး
ကိုင်မှာမို့ပါ”

မိုးကြယ်က နားမလည်သလို ကြည့်ရင်း ...

“ဘာတွေလဲ အန်တီခိုင်၊ ကားဝယ်မလို့သား”

အန်တီခိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် မိုးကြယ်ရဲ့
ဇွက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားရကာ ...

“ဟာ ... အန်တီခိုင် အဲဒီငွေတွေကို မိုးကြယ် လုံးဝ မထိ
အူးနော်၊ မိုးကြယ် သေချာမှာထားရက်နဲ့”

“မပါပါဘူးကွယ်၊ သမီးရတဲ့ အနုပညာကြေးတွေရယ်၊
အန်တီခိုင် စုဆောင်းထားတာလေးတွေရယ်နဲ့ပါ၊ သမီးလည်း
နောက်ဆို ဒီထက် အလုပ်များတော့မှာ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားလေး

တစ်စီးတော့ ရှိသင့်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ အန်တီတို့ဘာသာ
ဝယ်ရင် ဘာမှ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုဟာက ဘောင်
လင်းမွန်ကြောင့် အစစ အဆင်ပြေတဲ့ ကားသန့်ရမှာ”
“ဟုတ်တယ် မိုးကြယ်ရဲ့၊ ငွေ နည်းနည်းလိုတာတောင်
ကိုယ် စိုက်ထားတာပါ၊ တက်ထဲကငွေတွေကို မထိပါဘူး”

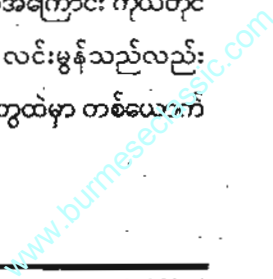
မိုးကြယ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ထထွက်သွားသည်
ကို အန်တီခိုင်နှင့် လင်းမွန်က နားလည်စွာ ငေးကြည့်ရင်း ကျန်
နေရစ်ခဲ့သည်။ မိုးကြယ်မှာ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ပတ်သက်သော
ခံစားချက် အတိတ်ဆိုးတစ်ခုရှိကြောင်း အချိန်မှာ အရင်းနှီးဆုံး
ဖြစ်သည့် လင်းမွန်က စာနာသိထားလေသည်။ မိုးကြယ် ဆယ်နှစ်
သမီးတည်းကမှ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကွဲကွာသွားခဲ့ကာ မိုးကြယ်ကို
ဘယ်သူကမှ မမွေးကြဘဲ အင်္ဂါဖြစ်သူထံမှာ ထားရစ်၍ မိဘနှစ်ပါး
စလုံးက တစ်ယောက်တစ်နိုင်ငံစီ ထွက်ခွာသွားကာ အဲဒီမှာပင်
အိုးသစ် အိမ်သစ် ထူထောင်လိုက်ကြတာ ဖြစ်သည်။ မိုးကြယ်
ကို တစ်ကိုယ်တည်းသမားဖြစ်သော အန်တီခိုင်ကသာ ကျွေးမွေး
ပြုစုခဲ့တာပင်။

အဲဒီအချိန်ကစလို့ မိုးကြယ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြီးမားသော
ဒဏ်ရာအနာတရတစ်ခု ရှိသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တည်းက

ဤ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေတတ်သော လူတွေနှင့်
ဧရာနောတတ်သောအကျင့် စွဲသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်သွေး
သားကိုယ် သံယောဇဉ်မဲ့စွာ ထားပစ်ရက်သော မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း
စိတ်အနာကြီး နာခဲ့ကာ မိုးကြယ်အတွက် လစဉ်ပို့ပေးသော
ဆောက်ပုံကြေးငွေတွေကို ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက တစ်ပြား
တစ်ချပ်မှ မသုံးခဲ့ဘဲ ရပ်တည်ခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။

နိုင်ငံရပ်ခြားရှိ မိဘနှစ်ပါး ထောက်ပံ့သည့် ငွေတွေ
ဖြင့် ကိုယ်ပိုင် စီးရီးထုတ်နိုင်လောက်သည်အထိ ဒီထက်မက
ဩယ်ဩယ်ဝဝ နေနိုင်ခဲ့သော်ငြားလည်း မာနကြီးသော မိုးကြယ်က
မိဘတွေရဲ့ ငွေကို စိတ်နာကာ လုံးဝ မသုံးစွဲခဲ့။ မေတ္တာဝတ်ကာ
ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော မိုးကြယ်က ငွေကြေးဥစ္စာထက် မေတ္တာ
ဘရာကို ပိုမို တန်ဖိုးထားခဲ့လေသည်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့်ပတ်သက်ပြီး
အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ခံစားခဲ့ရသည့်အတွက် သူ့ဘဝရဲ့ ဖြစ်ရပ်
နှုန်းအဖြစ် စွန့်ပစ်ခံကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအကြောင်း ကိုယ်တိုင်
သိချင်စပ် ရှေးဖွဲ့သိဆိုထားသည့်အတွက် လင်းမွန်သည်လည်း
မိုးကြယ်ကို နားလည်းအပေးနိုင်ဆုံး လှူသားတွေထဲမှာ တစ်ယောက်
အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မြေ ၃ သွ

သီချင်းဆိုဖို့ အချိန်တွေ နီးကပ်လာလေလေ မိုးကြယ်
ရင်တွေ ပိုချိန်လာရလေ ဖြစ်သည်။ လာရောက်ကြည့်သူတွေထဲ
အများကြီး။ ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးပင်။
မြရိပ်ညို မြက်ခင်းပြင်တွင် ဖြစ်သော်ငြား ခုံတွေခင်းထားသော
show ပွဲသို့ လူလတ်ပိုင်း၊ လူကြီးပိုင်းတချို့ရော ပါသေးသည်။

မိုးကြယ်ရဲ့ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး စတင် ဖျော်ဖြေသော
ခြစ်သလို ဤရွှေ ဤမျှသော ပရိတ်သတ်ကိုလည်း ပထမဆုံး
တွေ့ ခူးတွေ့ ကြုံတွေ့ရင်းဖြစ်သဖြင့် ခူးတွေ့ပင် တုန်နေလေ
သည်။ ပြောရလျှင် မိုးကြယ်သည် ဒီလို ကြီးမားသည့် ကွန်ဆတ်ထံ
ထံ အပြင်မှာတောင် ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ခါမှ သွားမကြည့်ဖူး
အားသောက်ဆိုင်မှာ ဆိုခဲ့တာဖြစ်သော်ငြား ကိုယ့်ကို သတ်သတ်
အောက်ကြည့်ရှုခဲ့တာလည်း မဟုတ်တာရော၊ ကိုယ်လို
အတူတွေ ရှိတာရောကြောင့် ဘာမှ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် မခံ
ခဲ့ရသော်လည်း ခုချိန်မှာ နာမည်ကြီး အဆိုတော်တွေကြားမှာ
အိမ်က လူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ရှိန်တာတော့ ရှိန်နေမိ
သည်။

ကိုလင်းမွန်ကတော့ မိုးကြယ်ကို အားပေးရှာပါသည်။
“ဘာမှ စိုးရိမ်စိတ် မရှိနဲ့နော် မိုးကြယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ယုံကြည်မှုထား၊ စင်ပေါ်ရောက်ရင် မိုးကြယ် ကြောက်မှာ
မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အကောင်းဆုံးသာ ဖျော်ဖြေခဲ့၊ ဟုတ်
ပြီလား။”

အန်တီခိုင်ကတော့ လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသော
မြယ်ကို အားရကျေနပ်သေးဟန်မထူဘဲ ဟိုနား ဒီနားလိုက်လံ

ပြင်ဆင်ပေးနေပါသည်။ မိုးကြယ်ရဲ့ အဝတ်အစားမှာလည်း လင်းမွန်ရဲ့ အိုင်ဒီယာတွေပဲ ဖြစ်သည်။ သီဆိုခုန်ပေါက်လှည့် ခေါ်ပေါ်ပါးပါးရှိမည့် အဝတ်အစားမျိုး စီစဉ်ပေးထားသည်။ ငြိမ်မြင်တာနှင့် လူတကာကြိုက်နှစ်သက်မည့် ဝတ်စုံမျိုးပင်။ အဖြူကြီးသေးသေးနှင့် လက်ပြတ်အင်္ကျီကျပ်ကျပ်လေးရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ငွေရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည့် ဂလက်ဆီ အလင်းထိ တစ်ခုရဲ့ ပုံစံမျိုး။

ဘော်ကြယ်တွေ လှပစွာ ဆင်ယင်ထားကာ အောက်က ဘောင်းဘီသည် တင်ပါးနေရာမှာ ကျပ်ကျပ်လေးနှင့် in လျက် ပေါင်ရင်းမှစ၍ အောက်ထိ အိုးပွပွလေး ဖြစ်သွားကာ ဘောင်းဘီမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒါတွေနှင့် လိုက်ဖက်ညီသော ပင်ဆယ်ဟီးမြင့်မြင့်ကလည်း မိုးကြယ်ရဲ့ Body beauty ကို ဝို၍ ကြော်ငြာပေါ်လွင်စေလေသည်။

ပန်းကျော်ရဲ့ ပျော့ပျောင်းဖြောင့်စင်းနေသော မိုးကြယ်ရဲ့ ဆံပင်နှင့် ညအချိန်နှင့် လိုက်ဖက်မည့် မိတ်ကပ်အဆန်းအပြား အလှအပကိုလည်း ကိုလင်းမွန်ကပင် နာမည်ကြီး မိတ်ကပ်ဆရာ အစွမ်းပြခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီပွဲမှာ မိုးကြယ် ပါဝင်သီဆိုမှာ သိကြားထားသော နာမည်ကြီး မိတ်ကပ်မှလည်း sponsor ပေးသည့်

ဆီ မိုးကြယ်သည် ထင်မှတ်မထားသော အောင်မြင်မှုများကို အတိုက်လိုလိုပင် ရရှိထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

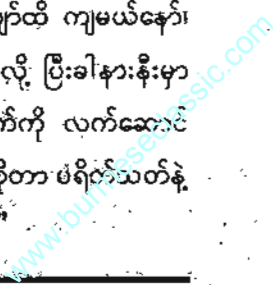
“မကြီးစန်းရေ သူ့ဆံပင်ကို halfလေး စည်းပေးလိုက်ပါ။ အဝတ်အစား hotဖြစ်တာကို နည်းနည်း ပြန်ထိန်းထားတဲ့ သဘောပေါ့၊ နောက် အထူးအဆန်းတွေ အရမ်းလုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဒါလေးက ရိုးရိုးလေးနဲ့ ဆန်းစေတယ်”

မကြီးစန်းက မိကျောင်းမင်းကို ရေကင်းလာပြနေတာ ကိုလင်းမွန်ကို ဒါသမပါသည့် မျက်စောင်းလေးကလျက် ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ကိုလင်းမွန်သာ beauty adviser လုပ်ရင် အတော်အောင်မြင်မယ်”

ကိုလင်းမွန်သည် မကြီးစန်းရဲ့ စကားကို ပြုံးလျက် မကြယ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“မိုးကြယ်ရေ ဆံပင်မှာ ဖဲကြီးအဖြူအရှည်ကြီး စည်းပေးလိုက်မယ်၊ မိုးကြယ်ရဲ့ ပန်းကျော်ကျော်ထိ ကျမယ်နော်၊ အဲဒါကို မိုးကြယ် နောက်ဆုံးအပုဒ်ဆိုလို့ ပြီးခါနားနီးမှာ ဖရိုတ်သတ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့လိုက် ဟုတ်ပြီလား၊ အဆိုတော်ဆိုတာ ဖရိုတ်သတ်နဲ့ close ဖြစ်နေရမယ်၊ မှတ်မိတယ်နော်”

မိုးကြယ်က ပြုံးလျက် ကိုလင်းမွန်အား ခေါင်းထိ သွက်သွက်ညီတိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကိုလင်းမွန် မိုးကြယ် အပြင်ဘက် ခဏသွားချင်တယ်”

“တို့ငါလက်လား၊ သွားလေ မိုးကြယ်ရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ဟိုတယ်အပြင်ဘက်ကို ပြောတာ၊ မိုးကြယ် လေဝဝရှုပြီး ခဏလောက် mood သွင်းချင်လို့”

ကိုလင်းမွန်က ဘာမှမပြောခင်မှာပင် အန်တီခိုင်က ဝင်ရောက်ကန့်ကွက်လေသည်။

“ဘာလုပ်မှာလဲ သမီးရဲ့၊ မကြာခင် ဆိုတော့မဲ့ဟာကို ပြီးတော့ လှူပေးရမယ်နဲ့”

“လိုပါသေးတယ် အန်တီခိုင်ရဲ့၊ မိုးကြယ်က Example ပြီးမှပါ၊ လူ မရှုပ်ပါဘူး၊ ဟိုး ... အနောက်ဘက်နားထိုင် ပါ၊ မိုးကြယ် မွန်းကျပ်နေလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ သူ သွားချင်ရင် သွားပါ။ အနောက်ဘက်နားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ အားလုံးက stage show ထဲ ရောက်နေကြတာ၊ သူ နည်းနည်းတော့ အိတ်စိုက်တင်း ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ သွား ... သွား မိုးကြယ် ဒါပေမဲ့ ခဏပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလင်းမွန် သိုင်းကျူး”

မိုးကြယ်က လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်တော့မည့် အလုပ်မှာ ကိုလင်းမွန်က မိုးကြယ်ရဲ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထားရင်းမှ ...

“နေဦး မိုးကြယ် ဒါ ဒီညပွဲအတွက် ကိုယ့်ရဲ့ လက်ဆောင်၊ မိုးကြယ်ကို ဂုဏ်ပြုတာ”

မိုးကြယ် ဆွဲအနေစဉ်မှာပင် ကိုလင်းမွန်က မိုးကြယ် ရဲ့ လည်ပင်းမှာ လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းသော ခေါက်ဖုန်းနီနီ ဆေးကို လာရောက် ချိတ်ဆွဲပေးလေသည်။

မိုးကြယ်သည် အနည်းငယ် အံ့သြသွားသော်လည်း ခေါင်းတစ်ချက်ညီတိတ်၍ အပြုံးတစ်ခုနှင့်အတူ ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်း နားဖြင့် ဟိုတယ်၏ အနောက်ဘက်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ထွက်လာခဲ့ သည်။

ခြံအနောက်ဘက်ကျကျတွင် မည်သူ တစ်ဦး အစ်ယောက်မှ ရှိမနေပါ။ လတ်ဆတ်သော လေအေးအေးက ဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်မို့ မိုးကြယ်ရဲ့စိတ်တွေ ပေါ့ပါး ဖြစ်လန်းလို့လာပါသည်။

ကောင်းကင်မှာလည်း ကြယ်တွေက ပြုံးပြုံးပြလပ်ပြက် ပြက်လို့သာပင်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ဘယ်နားက လှင့်လာမှန်း

မသိသော ညမွှေးပန်းရနံ့ ခပ်သဲ့သဲ့ကလည်း တစ်မျိုးကြည့်နူးနူး
ကောင်းလှသည်။

အေးချမ်းလိုက်တာကွယ် ညတစ်ညရဲ့ တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
ဆွတ်ပျံ့မှုဟာ မိုးကြယ်ကို အတော်ပင် ဖြားယောင်းနိုင်စွမ်း
ရှိတာပဲ။

ပန်းရနံ့တွေ ပါနေသော လေပြည်ကို ပဝေရွှေရွက်
ရင်းမှနေ၍ မိုးကြယ်သည် သစ်ပင်များရှိရာဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း
လျှောက်လာကာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ခြေလှမ်းလဲလာမှုတွေအပေါ်မှာလည်း
စဉ်းစားသုံးသပ်လို့ လာသည်။

အင်း ... မိုးကြယ်ဟာ ဒီလို လျှမ်းလျှမ်းတော့
အောင်မြင်သည်ဘဝကို ရောက်ရလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ပင်လွယ်
မမက်ဖူးခဲ့။ မျှော်လင့်ချက်လည်း မထားခဲ့။ မိုးကြယ်ရဲ့ဘဝဟာ
မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ဥပေက္ခာပြုမှုကို ခံစားခဲ့ရပြီးနောက် သီချင်းတွေကြား
ထဲမှာ ပျော်မွေ့ရင်း သီချင်းတွေရေးနေ ဆိုနေရလျှင် ကျွန်ုပ်
ရောင်ရဲနေခဲ့တာပင်။

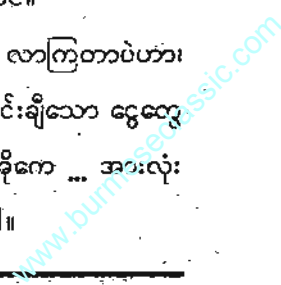
ဒီလောက် အောင်မြင်မှု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြီး
ကိုရဖို့လည်း တစ်ခါမှ စိတ်မကူးခဲ့ချေ။ ဒီလိုပြောလျှင် မိုးကြယ်
ရှူးသည်ဟု ထင်ကြမည်။

မိုးကြယ်ရဲ့ အယူအဆကတော့ အောင်မြင်မှုဆိုတာ
ချိန်ချိန်ကျ သူများကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ရမဲ့ သရဖူတစ်ခု
ဖြစ်ပါသည်။

စဉ်းစားကြည့်ပါနော် ခုချိန်မှာ showလာကြည့်တဲ့
စိတ်သတ်တွေ မျှော်လင့်တောင့်တနေတဲ့ ရူးသွပ်ခုံမင်နေတဲ့
ဘယ်စင်ဆိုတဲ့ အဆိုတော်မလေးဟာ stage showနဲ့ မဆိုင်တဲ့
ကြောင်းတွေ စဉ်းစားတွေးတောကာ ညရဲ့ သက်ဝင်လှပမှုမှာ
ဆိုင်ခုံမင်နေမယ်လို့ ဘယ်သူတွေက တွေးထင်ထားကြမှာတဲ့
အင်္ဂါ။

တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် စိတ်ထဲ
အာတွေ တွေးတောလာရင်းမှ မိုးကြယ်ရဲ့ စိတ်ထဲတွင် တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှုရလို့ လာခဲ့သည်။ အခုတော့လည်း
အပေါ် တက်ရမှာ မကြောက်တော့သလိုပင်။

အားလုံးက ကိုယ့်ကို အားပေးဖို့ လာကြတာပဲဟာ၊
အိမ်သူမှတော့ ဆဲချင်ရုံသက်သက်ဖြင့် သောင်းချီသော ငွေတွေ
အဘာ တကူးတက လာကြည့်မှာမဟုတ်။ အိုကေ ... အားလုံး
မိုးကြယ်ရဲ့ ပရိတ်သတ်တွေပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ပြုံးရင်းနှင့် လျှောက်လာသော မိုးကြယ်ဟာ ပီတောက်ပင်ကြီးရဲ့အောက်ရှိ ခုံတန်းလေး၌ ခပ်လျှောက်မို့ထိုင်ရင်း ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ကာ ညရဲ့ လူမှုမိုးကြယ်လိုပဲ ခံစားနေသူတစ်ယောက်ကို သွား၍ မြင်တွေ့ပါ။ အနည်းငယ်တော့ အံ့သြမိသား။ အားလုံးလိုလို stage ထဲမှာ အာရုံဝင်စားနေသည့်အချိန် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဒီမှာ တစ်ထွေလာရောက် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေတာကိုတော့ စိတ်ထင်သားပင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် stage show လာကြည့်သောသူကို သတ်မှတ်မိကာ သွားရောက်စကားပြောချင်စိတ်တွေဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဖြစ်ပေါ်လာလျက် မိုးကြယ်ရဲ့ ခြေလှမ်းက သူ့အနားသို့ အလိုလို လှမ်းပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူကား မိုးကြယ် သူ့အနားသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းလာတာကို မြင်ဟန်မတူသေးချေ။ ဘေးတိုက်ကြည့်နေရင်း သူ့မျက်နှာဟာ အတော်လေးပင် Manlyဆန်ပါသည်။ ဝတ်ဆင်ယင်ထားပုံမှာလည်း ပွဲလာပရိတ်သတ် ကောင်လေးတွေ Hip Hop ဒီဇိုင်း၊ Rapper ဒီဇိုင်းမျိုးမဟုတ်။ အဖြူရောင်နက်ပြာကွမ်းရိုးစင်းများပါသော Alter ရုပ်အင်္ကျီနှင့် စတိုင်

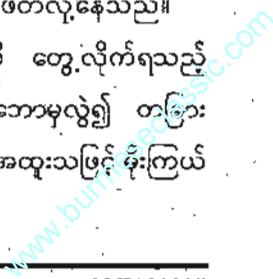
သစ်ရုပ်လှပသော ဘောင်းဘီအနက်ရောင်တို့ဟာ သူ့ကို အဆင့်အတန်းမြင့်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပုံစံ ပေါ်နေစေသည်။ တိုတိုရှင်းရှင်းနှင့် သစ်ရုပ်လှပသော ဆံပင်ပုံစံသည် သူ့ကို ပို၍ ခန့်ညားစေလေသည်။

မိုးကြယ်က သူ့ကို ခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ အများ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မိုးကြယ်ကိုမြင်ရင် သူ ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားမှာပါလိမ့်။ stage show ဆိုမဲ့ အဆိုတော်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရလို့ အံ့သြသွားမလား။ သူဟာ မိုးကြယ်ရဲ့ ပရိတ်သတ်များ ဖြစ်နေမလား။

မိုးကြယ်သည် တစ်မျိုးလေးဆန်းသော စိတ်ဖြင့် ...
“Excuse me”

မိုးကြယ်ရဲ့အသံကြောင့် သူက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက် လာပါသည်။ အားပါး တယ်ချောပါလား။ သူ့မျက်နှာသည် သာကျားတန်မဲ့နှင့် ပန်းရောင်ပြေးကာ နဖတ်လို့နေသည်။

သူ့မျက်နှာတွင် မိုးကြယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ဘာလဲဟူသော စူးစမ်းသည့်သဘောမှလွဲ၍ တဖြားသူ့ထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိပေ။ အထူးသဖြင့် မိုးကြယ်ဆို သူ လုံးဝမသိနေသော ပုံစံမျိုး။

ဘယ်လိုများပါလိမ့်။ အတော်များများက မိုးကြွယ်ကို အပြင်မှာ မမြင်ဖူးကြသော်ငြား စီးရီးကြော်ငြား၊ စီးရီးကာစီဒီကာဗား၊ ဝေါရိုတွေမှာ အသေအချာကို မြင်ဖူးကြသည့်အပြင်မှာတွေ့လည်း မှတ်မိကြမှာ သေချာသလောက် ရှိသည့်သို့သော် သူကတော့ မိုးကြွယ်ကို သိပုံမပေါ်။

“ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

အမယ်လေး ... ချိုသာသိမ်မွေ့လိုက်တာ၊ မိုးကြွယ်သည် သူ့အမေးလေး သဘောတကျ ဖြစ်သွားရင်း ဖြိုးလိုက်တာ

“ဧည့် ... မလိုပါဘူး၊ ဒီခုံလေးမှာ ကျွန်မ ထိုင်ခွင့်ရှိမလားလို့ပါ”

“ရှိပါတယ် ထိုင်ပါ”

မိုးကြွယ်က ခုံတန်းလေးရဲ့ လွတ်နေသော တစ်ဖက်စွန်းမှာ အသာအယာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အင်းမိုးကြွယ်အတွက် ဒီညဟာ ထူးခြားတဲ့ ညတစ်ညပါလားကွယ်။ မိုးကြွယ်ရဲ့ ပထမဆုံးသော Liveshowမှာ မိုးကြွယ်ကို မသိသော လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံစည်းရသတဲ့။

မိုးကြွယ်က ကိုယ့်ကို သိမနေသော လူတစ်ယောက်ကို နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြရင်း ...

“ရှင် ကျွန်မကို တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးလားဟင်”

သူက မိုးကြွယ်ရဲ့ casual မှဟုတ်သော ဝတ်စားဆင်ထားပုံတွေကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ရင်း အားတုံ့အားနားပြင်း ...

“ဆောရီး ... စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မတွေ့ဖူးဘူး”

မိုးကြွယ်က သူ့အပြောကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ကာ ပြုံးနေမိသည်။ သူ့ပုံစံဟာ ကမ္ဘာကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်မရှိဘဲ နေထိုင်ပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်နေရာတောင် ပြန်လာမဲ့ပုံပါ။

“ရှင်က ဒီ stage show ကို လာကြည့်တာလားဟင်”

“အင်း ... လာကြည့်တယ်ပဲ ပြောပါတော့၊ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်တာနဲ့ ပါလာတာပါ။ ညောင်းတာနဲ့ ဒီဘက် ခဏထ ထွက်လာတာ”

ဧည့် ... သူက မိုးကြွယ်ရဲ့ ပရိတ်သတ်လည်း မဟုတ်ဘူးပဲ။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီအတွက် မိုးကြွယ် ဝမ်းမနည်းနဲ့ မည်သို့မှ မခံစားရခြင်းပင်။ သူဟာ မိုးကြွယ်အတွက် ထူးဆန်းမှုတွေကို ယူဆောင်ပေးလာသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သလို

အခုပွဲမှာ သီဆိုဖို့ အားတွေလည်း ထည့်ပေးလိုက်သောသူ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ရှင် သီချင်းနားထောင်တာ ဝါသနာမပါဘူးလား”

သူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း မိုးကြွယ်က ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ရင်းမှ ...

“ဒီလိုပါပဲ အရမ်း crazy ဖြစ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူးဘဲ ဒါထက် ခင်ဗျားကရော stage show လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဒီပွဲကြီးကို လာကြသူတွေ အချင်းချင်းမှာပင် သူ့မိုးကြွယ်သည် နေရာ အနေအထားချင်း မတူကြပါ။ မိုးကြွယ်က ဖျော်ဖြေသူ၊ သူက အားပေးကြည့်ရှုသူ။ အင်း ... ထားပါတော့ဘာပဲပြောပြော သူ ဒီပွဲကို လာရောက်ကြည့်ရှုတာပဲ မဟုတ်ဘူး။

မိုးကြွယ်တို့ကြားမှာ ဓေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ သူ့စတင်ကာ ...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကရော ဘာလို့ ပွဲထဲမှာ မနေတာလဲ”

“အင်း... ခဏနေ သွားတော့မှာပါ။ ကျွန်မလည်း ရှင်ထက် ဒီမှာ relax လာလုပ်တာ၊ ရှင်ကရော ပွဲထဲ ပြန်မသွားဘူးလား၊ ဒီည လူအရမ်းစည်တာပဲနော်”

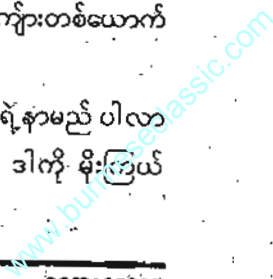
သူက ညရဲ့ လရောင်ရှုခင်းကို ဝေဝဲကြည့်ရှုလိုက်နေတာကို သက်သောင့်သက်သာ မှီထိုင်လိုက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်မှီတန်းပေါ် တင်လိုက်ပြီး ယောင်ယောင်မျှ ပြုံးကြည့် ထိုနောက် ...

“မသွားတော့ပါဘူး၊ ဒီနေရာလေးက နေရထိုင်ရတာ အေးချမ်းတယ်၊ ညမွှေးပန်းရနံ့တွေလည်း ထုံနေတာပဲ။ ခင်ဗျားလည်း ရတယ်မှလား၊ အင်း... stage show စည်မှာပေါ့၊ ဒီည အဆိုကော်သစ်တစ်ဦး ဆိုမယ်လေ၊ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေကြတာ”

သူနှင့် မိုးကြွယ်မှာ စိတ်ချင်း အတော်နီးစပ်သည်။ မိုးကြွယ်လည်း ဒီနေရာလေးမှ မသွားချင်ပေ။ သင်းပျံ့မွှေးထုံတဲ့ နေပြေရနံ့ကြောင့်လား၊ သာယာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်လား၊ မဟုတ် ကြည့်ကောင်းချောမောသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့်လား။

ဘုရားရေ မိုးကြွယ်ရဲ့ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဤမျှ နေရာမပေးခဲ့ဖူးပါဘူး။

ပြီးတော့ သူ့စကားထဲမှာ မိုးကြွယ်ရဲ့နာမည် ပါလာ သူ့ရော မိုးကြွယ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ ဒါကို မိုးကြွယ် မဝင်စားပါသည်။

“ရှင်ကရော အဲဒီ အဆိုတော်သစ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”
 “အင်း ... စိတ်မဝင်စားဘူး ပြောရမှာပဲ၊ လူတွေက
 သူ့ကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားကြတယ်၊ ခင်ဗျားရော
 သူက မိုးကြယ်ဘက် ရုတ်တရက် လှည့်မေးထား
 သူ့ကို ငေးနေသော မိုးကြယ်တစ်ယောက် အမ်းသွားပါသတဲ့
 သူက ဘာမှ မဖြစ်သလိုပြုံးရင်း ဖြေဖို့ ထပ်မံ မေးဆတ်ပြသတဲ့
 “စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

ဘယ်သူက ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် စိတ်ဝင်စား
 မလဲရှင်ရယ်။

“ရှင် သူ့သီချင်းတွေ နားထောင်ဖူးသလားဟင်”

မေးမိသော မိုးကြယ်ရဲ့အသံက အင်အား ခပ်လေး
 လျော့နည်း ဖျော့တော့စွာ။ သူက ဘာမှ သိရှိရိပ်မိဟန်မတူ
 ထာဝစဉ် အေးချမ်းသော မျက်နှာနှင့် စကားကို အေးဆေးငြိမ်
 စွာ ပြောသည်။ သူသာ သီချင်းဆိုရင် အရမ်းကောင်းတာ
 ဖြစ်မှာ။

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းဖွင့်ပြလို့ တစ်ဖုဒ်တော့ နားထောင်
 ဖူးတယ်”

“ကောင်းလားဟင်”

ဒီတစ်ခါတော့ မျှော်လင့်ချက်နှင့် အသက်ရှင်ရသူပီပီ
 တောတလျင် မေးမိသည်။ သူ့အဖြေဟာ မိုးကြယ်အတွက်
 ပေလပ်တစ်လုံး ထပ်ဖြစ်ပါဦးလားကွယ်။

“ကောင်းပါတယ် အသံကတော့ တော်တော်ကောင်းတယ်၊
 ပါရမီပါတဲ့ အသံမျိုး။ အဆိုတော်လုပ်ဖို့ ဘုရားက ပေးထား
 တဲ့ အသံမျိုး။ gifted ရထားတဲ့ အသံပေါ့၊ ဒါတွေကို
 အာရုံမထားမိတဲ့ ကျွန်တော်တောင် သူ့အသံကို မှတ်မှတ်ရရ
 ဖြစ်နေတယ်”

အမယ်လေး ... သူ မိုးကြယ်ကို ကောင်းကင်ပေါ်
 မြှောက်ပေးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲကွယ်။

ဒီနေ့ဟာ မိုးကြယ်အတွက် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်မဲ့
 မှတ်တရနေ့ပဲ ဖြစ်လေသည်။ မိုးကြယ်ကို မသိသော ပရိတ်
 တော်တစ်ယောက်က မိုးကြယ်ကို ချီးကျူးသည်။ ဘာမှ မြှောက်
 ဘဝင့်တာ မပါ။ ပကတိ ရိုးသားစွာ ချီးကျူးနေသော သူ့စကား
 အတွက် မျက်ရည်လည်မတတ် ပီတိဖြစ်ရလေသည်။

သူ မိုးကြယ် သီချင်းဆိုရာကို လာခဲ့ပါလားကွယ်။

မိုးကြယ်ခေါင်းက ဖဲကြီးဖြူလေးကို ချည်နှောင်ပေးပါရစေ။

ထိုအချိန်မှာပင် မိုးကြယ်ရဲ့လည်မှာ ကိုလင်းက ဆွဲပေးလိုက်သော ဖုန်းလေးက တေးသံအစုံအလင်ဖြင့် မြည်လာခဲ့လေသည်။ သူ့ရော မိုးကြယ်ပါ ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မိုးကြယ်က သတိဝင်လာကာ ဖုန်းကိုဖွင့်၍ နားထောင်လိုက်သည်။

ကိုလင်းမွန်ရဲ့အသံက နားထဲသို့ တိုးဝင်လာပါသည်။

“မိုးကြယ် အခု လာခဲ့တော့နော်၊ ရှေ့အဖွဲ့က ပြီးသေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်”

မိုးကြယ်က ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်ရင်း ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကိုငေးလျက် သူ့ကို စတင်ပြောဖို့ အားယူနေမိသည်။ ပြောသင့် မပြောသင့် အို ... ပြောပါရစေ။

မိုးကြယ်ရဲ့ ပထမဆုံးဖွဲ့ကို သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး ကြည့်ဖူးသောပွဲအဖြစ် ချိန်ညှိယူကြပါစို့။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ အားသံတစ်ခု။ မိုးကြယ် အလွန်အမင်း တောင့်တမိပါရဲ့နော်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုပါရစေ”

သူက အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသလိုနှင့် တော့မှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မိုးကြယ်က သူ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်ရင်း ...

“ရှင် အဆိုတော်သစ်ကို အားပေးဖို့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“ဘယ်လို ... ကိုယ်က”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင် သူ့ကို သွားကြည့်ပေးပါလို့ ကျွန်မ request လုပ်တာပါ”

မိုးကြယ်က ခါးလေးကိုပါညွတ်၍ ပြောလိုက်လျှင် မျက်နှာမှာ ရယ်ချင်သော ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ပေါ်လွင်လာသည်။

သူက မိုးကြယ်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ကြည့်ပုံနှင့် ကြည့်လာကာ ...

“ဘာကြောင့် မင်းက ဒီလိုပြောရတာလဲ”

“ပြောပြရင် ရှင် သွားမှာလား၊ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“ဪ ... မင်းလည်း ကြည့်မှာလား၊ ကောင်းပြီလေ ပြောပြပေါ့၊ ကိုယ် ထင်တာတော့ မင်းလည်း မိုးကြယ်စင်ရဲ့ crazy တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား ...

ဒီထက် ထူးခြားတာတော့ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

မိုးကြယ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းက ခပ်လွင့်လွင့်ပေး ပြုံးပြီးမှ ...

“အထူးခြားဆုံးတွေ ဖြစ်နေတဲ့ ဒီနား ပတ်ဝန်းကျင်
အထူးတကား အထူးဆုံးကတော့ ရှင်ကို stage show
ကြည့်ဖို့ အဲဒီ အဆိုတော်ကိုယ်တိုင်က request လုပ်
ဖြစ်ရပ်ပဲ”

သူ့မျက်လုံးများ အတန်ငယ် ဝိုင်းသွား
မိုးကြယ်က တောက်ပစွာ တစ်ချက်ထပ်ပြုံးရင်း သူ့ကို ခေါ်
အရှိအသေပေးလိုက်တော့ကာ ...

“ခွင့်ပြုပါဦးရှင် ကျွန်မ stageပေါ် တက်ချိန် အရမ်းနီး
လာလို့ပါ။ မျှော်လင့်ပါတယ် ဆီးယူ”

သူ့အနားမှ တိမ်လို့လွင့်ကာ အပြေးတစ်ဝိုင်း
ထွက်သွားသော မိန်းကလေးကို သူ ငေးကြောင်ကာကြည့်
ကျန်ခဲ့မှာ အသေအချာပင် ဖြစ်သည်။

ယုံကြည်ပါတယ်ကွယ် သူ မိုးကြယ်ကို လာအား
မှာပါ။ မိုးကြယ် သိပ်အားရှိမှာပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ပရိတ်
တစ်ယောက်ကို ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းကာ စည်းရုံးဆွဲဆောင်
သည့်အတွက် ဒီညအဖို့ အားပါးတရ ဖျော်ဖြေဖို့ အခွင့်အရေး
များစွာ ရရှိခဲ့သည်လေ။

သူ့အနားမှ သူမ ထွက်ခွာသွားချိန်အထိ နေရာမှ
မထွက်သေးဘဲ ကျန်လျက်သွား ရှိခဲ့သည်။ သူမကတော့ အပြေး
ဝိုင်းလေး လှုပ်ရှားထွက်သွားပုံက တိမ်ဖြူတစ်စ လွင့်မျော
ပုံနယ်။ သူနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောသွားခဲ့သော
ပွယ်ကောင်းစွာ ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းသော မိန်းကလေးသည်
လက်ရှိ တော်တော်များများ ကြီးငယ်မရွေးတွေ အသည်းစွဲ
ပိုက် သဘောကျနေသော မိုးကြယ်စင်တဲ့။

သူက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးကာ သူမကို အားပေးဖို့အတွက် ထိုင်ရာမှထကာ stage show ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ နေရာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်း၍ မေးခွန်းတွေ ထုတ်ကြလေသည်။

“ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲကွ၊ ခုပဲ မိုးကြယ်စင် လာမှာ၊ မင်းကို ဘယ်တောင် လိုက်ရှာရမှန်း မသိဘူး”

“အေးလေ မင်းက stage show လာတာလား၊ အပြင်ထွက် ထိုင်ဖို့ လာတာလား”

သူက တစ်ချက်ပြုံးကာ ခုံမှာ သက်သောင့်သက်သာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“မိုးကြယ်စင်နဲ့ စကားသွားပြောနေတာလေ”

သူ့စကားကို သူငယ်ချင်းတွေက ခဏပင် ပြုံးကြဲကြပြီးနောက် တဖြူးဖြူး တဖြဲဖြဲအော်ကာ ဝိုင်း၍ သြဘာပေးကြလေသည်။

“ဟား ... ဟား တို့ကောင်ကြီးတောင် ဒါမျိုးတွေ ထားလာပြီ၊ ဟုတ်လား မိုးကြယ်စင်က ဘာတဲ့လဲ”

“ဪ ... ငါ့ကို ဘာလုပ်နေတာလဲတဲ့၊ stage show မကြည့်ဘူးလားတဲ့၊ ငါက မကြည့်ဘူးဆိုတော့ ကြည့်တဲ့၊ သူ request လုပ်ပါတယ်တဲ့”

ဒင်နီက ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ တခါခါရယ်ရင်း ...

“အဲဒါနဲ့ မင်းက ဒီကို ရောက်လာတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ကွ ဘာလဲ မင်းတို့က မယုံဘူးလား”

“မယုံဘူး သားရေ ... ယုံဘူးတော့”

“ငါ ဘယ်တုန်းက လိမ်ဖူးလို့လဲ၊ ဘာနဲ့ သက်သေပြရမလဲ ပြော၊ ငြောက် ... သိပြီ၊ သူ ဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံ ပြောပြမယ်”

သူ့သူငယ်ချင်း သုံးဦးစလုံးက ရယ်ချင်သော မျက်နှာ

အပြုံးဖြင့် ...

“ပြောစမ်းကွာ ဘာလဲပြော”

“ဒီအတိုင်းတော့ မရဘူး၊ ငါ မှန်အောင်ပြောနိုင်ရင် ဘာပေးမလဲပြော”

“မင်းကြိုက်တာ ပေးမယ်ကွာ၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ရမယ်၊ မင်း ရွေးရင်လဲ ငါတို့ကြိုက်တာ ပေးရမယ်”

“အိုကေ ... promise နော်၊ မိုးကြယ်စင်ရဲ့ ဝတ်စုံက အဖြူရောင်၊ အနီကွ လက်သည်းလောက်ရှိတဲ့ ကြိုးကိုင်းနဲ့ အဖြူ၊ ရင်ဘတ်မှာ ငွေမင်ရောင် ဂလက်ဆီပုံစံ ဆီးကွင့်စံ

တွေနဲ့၊ ဘောင်းဘီက ဒဲ့ပွအဖြူ။ Hair styleက ပခုံး...
လောက်ကို နောက်မှာ halfစည်းထားတယ်၊ ဖဲကြီးအ...
အရှည်ကြီးနဲ့ ကဲ ...”

သူက ယုံကြည်စိတ်ချစွာနှင့်ပင် လက်မ ထောက်...
လိုက်သေးသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့စကားကို သေချာ...
စိုက် နားထောင်နေစဉ်မှာပင် စင်နောက်ဘက် တီးဝိုင်းတွေကြား...
မိုးကြယ်စင်က ပရိတ်သတ်တွေကို လက်ပြနုတ်ဆက်ရင်း ထွက်...
လာခဲ့သည်။

လက်ခုပ်တီးသံ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံ၊ ဝမ်းသာအ...
အော်ဟစ်သံတွေမှာ တော်တော်နှင့်ကိုမစဲ။

အမှန်တကယ်ပင် သူပြောသည့်ပုံစံနှင့် လုံးဝ...
ချေ။ စင်ပေါ်မှ သူမသည် လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြရင်းမှ...
သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်မြူးမြူး သီဆို၍ နေသည်။

“ကဲ ... ငါ နိုင်ပြီနော်၊ မင်းတို့ ယုံပြီ မဟုတ်လား”

သူ့နံဘေးက ဒင်နီက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးဖြင့်...
ကြည့်ရင်း ...

“Something is wrong'အေး ... ပြီးမှ ဆက်ဆွေးနွေးဆွေး

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို စကားပင် ကောင်း...
ကောင်းပြန်မပြောနိုင်ကြတော့ပဲ စင်ပေါ်ကိုသာ ပို၍ အာရုံစိုက်ထား...
ကြလေသည်။

တကယ်ကိုပင် သူမက ပရိတ်သတ်ကို အသံနှင့်ရော...
သံနှင့်ရောပါ အပီအပြင် ဖမ်းစားထားနိုင်သည်။ စည်းချက်နှင့်...
ညီ လှုပ်ရှားယိမ်းနွဲ့သော ခန္ဓာကိုယ်အလှကလည်း ကောက်...
ဖြောင်းပီပြင်သည်။ အထူးသဖြင့် သူမရဲ့အကြည့်နှင့် အပြုံးများ။
အကြည့်များတွင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ပါသလို အပြုံးတွေသည်လည်း...
အညွှန်စွာ ဆွဲငင်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။

“သီချင်းတစ်ပုဒ်နှင့် တစ်ပုဒ်ကြားမှာ သူမက ဟာသ...
ဆွနှင့်လည်း အရွန်းဖောက်တတ်သေးသည်။ show mood က...
တော်တော်ကောင်းပါသည်။ ဥပမာ ...

“မိုးကြယ် ကတာကို အရမ်း အထင်မကြီးနဲ့၊ တကယ်တမ်း...
ကြောက်ဒူးတုန်ပြီး ဒူးချင်းရိုက်တာက ကသလိုဖြစ်သွားတာ...
သိလား။”

ဆိုတာမျိုး။

“ဒီတစ်ခါ ပရိတ်သတ်ကြီး မိုးကြယ်ကို ဟာမိုနီ လိုက်သွား...
ပါဦး၊ ရှင်တို့အသံတွေ အရမ်းကောင်းတယ် သိလား။”

ဆိုတာမျိုးတွေနှင့် ပရိတ်သတ်နှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်အောင် ဆွဲခေါ်နိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။ Dancerတွေနှင့် အတူ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကပြသွားပုံမှာလည်း တစ်စက်လေးမှ အသံထွက် ကျသွားတာမျိုး မရှိချေ။

လေးပုဒ်တိတိ မရပ်မနား ဖျော်ဖြေပြီးချိန်မှာတော့ သူမက စကားပြောသည်။ ချွေးတွေ ရွှဲနစ်နေသော သူမထံမှ အလှတရားတို့က မပျောက်ဆုံးသေးဘဲ ပို၍ ဆွဲဆောင်အား ကောင်းလာသလိုပင်။

“ပရိတ်သတ်ကြီးကို မိုးကြယ် အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါ မိုးကြယ်ရဲ့ ဝထံမဆုံး Live showပါ။ ခုလို တခဲနဲ့ အားပေးတဲ့အတွက် ပြောမပြတ်အောင် ပီတိဖြစ်ရတယ်။ မိုးကြယ် သီချင်းတွေ အများကြီး ဆိုပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရမို့ မိုးကြယ်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ် ...”

နောက် ထပ်ဆင့်မှာပါ။ အခု နောက်ဆုံး သီဆိုနှုတ် ဆက်သွားမဲ့ သီချင်းလေးက မိုးကြယ်ကိုယ်တိုင်ရေးထားတဲ့ ‘အနွေးထွေးဆုံးရင်ခွင်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းပါ။ ဒါ မိုးကြယ်ရဲ့ ဘဝသီချင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ် ...”

ကျေးဇူးပြုပြီး ချူဝေခံစားပေးပါရှင်”

သူမရဲ့ စကားသံအဆုံးမှာ ပရိတ်သတ်များအားလုံး ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ သူက မျက်နှာပေါ်မှာလည်း အစောကလို ထည်နူးရွှင်ပျအရိပ်တွေအစား တစ်မျိုးသော ခံစားချက်များ ကိန်းအောင်းနေသည့် ဆွေးရိပ်သမ်းသမ်း မျက်နှာကို တွေ့ရလေသည်။

သူမရဲ့ ဘဝသီချင်းတဲ့၊ ဒါဆို သီချင်းထဲက မိဘ ဆွေရဲ့ ဥပေက္ခာမြူ စွန့်ပစ်မှုကိုခံရတဲ့ ကလေးဟာ သူမ ပဲပေါ့။ ဖြစ်ရလေ မိုးကြယ်စင်ရယ်၊ အများတကာရဲ့ သည်းသည်းလှုပ် အားပေးချစ်ခင်မှုကို ရယူထားတဲ့၊ ငေးမောအားကျရတဲ့ အသံပါရမီ၊ နှုပ်ရည်ရူပကာပါရမီနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မင်းရဲ့ဘဝမှာ ခံစားချက်အတိတ် ဆိုးတွေ ရှိခဲ့တယ်တဲ့လား။

သီဆိုနေသော သူမရဲ့အသံသည် ခံစားချက်အစစ် တစ်မျိုးပါမှန်း သိသာစွာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိလွန်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် အဆွဲအငင်တွေမှာ ငိုရွိုက်သံတွေ စွက်နေသည့် အသံသည် အားလုံးကို ခံစားချက်တစ်ခုစီ ထည့်ပေးထားနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

အားလုံးက သီချင်းထဲ၌ မျှော်ဝင်ခံစားနေတုန်းမှာပင် သူမက stageဘေးက လှေကားမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာ

ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အားလုံးက မှင်သက်ငေးမောနေတုန်းမှာပင် ဘယ်သူမှ ထင်မှတ်မထားခဲ့သော အပြုအမူတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူမက သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်ကာ သူ့ကို နူးညံ့စွာ တစ်ချက်ပြုံးပြသည်။ ထို့နောက် ဆံပင်မှာ စည်းနှောင်ထားသော ဖဲကြိုးဖြူကို ရုတ်တရက် ဖြေချလိုက်လျှင် လှပမြောက်စင်းသော မဟော်ဂနီရောင် ဆံနွယ်တွေက ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းလာသည်။

အဲဒီနောက် သူမက သူ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလျက် ဖဲကြိုးအဖြူလေးကို ချည်နှောင်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။ အနီးကပ် မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ စိုလက်လက်ဖြစ်နေတာကို သူ သွား၍ သတိပြုမိသည်။ သူ့ငိုနေတာလား။

အိပ်မေ့ချခံထားရသူလို သူ ငေးနေမိစဉ်မှာပဲ သူမက စင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်တက်သွားခဲ့ကာ အနည်းငယ်ကျန်ရှိနေသော သီချင်းရဲ့အဆုံးသတ်ကို သီဆိုကာ နှုတ်ဆက်လက်ပြုရင်း စင်နောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။

stage show ပြီး၍ အိမ်အပြန်လမ်း ကားပေါ်ရောက်လျှင် သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို ဝိုင်းအုံ၍ ဗျူးတော့သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး မင်းကို သူက ဘာတွေပြောလဲ”

“ခုနပြောတာ အကုန်ပဲကွာ၊ မင်းတို့ပဲ မယုံဘူးဆို”

“ယုံပါပြီ လဒရဲ့၊ ပဲကိုင်နေလိုက်တာ မင်းကလည်း တော်တော် ဒုတာပဲ၊ အဆိုတော်မှန်းတောင် မသိဘူး၊ မင်းကို မတင်းသွားဘူးလား”

“ဟ ... မတင်းလို့ပဲ လက်တောင်ဆွဲပြီး ကြိုးစည်းပေးသွားတာ တွေ့တယ်နော်”

သူ့လက်က ဖဲကြိုးဖြူလေးကို အခုထိ မဖြေရသေး။

“အေးကွ တော်ရုံတန်ရုံ လူတစ်ယောက်ဆို နည်းနည်းတော့ အောင့်သက်သက်နိုင်မှာပဲ၊ ခုတော့ မင်းကို request လုပ်သွားပုံလေးက သင်းတယ်၊ မိန်းကလေးတော်တော်များများနဲ့ မတူဘူး”

“မင်း သူ့ hand phone နံပါတ် သိလား”

“မသိပါဘူး”

“မသိသိအောင် လုပ်မယ်ကွာ၊ အတော်မိုက်မဲ့ ကလေးမ၊ စိတ်ဝင်စားတယ် ဘော်ဒါဖွဲ့မယ်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ယောက် ချီးကျူးထောပမှာပြုနေချိန်ဝယ် သူက ခုထိ လက်မှာ မည်းနှောင်

ထားဆဲဖြစ်သော ပုဂါဖြူလေးကိုကြည့်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း ငြိမ်သက်တွေ့ဆေးခဲ့သည်။

လှပတဲ့အပြုံးတစ်ခု၊ ဖြူစင်တဲ့အပြုံးတစ်ခု၊ နောက်ခပ်ငြိုငြိုကြည့်တတ်တဲ့ မျက်ဝန်းထစ်စုံ။

ဘယ်နေရာကမဆို တစ်ကိုယ်လုံး ဆွဲဆောင်မှုတွေ ခြုံလွှမ်းထားတဲ့သူ။

- ကရုဏာသက်ချင်စရာကောင်းတဲ့ ... သူ။
- မြတ်နိုးချင်စရာကောင်းတဲ့ ... သူ။
- ရင်ခုန်ချင်စရာကောင်းတဲ့ ... သူ။
- သူ။
- သူ။

သူ (မ)နဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ဆုံချင်ပါသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့လိုပါလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတနှင့်သို့ ပေးဖို့နိုင်ပါသည်။

၆၉ ၄ ၆၉

လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဆွဲချင်စိတ် သိပ်ပြင်းပြနေချိန်မှာ မျှော်လင့်မထားဘဲ ဆိုက်ဆိုက် နှုတ်နှုတ် သွားတွေ ဆုံတာမျိုး ကြုံဖူးကြမလားတော့ မသိချေ။ နှိုအရာသည် အလွန်ပျော်ရွှင် ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းပါသည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းမှာ မာမီ ခိုင်းသောကိစ္စတစ်ခုခု ပါရဂူကြီးတစ်ဦးထံမှ ပြန်လာသော သူသည် သာသနာ့ယာယာ သော ညနေခင်းလေးကို ဘာရယ်မဟုတ် သဘောကျမိလျှင် အိမ်သို့ တန်း၍ မပြန်ချင်သေးချေ။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့ထက် ကြားဖူးထားသော Sun set coffee Bar သို့ ဝင်၍ တစ်ခဏ အချိန်ဖြုန်းကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးပေါ်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

လမ်းသင့်နေသော sun set သို့ ရောက်ချိန်တော် ညနေစောင်းပိုင်းမို့ မီးရောင်တစ်မျိုး စတင် ထွန်းညှိထားကာ ကဗျာဆန်ဆန် Romantic ဖြစ်လို့ နေချေပြီ။

သူက ထောင့်ကျကျစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လျက် ဝိတ်တစ်ခုကို ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာကြားလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အတွက် Espresso တစ်ခွက်”

အဲဒီရောက်မှာတော့ သူက မလှမ်းမကမ်းရှိ စားခန်းစင် ရှိရာဘက်သို့ ထလာကာ စိတ်ကြိုက် စာအုပ်တစ်ချို့ကို ရွေးချယ်နေမိသည်။ Sun set ရဲ့ ထူးခြားချက်က ကော်ဖီဆိုင်နှင့်တွဲလျက် စာအုပ်တွေပါ ရောင်းသည့်ဆိုင် ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူမဆို ထောင့်တစ်ခု သောက်ရင်း တေးသီချင်းသံ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေးဖြင့် စိတ်ကြိုက်စာအုပ်များကို ဖတ်နိုင်သည်။ ကော်ဖီ လာသောက်ရင်း စာပါဖတ်နေသော ဝန်ဆောင်မှုကို တမင် ပေးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ သတင်းပါသော ဂျာနယ်ကိုသာ ဆွဲယူလာလျက် ထိုင်ဖတ်နေခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့က Live show နှင့် ပတ်သက်ပြီး သတင်းရေးထားတာ ဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာထက်မှ မြူးကြွသောဟန်ဖြင့် သီဆိုနေသော သူမရဲ့ပုံကို ငေးစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ မှာထားသော ကော်ဖီ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကောင်လေးက သူ့ကို ကော်ဖီချပေး နင်းမနေ၍ သူ ဖတ်နေသော အကြောင်းအရာကို သတိထားမိ အန်ဖြင့် ...

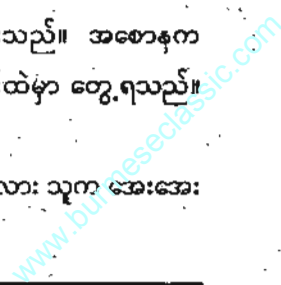
“အစ်ကို မိုးကြယ်စင်ကို စိတ်ဝင်စားရင် စကားသွားပြောပါလား”

“ဘယ်လို ညီလေး”

“ဪ ... သူ ဒီမှာ ရှိနေတယ်လေ၊ ကော်ဖီ လာသောက်တာ၊ သူက ဖီဆိုင်ရဲ့ customer ပဲ အစ်ကိုရဲ့ မကြာခဏ လာထိုင်တတ်တယ်”

သူ့ရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ အစောက သူ့ကို သတိရနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ စာစောင်ထဲမှာ တွေ့ရသည်။ အခု လူပါ ရှိနေသတဲ့။

“ဟုတ်လား ဘယ်မှာလဲ၊ ကောင်းပါ့မလား သူက အေးအေးဆေးဆေး စာဖတ်နေမှာ”

“ရပါတယ် တချို့တွေလည်း သူ့ကို စကားသွားပြောကြတာပဲ။ သူကလည်း ခင်ခင်မင်မင်ပဲ။ သဘောအရမ်းကောင်းတယ် ...

များသောအားဖြင့် ဒီကို လာတဲ့သူတွေက အေးအေးဆေးဆေးသမားတွေဆိုတော့ နားလည်မှု ရှိပါတယ်။ အဲဒါတစ်ဖြုတ် နှုတ်ဆက်ရုံပဲ ...

အဲဒီလောက်တော့ သူကလည်း လက်ခံစကားပြောတယ်။ ဟိုမှာလေ သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ”

ကောင်လေး ညွှန်ပြလိုက်သော နေရာသို့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်လျှင် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို သက်သောင့်သက်သာ ဖတ်နေသော သူမကို ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“အိုကေ ... သင့်နီယူ၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ကို ကူညီပေးမယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ခဏနေ လာပို့သေးမယ်”

သူက ကောင်လေးကို တစ်ချက်ပြုံးပြကာ သူမထံထလာခဲ့ပါသည်။ အဖြူရောင်ပိုးအင်္ကျီ လက်ပြတ်လေး

berlowဂျင်းဘောင်းဘီကို fancyကျကျ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားရာ မြန်မာမလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်ချင်စရာ မရှိပေ။ သူမဟာ အညှိုးကြီးသလောက် အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ရာ၌လည်း သပ်ရပ်တော်ကျလွန်းသည်။

သူက သူမရှေ့မှာ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ သူမက ခေါ်မထားမိသေးပါ။

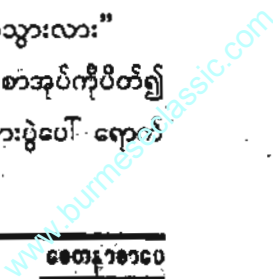
“မိုးကြယ်စင်”
သူမက ခေါ်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာခဲ့သည်။ လက်ခနဲ တောက်ပသွားသော သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက မှတ်မိကြောင်း ဝန်ခံလေသည်။

“ကိုယ့်ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ”
“ဪ ... ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ”

သူမက နွေးထွေးစွာပင် ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ သူက နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“စာဖတ်တာ အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်သွားလား”
သူမက ပြုံးရင်း ခေါင်းခါပြကာ စာအုပ်ကိုပိတ်၍

နားချလိုက်စဉ်မှာပင် သူ့ကော်ဖီခွက်က စားပွဲပေါ် ရောက်ခဲ့သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ဒီလိုပဲ ဟိုလှန် ဒီလော့ ကြည့်နေတာ
 “ကိုယ့်ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လားဟင်”
 “ဘာလဲ မိုးကြယ်ကို memory နိမ့်တဲ့သူတစ်ယောက်
 ထင်နေတာလား”
 “မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးကြယ်က အရမ်းအောင်မြင်
 တစ်ယောက်မို့ပါ”

သူမက ဟက်ခနဲ ရယ်လေသည်။ ချက်ချင်း
 သူ့စကားမှားသွားပြီမှန်း သိလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွား
 ဖြစ်သည်။ သူမက ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ကောက်မော့ရင်းမှနေ
 မျက်လုံးလှန်၍ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“အောင်မြင်မှုကို ဘာပေတံနဲ့ တိုင်းတာလဲ”
 “အင်း ... အဲဒါတော့ ကိုယ် သိပ်မသိပါဘူး၊ ဘာပဲပြော
 မိုးကြယ်က အခု လက်ရှိမှာတော့ မြန်မာပြည်ရဲ့ မိဂီ
 ပဲလေ”

သူမက အသည်းယားချင်စဖွယ်ကောင်းအောင်
 ပါသည်။

“သေချာလို့လား၊ မိုးကြယ်ကို မသိတဲ့လူတွေလည်း
 မှာပါ”

“အဲဒီလို လူတွေကလည်း မြန်မာပြည် မိဒီယာတွေနဲ့
 အဆက်ပြတ်နေတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေလို့ပါ မိုးကြယ်၊ ကိုယ်က
 ဆစ်ဒနီက ပြန်ရောက်တာ ဆယ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ
 မို့ပါ ...

ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မိုးကြယ်ကို သိမနေခဲ့တဲ့အတွက်
 အရမ်းအားနေမိတယ် ဆောရီးပါ”

“ဪ ... မဟုတ်တာပဲ မလိုပါဘူးရှင်၊ အဲလောက်လည်း
 မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ဒါကို feel မဖြစ်ပါနဲ့၊
 ဘွန်မအတွက် အဲဒါဟာ ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး၊ a piece
 of cake ရတယ်”

လက်တစ်ခါခါနှင့် ငြင်းချက်ထုတ်နေသော သူမ
 ညီ သူ့မျက်လုံးထဲတွင်တော့ နာမည်ကြီး အဆိုတော်တစ်ဦး
 စင်မင်တွယ်တာပို့ကောင်းသော သာမန် မိန်းကလေး
 ဆက်နှင့်သာ ပို၍ တူလေသည်။

“အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုးကြယ်၊ မိုးကြယ်ကို
 ကိုယ် တစ်ခုလောက် ပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မိုးကြယ်ကို အဆိုတော်တစ်ယောက်လို့
သာမာန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ ပိုမြင်နေမိ
မိုးကြယ်ကို ကြည့်ရတာ ကိုယ့်အတွက်တော့ ပကတိ
တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ
သော အပြုံးရိပ်တစ်ခု လင်းလင်းချင်းချင်း ထင်ထပ်သွားတယ်။

“Ok Right ဒါကို လက်ခံတယ်၊ ကျွန်မလည်း အဲဒါ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်မြင်ကျော်ကြားသူရယ်လို့
ကို မထားဘူး ...

သီချင်းဆိုတာကို အရမ်း ဝါသနာပါ ရူးသူ
မဲ့ အဆိုတော်ဘဝကို မက်မောတောင့်တခဲ့တာတော့
ဘူး၊ နားလည်မလားတော့ မသိဘူး ...

ကျွန်မ ဝါသနာပါတဲ့ သီချင်းတွေ ဆို
ကျွန်မက ကျေနပ်နေတာပဲ၊ အဆိုတော်ဖြစ်ရမယ်လို့
ion မထားခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ producer က သဘော
ကမ်းလှမ်းတာနဲ့ ထုတ်ဖြစ်သွားတာ ...

သူက ကျွန်မမှာ talent ရှိမှန်း သိတယ်
ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြီး hit ဖြစ်သွားမယ်လို့တော့

ထားခဲ့ဘူး၊ producer လည်း ထင်မထားဘူး၊ ကျွန်မအတွက်
ဒီအောင်မြင်မှုကြီးဟာ အိပ်မက် မက်နေရသလိုပဲ ...

“ခုချိန်ထိ အပိုင်ရတယ်လို့ကို မထင်သေးဘူး”
ရိုးသားပွင့်လင်းသော သူမရဲ့ အပြောတွေကို သူ

သိပ် သဘောကျ နှစ်ခြိုက်သွားခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်
အဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးလဲ၊ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ရယ်လို့
သူမရဲ့ အိုက်တင်မရှိ၊ ပကတိအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ဘဲသူ တစ်ဦးဝင်။

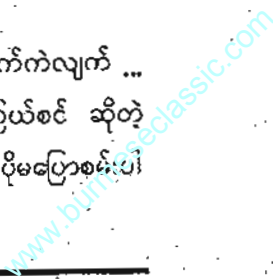
“ကိုယ့်ကို မိုးကြယ်ရဲ့ ပရိတ်သတ်တစ်ယောက် အဖြစ်
ထက် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးနိုင်
မှာလားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်”

“ကိုယ်ကသာ မိုးကြယ်ကို သိနေတာ မိုးကြယ်ကတော့
ကိုယ့်ကို မသိသေးဘူးနော်”

သူမက လှပစွာ မျက်စောင်းတစ်ချက်ကဲလျက် ...

“အဲမယ် ... ရှင်လည်း ကျွန်မကို မိုးကြယ်စင် ဆိုတဲ့
နာမည်တစ်ခုပဲ သိတာမလား၊ ဒါကိုများ အပိုမပြောစမ်းပါ
နဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုယ့်အကြောင်း ပြောပြမှာပေါ့၊ ကိုယ့်အကြောင်း ပြောပြတာပေါ့၊ အဖေ ... ကြားတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ ဆေးပညာကို သြဇာပေးလျှာမှာ သင်ခဲ့တယ်၊ ကိုယ် ဒီက Hight school ပြီးတည်း ဟိုကို ထွက်သွားခဲ့တာ သိပ်မကြာခင်ကမှပဲ ပြန်လာတာပဲ ...

ကိုယ့် မာမိကလည်း ဒေါက်တာပဲ၊ မာမိက ဝေဒဗိဝန်းသော်တာတဲ့၊ ကိုယ့် ဒယ်ဒီက ကိုယ် ငယ်တည်းက ဆုံးသွားတာ၊ အခု လက်ရှိမှာတော့ ကိုမာမိ ကလင်းနစ်ကို ဦးစီးဖို့ စီစဉ်နေတယ် ...

ကိုယ့်အကြောင်းက ဒီလောက်ပါပဲ”
“ဪ ... ကျွန်မမှာတော့ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး၊ divorced လုပ်သွားကြတယ်၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေးကပဲ၊ ဒီမှာလည်း မရှိကြဘူး၊ တစ်နိုင်ငံစီတွေမှာပါ။ အဒေါ်အဖျိုကြီးနဲ့ အတူတူ နေပါတယ်”

သူက မေးပြီးသွားမှ သူမရဲ့ ဘဝကို ကရုဏာအားနာသွားခဲ့သည်။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ အိမ်ထောင်

အဖွားလာတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမကိုတော့ အကြောင်း ထူးထူးခြားခြား ပိုကရုဏာသင်္ကန်းထားတာပါလိမ့်။

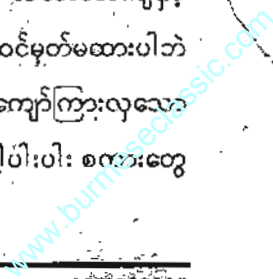
“ဆောရီးနော် မိုးကြယ်၊ ဒါနဲ့ တစ်နေ့က Live show က မိုးကြယ်ရဲ့ first time နော်၊ အဲဒါနဲ့များ ဘာလို့ အပြင်ဘက် ထွက်လာတာလဲဟင်”

“နည်းနည်း Relax ဖြစ်အောင်လို့ပါ”

“မိုးကြယ်က ကိုယ်အတွက်တော့ အဆန်းတွေချည်းပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ရှင်လည်း ဆန်းတာပါပဲ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဆုံတွေ့ပုံ အကြောင်းသာ ဂျာနယ်လစ်တွေ သိသွားရင် နာမည်ကြီးလောက်တယ်နော်၊ အဆိုတော်တစ်ယောက် ပရိတ်သတ်တစ်ဦးကို show လာကြည့်ပါလို့ request လုပ်တာ သမိုင်းမှာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ ထင်တယ်”

သူက သူမရဲ့ အပြောကို သဘောတကျနှင့် ဘက်ဟက်ပက်ပက်ကို ရယ်မောမိလေသည်။ ထင်မှတ်မထားပါဘဲ သူဟာ အခုလက်ရှိ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလှလော့ အဆိုတော်တစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားတွေ ဆိုနေကြပြီ။

သူမနှင့် စကားပြောရတာ ကျဉ်းကျပ်နေတာနဲ့ ရှိန်နေရတာမျိုးမရှိ။ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် စကားတွေ ဆိုနေပုံသည် ဘာမှ အိုက်တင်ထုတ်မထားပါဘဲနှင့်ကို ကြည့်ကောင်းလှလေသည်။ အင်း ... celebrity တစ်ယောက်တော့ ပီသပါပေရဲ့။

“ဒါနဲ့ မိုးကြယ်ကို တစ်ခုမေးမယ်။ စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့နော်”
“ဪ ... စကားက အရင်ချည်ထားပြန်ပြီ။ ရှင် မေးတာ ကျွန်မ ကြိုသိနေပါတယ်။ ရှင်ကို ဘာကြောင့် ဖဲကြီးထား စည်းပေးခဲ့တာလဲ၊ အဲဒါ မေးမလို့ မဟုတ်လား။”

သူမရဲ့ ပါးရည်နပ်ရည်ကို သူ ဖျားသွားရင် ... ကို ဘယ်လိုလဲ မှန်သွားပြီ မဟုတ်လားဟူသော အပြုံးမျိုးနှင့် ပီရီရီ ကြည့်နေပုံသည် တော်ရုံ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လှူ ဂျားသွားစေနိုင်သည်။

အင်း ... သူလည်း တော်ရုံယောက်ျားပဲ ဆိုပါတော့။
“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်”

သူမက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လျက် ...
“အဲဒါက ကျွန်မ producer ရဲ့ idea ပါ။ သူက ပရိတ်သတ် ... ကို ဘယ်လို performance ပေးရမလဲဆိုတာ အမြဲ ပြော ... လေ့ရှိတယ် ...”

ပရိတ်သတ်ကို ဘယ်လို ဖမ်းစားရမလဲ၊ ဘယ်လို ကိုင်တွယ်ရမလဲ။ အခုခေတ် အဆိုတော်တွေက အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူးလေ။ Fashion, Hair style, Dance အားလုံး က update ဖြစ်နေမှ သိတယ်မှလား ...

ရှင်လည်း West က ပြန်လာခဲ့တဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီညက အဲဒီလို ပရိတ်သတ်တစ်ယောက်ယောက် ကို စည်းပေးခဲ့ဖို့ ကိုလင်းမွန် အဲလေ အဲဒီ producer ပေါ့။ သူကပဲ advise လုပ်တာပါ။ ရှင်ကို ပေးခဲ့တာကတော့ ရှင်က ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။”

သူ့ရင်ထဲ ရုတ်တရက်တော့ ဟာသွားသလိုပင်။ သို့သော် သူဟာ မိုးကြယ်အတွက် ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရတဲ့အတွက် သူ ကျေနပ်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒါလေးကို ကိုယ် သိမ်းထားပါတယ်”
“ကျေးဇူးတင်တာပေါ့”

သူမက ခေါင်းလေးဆတ်ကာ ငဲ့ပြုံး ပြုံးအပြေတွင် ... အပြုံးက သူ့မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် ဟိုး ... နှလုံးသားထဲ အနက် ... ဆုံး ထိုးဖောက်ဝင်သွားခဲ့သည် ဆိုတာကို သူ သိလိုက်ရှလေ ... သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမရဲ့ ဖုန်းလေးက ထမြည်လေး
သဖြင့် သူမက စကားပြောသည်။ စကားပြောပုံတွေအရ သူမ
တစ်နေရာကို သွားရတော့မည်ဆိုတာ သိသာစေပါသည်။

ခဏကြာလျှင် သူမက ဖုန်းလေးကို ခေါ်တံ့
ပိတ်လိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ကိုရဲတာရာ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ ကိစ္စထေး
ရှိလို့ပါ”

သူမနှင့် ခွဲရတော့မည်ဟူသော အသိသည် သူမ
ကို နှိမ်းလျသွားစေခဲ့သည်။

“ကိုယ် မိုးကြယ်ဆီကို ဖုန်းဆက်လို့ ရမလားဟင်”

“ရပါတယ် (.....)ပါ”

“Thanks မိုးကြယ်၊ ကိုယ် ဆက်လိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ကျွန်မ သွားပြီနော်၊ ဘိုင့်ဘိုင့်”

အပြုံးတစ်ချက်နှင့် နှုတ်ဆက်လက်ပြ ထွက်သွား
လေးသည် အဲဒီညက သူ့ရဲ့ အိပ်မက်ထဲသို့ပင် ရောက်ခဲ့
သည်။

အချစ်ဆိုတာ မျှော်လင့်မထားတဲ့အချိန်မှာ မျှော်လင့်
မထားတဲ့ပုံစံနဲ့ လာသတဲ့။

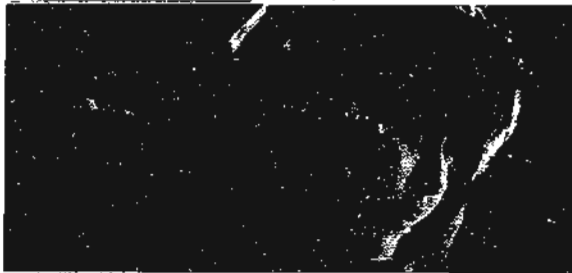

ဒီ အသက်အရွယ်အထိ ဘဝတစ်ခုလုံး များပြားနက်နဲ
လှတဲ့ ဆေးပညာတွေကြားမှာ ခေါင်းမြုပ်နေခဲ့တဲ့၊ ဒီအတွက်ပဲ
လေးဆပ်ထားတဲ့ သူ့နှလုံးသားဟာ ဒီနေရာ ဒီအချိန်မှာ အတိအကျ
လှုပ်ရှားသွားစေဖို့ အကြောင်းဖန်လာခဲ့တာပဲလား။

ဘယ်လိုလဲ မိုးကြယ်စင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကျော် ကောင်
မလေးရယ်။ ကိုယ်ကတော့ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် No
Experience ပါ။

၂* ၂* ၂*

ခေတ်စား၊ အကြံပြုစား၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သင်္ဃာတိုက်၊
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

အဲဒီနောက်မှာ သူမကို အမြဲလိုလို သတိရနေတတ်
သော်လည်း တွေ့ဆုံဖို့ အခွင့်အရေးက မပေးခဲ့ပါ။ မာမိရဲ့ အထူး
ကုဆေးရုံကြီးမှာ သူ စတင်၍ ဝင်ရောက်ကူညီကာ ကိုယ်တိုင်
လည်း ကုသီပေးနေပြီမို့ သူ့မှာ သိပ်အားလှတယ်လည်း မဟုတ်
တော့။ သို့သော် မင်္ဂလာရှိစွာ ဆုံစည်းစေခဲ့သော ချစ်စရာကောင်း
သည့် ကံကြမ္မာကို သူ ကျေးဇူးတင်ရပါမည်။

ထိုနေ့မတိုင်မီညက မာမိ ရောက်လာပြီးလျှင်

“သားရေ မနက်ဖြန် မနက်စောစော ဘုရားတက်ရအောင်
ကွယ်၊ သား ပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက သားနဲ့ အတူတူ
တောင် ဘုရား မတက်ရသေးဘူး။”

“သွားမယ်လေ မာမိ၊ early morning ပေါ့၊ သားလည်း
ဘုရားမရောက်သေးဘူး။”

“သားက တခြားနေရာတွေ ပတ်ကဲနေတာ မဟုတ်လား၊
အဲဒီလိုတွေ ကြပ်ကြပ်သွား ငြိလာဦးမယ်”

သူက မာမိ စကားကို တဟက်ဟက်ရယ်မောကာ
မာမိရဲ့ခါးကို နောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်ရင်းမှနေ၍ ...

“ဪ ... အဲဒီလို ငြိတော့လည်း မာမိအတွက် ဘုရားသွား
ကျောင်းတက် ချွေးမအဖော်လေး ရဟာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး
လား။”

မာမိက သူ ဖက်ထားသော လက်များကို ချက်ချင်း
ဖယ်ထုတ်လျက် သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“အဲမယ် ... တော်စမ်းပါနော်၊ ဘာ ဘုရားသွား ကျောင်း
တက်ဖော်မှ မလိုဘူး၊ သားတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ မာမိ
အတွက် ဘာမှ ထပ်မလိုဘူး ...

သားနော် ပြန်ရောက်တာမှ ကြာသေးဘူး လေသံ
က ပစ်နေပြီ၊ ဘာလဲ တွေ့လာပြီလား ဟုလဲလား။”

www.burmeseclassic.com

မာမိရဲ့ စူးစမ်းရှာဖွေရိပ်များကို သူက အရယ်အသော
ဖြင့် ဖော့ဝစ်ရပါသည်။

“ဟား ... ဟား မတွေ့ရပါဘူး မာမိရယ်၊ မာမိကလည်း
ခွတ်”

“ဟင်းနော် ... မင်း ပုံစံက သိပ် Light ဖြစ်နေသလိုပဲ၊
ပုံစံက မြူးမြူးနဲ့”

“ဪ ... မာမိရယ်၊ သားက ကိုယ့် မာမိနဲ့ အတူပြန်
တွေ့ရ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ရတော့ အရမ်း fresh
ဖြစ်နေတာပါ။ ဘာလဲ မာမိက သား ပျော်ရွှင်နေတာကို
မမြင်ချင်တာလား”

“ရိုးရိုးပျော်တာက ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ အခုခေတ် လေဒီလေး
တွေက အရမ်းကဲတယ် သွက်တယ်နော် သား၊ မင်းလို
ဒီခိုင်းမျိုးဆို bookish ချိတ်ချင်တဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ သား
အတွက် မာမိ အမြဲစိုးရိမ်နေရတာ”

မာမိရဲ့ သောကကိုသိလျှင် သူ နည်းနည်းတော့
သနားသွားခဲ့သည်။ မာမိရဲ့အချစ်သည် တော်ရုံမိခင်တွေထက်
ပိုကဲသော မေတ္တာစိတ် ဖြစ်ပါသည်။ သူက မာမိကို နှစ်သိမ့်စွာ
ပြုံးပြလိုက်ကာ ...

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မာမိရယ်၊ သားအတွက် စိတ်ချပါ။ ကဲ ...
မာမိ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားအိပ်တော့၊ မနက်လည်း ဘုရားတက်
ရဦးမယ်”

မာမိက ကျေနပ်သော အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် သူ့နဖူးကို
ညှုနမ်းကာ နှုတ်ဆက် ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထွက်ခွာသွားသော
အခိုက် ကျောပြင်ကိုကြည့်လျက် မိုးကြယ်ရဲ့ မျက်နှာကို သူ မြင်
ဆောင်လာလျှင် သက်ပြင်းဖွဖွကိုသာ ချမိတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ငါးနာရီခွဲလောက်မှာပင် သူနှင့်
အိတ်တို့ ဘုရားသို့ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ နံနက်စောစောပိုင်းမှာ
သူလည်း သိပ်မရှိလှ။ အေးချမ်းသော အငွေ့အသက်များဖြင့်
အိတ်ဝံ့စေတီသည် နှိုင်းမရအောင် သပ္ပာယ်လှလေသည်။

သူကတော့ ဘုရားကို သေချာကြည့်လို ကန်တော့
အလျှင် ဝတ်ပြုခြင်း ပြီးနေချေပြီ။ မာမိကတော့ အိတ်ထံမှ ငိပ်
အညှိုးကိုထုတ်ကာ ...

“သားရေ မာမိ ပုတီးကိုးပတ် စိပ်မလို့၊ သား ကားထဲက
ပြန်စောင့်ချင်လည်း စောင့်နေ”

“ရပါတယ် မာမိရဲ့၊ သား ဒီနားကပဲ စောင့်နားပေါ့၊
သိပ်မှမကြာတာ မာမိ အေးအေးဆေးဆေးလား စိပ်ပါ”

“အေး ... အေး”

သူက မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ဧရပ်ပေါ်သို့ တစ်လှာကာ အဲဒီမှာပဲ ထိုင်နေခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် သူ့နားထဲသို့ ခေါ်သံတစ်ခုက တိုးဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုရဲတာရာ”

မောကြည့်လိုက်လျှင် သူ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော သူ့ရဲ့ လမင်းလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟင် ... မိုးကြယ်”

သူ အံ့သြသွားပုံကို သူမက နှစ်လိုဖွယ်ကောင်အောင် ပြုံးရယ်လျက် ...

“ဒီလောက်လည်း အံ့သြစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

လက်လေးကိုပိုက်လျက် တရင်းတနီး ပြောလိုက်ဟန်သည် သူ့ရင်ထဲ၌ နွေးထွေး၍ သွားလေခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်လဲ။

နံနက်ခင်းစောစောမှာ မျှောင့်လင့်တောင့်တသွား

တွေ့ရသတဲ့။

“ကိုယ် ဝမ်းသာသွားလို့ပါ။ မိုးကြယ် တစ်ယောက်တည်း

လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ရော ? ... ကြည့်ရတာတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေတာနဲ့ တူတယ်”

“မေမေလေ ပုတီးစိပ်နေလို့၊ ဟိုမှာ အညိုရောင်အဖွင့်လေးတွေနဲ့ အင်္ကျီဝတ်ထားတာ”

သူမက မာမိ ရိုရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ငိုကြွေးညိတ်ပြသည်။

“ဒီနေ့ မိုးကြယ်ရဲ့ မွေးနေ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မွေးနေ့မှ ဘုရားလာရမှာလား”

“ဪ ... ဒီသဘောမျိုးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

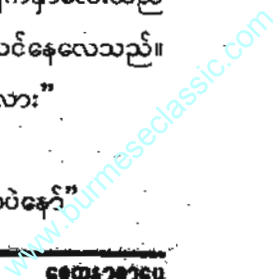
“မိုးကြယ် ဒီလိုပဲ မကြာခဏ ဘုရားတက်တတ်ပါတယ်၊ နံနက်စောစော ဘုရားတက်ရတာ ဘာနဲ့မှမတူအောင် ငြိမ်းချမ်းတယ်လေ”

သူက တကယ်ပဲ ငြိမ်းချမ်းအေးမြနေသော မိုးကြယ်တို့နားလေးကို ငေးနေမိသည်။ သူမရဲ့ မျက်နှာလေးသည် နှိုင်းတွေ့နေကျနှင့်မတူဘဲ ဒီနေ့ ပို၍ ကြည်လင်နေလေသည်။

“ကိုရဲတာရာ တစ်ဦးတည်းသော သားလား”

“ဟုတ်တယ် မိုးကြယ်”

“ဒါဆို ရှင့် မာမိက ရှင့်ကို သိပ်ချစ်မှာပဲနော်”

“အင်း... မာမိက ကိုယ့်ကို အရမ်းချစ်တယ်”
 “မိုးကြယ်လည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါပဲ၊ ဒါ
 မိုးကြယ် မိဘတွေက မချစ်ပါဘူးလေ၊ ချစ်တတ်တဲ့
 က သားသမီး ဆယ်ယောက် မွေးထားလည်း ချစ်
 ပါပဲ”

မျက်ရည်ကြည်တွေ လဲလာသလား မှတ်ရအောင်
 စိုလက်တောက်ပနေသော မျက်ဝန်းဆွေးများကိုကြည့်ကာ
 အတော်ပင် ကရုဏာသက်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ မိုးကြယ်ရယ်၊ No man is perfect
 လူတိုင်းမှာ လိုအပ်ချက်တွေ ရှိတာပါပဲ၊ ပြည့်စုံခြင်းဆို
 တယ်အရာမှ မရှိပါဘူး ...

မိုးကြယ်လိုပဲ ခံစားရတဲ့ လူတွေလည်း ရှိကြတာ
 အမိက၊က ဘဝမှာ နေတတ်အောင်နေဖို့ စိတ်ချမ်းသာအောင်
 နေတတ်ဖို့ အရေးကြီးတာပါ”

သူ့ကို ကြည့်လာသော မိုးကြယ်ရဲ့ မျက်ဝန်း
 သည် နူးညံ့ကာ ရီဝေလို့ နေပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရဲတာရာ၊ အခုလို မိုးကြယ်
 နှစ်သိမ့်မှုပေးနိုင်တဲ့ အတွက်ပါ”

“ကျေးဇူးပြုပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ကို ကိုရဲတာရာလို့ မခေါ်ပါ
 နဲ့လား something ပေါ့၊ မိုးကြယ် အဆင်ပြေတဲ့ဟာပဲ
 ခေါ်ပါ”

“ရှင်သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”
 သူက သူမရဲ့ တရင်းတနှီးဆန်သော နွေးထွေးမှု
 သဘောတကျနှင့် ပြုံးကာ ...

“တာရာလို့ ခေါ်တယ်၊ ဘာလဲ မိုးကြယ်က အဲဒီလို ခေါ်
 ချင်လို့လား”

သူ့အပြောကို သူမက တဟက်ဟက် ရယ်မောကာ ...

“ခေါ်ချင်တယ် ခေါ်ချင်တာပေါ့ တာရာရယ်”

ဟု ပြောလျက် တသိမ့်သိမ့် ရယ်မောနေတော့တာ
 ဖြစ်လေသည်။ ပခုံးလေးလှုပ်လျက် သဘောတကျ ရယ်နေသော
 သူမကို ကြည့်လျက် တစ်စုံတစ်ရာသည် သူ့ရင်ထဲသို့ တသွင်သွင်
 နှင့် ငြိမ့်ငြိမ့်ဖြောင်းငြောင်း စီးဆင်းလာနေပြီ ဆိုတာကို သူ
 အလိုလိုပင် သိရှိခံစားနေရသည်။

ဒါဟာ ဘာဖြစ်ဦးမှာလဲ၊ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာပဲပေါ့၊
 အင်မှတ်မထားစွာပဲ သူ မိုးကြယ်ကို အသေအချာပင် ချစ်မိသွား
 ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... တာရာ မိုးကြယ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဒီနေ့ မနက်
စောစော မိုးကြယ် vocalထပ်စရာ ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့်
ပါ”

ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက်သောအခါ
သူ့ရင်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာ လစ်ဟာသွားသလို ခံစားသွားခဲ့ရ
သည်။ သူ မိုးကြယ်နှင့် မခွဲချင်သေး။

“ဟေး ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ ဒီမှာ နှုတ်ဆက်
တယ်လေ၊ ဘာလဲ စိတ်တွေက စောစောစီးစီး ကောင်
လေးဆီ ရောက်နေပြီလား။”

“ကိုယ့်မှာ ကောင်မလေး မရှိပါဘူး မိုးကြယ်”

“အင်းပါ ... ယုံပေးလိုက်ပါမယ်၊ မိုးကြယ် သွားတော့မယ်
see you later ဘိုင့်ဘိုင့်”

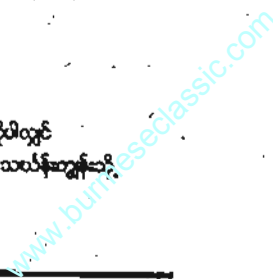
“see you tonight မိုးကြယ်၊ ကိုယ် ဒီည ဖုန်းဆက်မယ်”

သူ့အပြောကို မိုးကြယ်က မျက်လုံးပြူးပြုလျက်
ပန်းတွန့်ကာ နှုတ်ဆက်လက်ပြ ထွက်ခွာသွားပုံသည် သူ့အသံ
ထဲတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားသလို တစ်သက်စာ စွဲထင်သွားစေ
သည်။

အချစ်ကို ကိုယ် တွေ့ဖူးသွားပါပြီ မိုးကြယ်ရယ်။
အချစ်ဆိုတာ အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုပါ။
အိမ်ထောင်လည်း ဒီလို ခံစားချက်မျိုးကို မင်းနဲ့အတူ မျှဝေစားသုံး
ရစေ။

၂* ၂* ၂*

ဝေဇနီစာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ဝေဖို့လိုပါလျှင်
အမှတ် (၁၀၆)၊ ဗုံမုက်လာ (၆) လမ်း၊ သုမုက်လာအိမ်ရာ၊ သယ်နှံ့ဆွဲဆင်
ဝေဖို့နိုင်ပါသည်။

ဒီနေ့တစ်နေ့စာ သူ့ရဲ့ schedule တွေ အပြီး
မိုးကြယ်ထံ ဖုန်းခေါ်ဖို့ အချိန်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ညဆယ့်တစ်
ရီကို နှစ်မိနစ်မျှ စွန်းနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အား ... ဒီအချိန် မိုးကြယ် အိပ်နေပြီလား၊ အ
နှင့် သူက မွေ့ရာပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်ကာ သူ့ရဲ့ လက်တွေ့က
နှလုံးသားထဲ အလွတ်ရုံနေသည့် ဖုန်းနံပါတ်တချို့ကို နှိပ်မိလ
သား ဖြစ်နေပြီ။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဖုန်းက လိုင်းဝင်သွားပြီ။ သို့သော်
တော်တော်နှင့် မကိုင်ချေ။ မိုးကြယ် အိပ်ပျော်နေပြီလား၊ စက္ကန့်
နည်းငယ်မျှ ကြောင့်ကြမှုအပြီးမှာတော့ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဖွင့်၍
ဆက်သံကို ကြားရပါသည်။

“ဟယ်လို ... မိုးကြယ်ပါရှင်”

သူ့ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“မိုးကြယ် ကိုယ်ပါ၊ အိပ်ပျော်နေပြီလားဟင်၊ ကိုယ့်ကြောင့်
နိုးသွားခဲ့ရင် sorry နော်”

“ဪ ... တာရာ ... တာရာ မဟုတ်လား၊ မိုးကြယ်
မအိပ်သေးပါဘူး”

အခုမှ ပထမဦးဆုံး ဖုန်းပြောခြင်း ဖြစ်သော်လည်း
အသံကို မိုးကြယ်က ချက်ချင်း မှတ်မိသဖြင့် ရင်ခုန်သံတွေ
ပင် မြန်ဆန်လို့ လာလေသည်။ ပြီးတော့ မိုးကြယ်ရဲ့ ပွင့်လင်း
သားသော စိတ်ထားလေးကိုပါ လှစ်ခနဲ မြင်တွေ့ခွင့် ရလိုက်
သည်။ တခြား မိန်းကလေးတွေကို မမှတ်မိဘူး၊ မသိဘူးတို့
မျှ မနေတတ်။

“မအိပ်သေးဘူးလား၊ ကိုယ် ဖုန်းဖွင့်တာကို စောင့်ရတာတော့
တော်တော်လေး ကြာသလိုပဲနော်”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ မိုးကြယ် သိတယ်၊ ဒါက
ချက်ချင်း မကိုင်မိဘူး၊ ဆောရီး တာရာ ဆောရီး”

“ရပါတယ် ကိုယ်က မိုးကြယ် အိပ်ပြီ ထင်နေတာ
ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင်၊ ကိုယ် သိခွင့်ရှိမလား”

ကိုယ့် ဖုန်းကို စောင့်နေတာလားဟုတော့ သူ မေး
ရပါ။ မိုးကြယ်သည် ခေတ်ကို ရင်ပေါင်တန်းပြေးနေသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ဣန္ဒြေနှင့် တည်ကြည်
က အပြည့်ကို ရှိလေသည်။

“သိရပါတယ် မိုးကြယ်၊ သံစဉ်တစ်ပုဒ်ရလို့ notes
မှတ်နေတာပါ၊ အဲဒါ လုပ်လက်စ မပြတ်တာနဲ့”

“ဪ ... မိုးကြယ်က ဂစ်တာနဲ့ ရေးတာလား၊ ကွန်ပျူတာ
လုပ်တာလား”

“အချိုးမျိုးပါပဲ၊ ဂစ်တာနဲ့လည်း သံစဉ်တွေ ရှာတယ်
တစ်ခါတလေတော့လည်း music software တွေနဲ့ လုပ်
လည်း လုပ်တယ်၊ ဂစ်တာကတော့ anywhere anytime
ပဲလေ”

“မိုးကြယ် ဂစ်တာ တီးတတ်တယ်ပေါ့နော်”

“တီးတတ်တယ် ဝါသနာလည်း ပါတယ်၊ မိုးကြယ် ရှစ်
တန်းလောက်တည်းက စသင်တာ၊ ဘေးအိမ်က အစ်ကိုကြီး
က သင်ပေးတာလေ”

“ဟာ ... ဒါဆို အခု တော်တော် expert ဖြစ်နေပြီပေါ့”

သူ့အပြောကို မိုးကြယ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ
အသာ ရယ်မောလိုသာ နေသည်။ အင်း ... သူကတော့ ဂစ်တာ
ခေါက်ဖို့စေးစွ၊ လက်ခေါက်ပင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မှုတ်တတ်
သူ မဟုတ်ချေ။

ချစ်သော မိုးကြယ်ကိုသာ တခြား ကောင်လေးတွေလို
ဂစ်တာတီး၍ ပိုးပန်းရမယ်ဆိုလျှင် ဒီတစ်သက်၌ မိုးကြယ်ရဲ့အချစ်
တိုရဖို့ မလွယ်ကူလှချေ။

ဒီလိုတွေးမိလျှင် သူ တကယ့်ကို ထိတ်သန့်သွားခဲ့
သည်။

“မိုးကြယ် နောက်ထပ် show တွေဆိုဖို့ ရှိသေးလားဟင်”

“ဘာလဲ တာရာ လာကြည့်မလို့လား”

“ကြည့်မှာပေါ့ မိုးကြယ်ရယ်၊ ကိုယ့် ဘော်ဒါတွေကလည်း
မိုးကြယ်ကို အားပေးကြတယ်လေ၊ သူတို့က မေးခိုင်းထား
တယ်၊ show တွေ ဆိုစရာ ရှိလားတဲ့”

“show တွေက ပြောထားတာတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒါတွေက ဒါတွေက မိုးကြယ် သိပ်မသိဘူး၊ အဲဒါတွေအားကိုးကိုးလင်းမွန်နဲ့ပဲ လွှဲထားတာ၊ မိုးကြယ်ရဲ့ကိစ္စတွေ အလုံးလုံး သူပဲ management လုပ်တာ ...

သူက producerလေး၊ ဒါပေမဲ့ မိုးကြယ်ရဲ့ မန်နေဂျာပေါ့ လုပ်နေရတာ၊ သူ့ကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ပြောရမယ့် မိုးကြယ်က အဖြစ်သိပ်ရှိတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး တာရာရဲ့ အဲဒီ ကိစ္စတွေက ဇာတ်ဘယာ သိပ်များတာ၊ အရမ်းအုန်းအရတယ် ...

အဲဒီဘက်မှာ အာရုံစိုက်ရင် သီချင်းဘက်မှာ အားနည်းသွားတတ်တယ်၊ မိုးကြယ်က သီချင်းရေးတာရယ်၊ ဆိုတာရယ်ကလွဲရင် တခြား ဘာမှ သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး”

အချစ်ကိုရော စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ မိုးကြယ်ရယ်ကိုယ်ကတော့ ဒီအချိန်မှာ အချစ်ကို အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားနေမိပြီလေ။

“ဒါနဲ့ တာရာက မိုးကြယ်ကို စိတ်ဝင်စားနဲ့ ဗျူးလို့ ပါလား၊ ဘာလဲ show ကြည့်ချင်လို့လား၊ ဟုတ်လား”
“ကိုယ်က မိုးကြယ်ကို တွေ့ချင်တာပါ”

“ဪ ... ဒီလိုပဲ ပြောရလား ဒေါက်တာရယ်၊ နည်းနည်းလေးတောင် မမူတော့ဘူးလား၊ အုဟင်း ... ဟင်း”

မိုးကြယ်က သူ့ကို တရင်းတနီး နောက်လိုက်လျှင် နှုတ်ထဲ လေးလံတာတွေပင် ချက်ချင်း ပေါ့သွားသလို ခံစားလေသည်။ မိုးကြယ်သည် စကားပြောရာတွင် တကယ့်ကို အညှိုးအချင်းရှိသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်သားကို pressure မလေးအောင် Relax ဖြစ်အောင် ပြောတတ်သူလေးပင်။

“မမူတော့ပါဘူး မိုးကြယ်။ ဟုတ်နေတာပဲဟာ၊ ဟို ... မိုးကြယ်ရဲ့ MTV အခွေတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလားဟင်”

“MTV! အင်း ... ဒီမှာတော့ MTV ထက် VCD ထွက်တာပေါ့၊ MTV လို့တော့ မထွက်ဘူး တာရာ ... ဘာလို့လဲ”

“ကိုယ် လိုချင်လို့ပါ၊ မိုးကြယ်ကို အမြဲတွေ့နေချင်လို့ပေါ့”
သူ့စကားကို တစ်ဖက်မှ မိုးကြယ်က အသည်းယားချင်အောင်ရယ်၍ နေလေသည်။

“တာရာရယ် ရှင့်ကို မိုးကြယ်ရဲ့ wallsheet လက်ဆောင်ပေးပါ့မယ်၊ VCD ထွက်ရင်လည်း ရှင့်ကို ဦးဦးဖျားဖျားကို ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အာ ... တကယ် ... တကယ်နော် မိုးကြယ်၊ wallsheet က ဘယ်တော့ ပေးမှာလဲ၊ VCD ကရော ဘယ်တော့ ထွက်မှာလဲဟင်”

“VCD က တစ်လ နှစ်လလောက် လိုပါသေးတယ်၊ wallsheet ကတော့ ရှိပါတယ်၊ ရှင်ကို လက်ဆောင်ပေးချင်မယ်၊ ရှင်က မိုးကြယ်ကို သိပ် crazy ဖြစ်တဲ့ ပရိတ်သစ် ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးလား”

စတွေ့တုန်းက အဖြတ်အပျက်ကို မိုးကြယ် ရှိနေသည်ဆိုတာ သူ သိသည်။ သို့သော် သူက သူမရဲ့ စကားကိုထင် နင်းလျက် ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က မိုးကြယ်ကို အရမ်း crazy ဖြစ်တဲ့သူပါ၊ မိုးကြယ်၊ မိုးကြယ်ကို crazy ဖြစ်တဲ့သူတွေကို club တစ်ခု ဖွဲ့ပေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကို ရှေ့ဆုံးထားပါ ...

ကိုယ် မင်းကို အရူးအမူးကို crazy ဖြစ်တာပါ မိုးကြယ်၊ မိုးကြယ်စင်ဆိုတဲ့ လက်ရှိ မီဂါစကား တစ်ယောက်ထက် သာမာန် မိုးကြယ်စင်ကိုပဲ crazy ဖြစ်တာပါ ...

ဒါလေးကိုတော့ ယုံကြည်လက်ခံပေးပါ”

သူ့ရဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ နင့်သီးနေသော စကားတွေ အပြီးမှာ မိုးကြယ်ဘက်က ရုတ်တရက် နှုတ်ဆိုတ်လို့ သွားခဲ့သည်။ သူ့ရင်ခွင်ကို မိုးကြယ် မြင်သွားပြီလား။ မြင်အောင် ကြည့်ပေးပါ မိုးကြယ်ရယ်။

“မိုးကြယ်”

သူက ငြိမ်သက်သွားသော မိုးကြယ်ကို ခေါ်လိုက်

“ပြောပါ တာရာ”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ အချိန်တော်တော်များများကို ဆေးပညာတွေ ကြားထဲမှာ နှစ်မြုပ်ထားခဲ့တာပါ၊ ဒါကလွဲလို့ တခြားဘာမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး မိုးကြယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိုးကြယ်ကို တော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ နေရာတွေ အများကြီး ပေးမိတယ်၊ အလေးအနက်လဲ ထားမိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ ခံစားချက်တွေကိုတော့ မိုးကြယ် အသိအမှတ်ပြုပေးဖို့ request လုပ်ချင်ပါတယ်”

“ဪ ... တာရာရယ်၊ ဒီလောက် မလိုပါဘူးရှင်”

သူမရဲ့အသံက သူ့စကားတွေအပေါ် လေးနက်ခြင်း၊ ပါဝင်နေတာကို သတိထားမိရလျှင် သူ ပျော်ရွှင်လို့ သွားပါသည်။

“ကိုယ်ဟာ မိုးကြယ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် နောက်ကျနေတဲ့ ခြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် စောရောက်ရင် တယ် မိုးကြယ် ...

ဒီအတွက်လဲ ကိုယ် ကြိုးစားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြိုးစားပါလို့တော့ မိုးကြယ် မတိုက်တွန်းတော့ဘူးနော်၊ မကြိုးစားနဲ့လို့ ပြောရင်လည်း ရှင် ကြိုက်မှာမဟုတ်တဲ့အတွက် မပြောတော့ပါဘူး As you like လို့သာ”

ကြည့်ပါလား ဘယ်လောက် စကားပြောပါးနင်းကလေးမလဲ။ သူက သူမ မမြင်နိုင်မှန်းသိရက်နှင့် ခေါင်းညှိတ်ကာ ...

“ကိုယ် အရမ်းပျော်တယ် သီလား၊ မိုးကြယ်က အတွက်တော့ အံ့ဩစရာတွေ၊ ပျော်ရွှင်စရာတွေ၊ အမြဲတတ်တဲ့သူပဲ ...

မိုးကြယ်နဲ့ ဆုံဆည်းစေခဲ့တဲ့ ကံကြမ္မာကို အမြဲ ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ”

“ဟုတ် ... မိုးကြယ်ကို အိပ်တော့လို့ ပြောရင် ရှင်ကို မိုးကြယ် ကျေးဇူးအများကြီး တင်မိမှာပါ။ တစ်နေ့လုံး Recording သွား၊ cover တစ်ခုအတွက်

စာတ်ပုံရိတ် အင်တာဗျူးဖြေနဲ့ မိုးကြယ် ပင်ပန်းထားလို့ ပါ တာရာရယ်၊ အိပ်ချင်နေပြီ နောက်နေ့တွေမှ ဆက်ပြောရအောင်လေ နော်”

သူမရဲ့ ချွဲနဲ့နဲ့ အပြောလေးမှာ သူ အမှန်ပင် အရည်ပျော်ကျသွားခဲ့ရပြန်ပါသည်။ မိုးကြယ်ရယ် ကိုယ်တော့ နင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ရူးကို ရူးနေတာ သေချာပါပြီကွာ။

“ဆောရီး မိုးကြယ် အိပ်တော့နော်၊ ကိုယ် သိချင်းဆိုပြီး သိပ်ရမလားဟင်”

“မလိုပါဘူး တာရာ၊ တော်ကြာ မျက်လုံးကျယ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပဲနော် ဘိုင့်ဘိုင့် Good night”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက ချက်ချင်း ဖုန်းပိတ်သွားလျှင် သူမမှာ မချင့်မရဲဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတာ ဖုန်းလေးကို အသာနမ်းရင်း ကြည့်နူးဖြေသိမ့် ရလေသည်။

မိုးကြယ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ ခံစားချက်တွေ ရင်ဖွင့်လျှင် တစ်နေ့က အမှန်တကယ်ကိုပင် ရောက်လို့လာခဲ့သည်။

အဲဒီနေ့က သူ့ရဲ့ ရှားရှားပါးပါး အားလပ်ရက်တစ်ရက်ပိုင်း နယ်စာကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် Fuji မှာ သွားစားခဲ့တာ သာမဟုတ်ပါ။

စားစရာတွေကို စားရင်း သောက်ရင်း မိုးကြယ်နှင့် သူ ဖုန်းပြောဖြစ်သည့် အကြောင်းများကို ပြောပြနေတာ ဖြစ်လေသည်။

“ဒါဆို မင်းနဲ့ မိုးကြယ်စင်နဲ့က fine နေပြီပေါ့။”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ သူက ခန့်မှန်းခက်တယ်ကွာ၊ ကြည်နေတိုင်း သူ့ကို လန်းနေပြီလို့ သွားတွက်လို့ မရဘူး ...

သူ့မျက်နှာက အမြဲ Lovely ဖြစ်နေတာ”

သူ့စကားကို အချစ်ကျမ်းကြေသူ မိုးသောက်က ဟန်ပါပါပြုံးရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် ...

“ဒါဆို မင်းကို သူက ဘယ်လောက်ထိ favour ပေးလဲ”

“အဲလိုတော့ ငါ မပြောတတ်ဘူးကွ၊ favour ပေးတာဆိုတာထက် မိုးကြယ်က တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ respect ရှိတယ်၊ သူ့ကို သဘောကျတဲ့အထဲမှာ အဲဒါလည်း ပါတယ်နော် ပွင့်လင်းတယ်၊ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ မနေ့ည ဖုန်းပြောတုန်းကဆို သူ အိပ်ချင်ပြီဆို အိပ်ချင်ပြီပဲ”

မိုးသောက်က ဘီယာနောက်တစ်ဘူး ထပ်သောက်

လိုက်ကာ ...

“ငါ worry ဖြစ်တာက အချစ်နဲ့ အကြိုက်ကို မင်း ဘာသာပြန်လွဲမှာ စိုးလို့ပဲ၊ ကိုယ်တို့တစ်တွေက ကိစ္စမရှိဘူးပဲ တာရာ၊ ကြိုက်လည်း ချစ်တယ်ပြောပြီး ရည်းစားဖြစ်ရုံ လွယ်လွယ်လေးပဲ ...

မင်းကတော့ ငါတို့လို မလွယ်လောက်ဘူး၊ မင်း တကယ် ဟတ်ထံထိမှ လှုပ်ရှားပါ”

“လှုပ်ရှားချင်လည်း နောက်မှ လှုပ်ရှားတော့ပေါ့၊ သူများတွေ လှုပ်ရှားလာတာကို အရင် ရှိးလိုက်ဦး တာရာ၊ ဟိုမှာ မင်းရဲ့ အတွယ်လေး မိုးကြယ်စင် လာပါပြီ”

ဝင်ပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော ဒင်နီသည် ငိုတွင်းတွေကို အရင်မြင်ကာ တာရာကို လက်တို့လိက်သည်။ ဘာတို့ တစ်အုပ်စုလုံး၏ ခေါင်းတွေက ချာခနဲပင် အပေါက်ဝသို့ ခြည့်ကုန်ကြတော့သည်။

မိုးကြယ် သူမကိုတွေ့၍ ဖျတ်ခနဲခနဲကာ ဟုန်ယင် သွားသွားသော ရင်သည် ချက်ချင်းလိုပင် ကျဉ်၍ သွားခဲ့ပါသည်။ ဆိုင်အတွင်းသို့ မိုးကြယ်တစ်ယောက်တည်း ဝင်ခဲ့တာ ထင်ရချေ။ သူမနှင့်အတူတွဲလျက် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူတစ်ယောက် သျဉ်တွဲ၍ ဝင်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးသားပြုံးရယ်၍

စကားတွေ ဆိုလာပုံသည် အတော့်ကို ရင်းနှီးဟန် ပေါက်သည်။ အဲဒီလူဟာ ဘာပဲလဲ။

ဒီလို နှစ်ယောက်တည်း နေလယ်စာ လာစားသွားသည်အထိ ရင်းနှီးပတ်သက်မှုသည် ဘယ်လောက်တောင် နက်ရှိုင်းနေပါလိမ့်။ သူ ရင်တွေပူလှပေသည်။ ထိုအခိုက်မှာ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာကို ခံလိုက်သည်။

ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို ပြုံးပြနေသော မိုးသောက်

“ဒီနေရာမှာ မင်းရဲ့ real feeling ကို နှိုက်ထုတ်ရမှာပဲ တာရာ၊ ဒီမြင်ကွင်းကို မင်း ဘယ်လို ခံစားလဲ”

“တစ်မျိုးပဲကွာ သူတို့ ပတ်သက်မှုဟာ ငါ့အတွက် အကြီးကြီးနေတယ်”

“အိုကေ ... ဒါကို မင်း မကြာခင် သိရတော့မှာပဲ သေချာတာကတော့ မင်း မိုးကြယ်စင်ကို ငြိနေပြီ”

မိုးသောက်ရဲ့စကားကို ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ သူ သတိမရချေ။ မိုးကြယ်နှင့် ဟိုလူရည်သန့်ကိုသာ အကဲခတ်နေရတာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ဝိုင်းနှင့် အနည်းငယ် လှမ်းတာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမထားသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိုးကြယ်

သည် သူ့ကို မမြင်ပါ။ ဘေးမှ လူက မိန်းမကိုဖတ်လိုက် မိုးကြယ်ကို မေးလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာကို ပြုံးမြိုးမြိုးပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြနေသော မြင်ကွင်းကို သူ ကြာကြာ ကြည့်မနေနိုင်တော့။

သူ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်လျှင် ...

“ဟေ့ကောင် ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ မိုးကြယ်ကို သွားနှုတ်ဆက်မလို့၊ အဲဒီလူနဲ့ ငါနဲ့ကို သူ မိတ်တော့ ဆက်ပေးမှာပဲ”

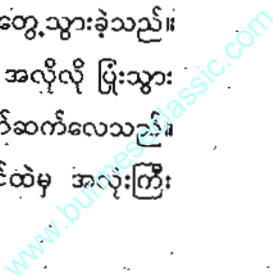
“တားဆီးမရနိုင်တာ အချစ်၊ သွား ... သွား ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီးတော့လည်း ပြန်မလာနဲ့ဦး”

သူက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားသံတွေကို မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ မိုးကြယ်ရှိရာ စားပွဲဝိုင်းသို့ ဝန်းတန်းမတ်မတ်ပင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

စားပွဲနား မရောက်ခင်မှာပဲ အချိုရည်သောက်ဖို့ ဝန်ပြင်လိုက်သော မိုးကြယ်ဟာ သူ့ကို မြင်တွေ့သွားခဲ့သည်။

မိုးကြယ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေရော နှုတ်ခမ်းတွေပါ အလိုလို ပြုံးသွားတာ လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြလျက် သူ့ကို နှုတ်ဆက်လေသည်။

ထိုနှုတ်ဆက်ခြင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးက ပြေးခဲ့သည်။

“တာရာ တစ်ယောက်တည်းလား ထိုင်ဦးလေ”

အနားအရောက်မှာ စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်လေ။ မိုးကြယ်ရဲ့ စကားသံကြောင့် သူက မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် ခုံကိုင်ထိုင်လိုက်သည်။

“တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး မိုးကြယ် ဘော်ဒါပေါ့တယ်၊ မိုးကြယ်ကို တွေ့တာနဲ့ ထလာပြီး နှုတ်ဆက်လေ။ lunch လာစားတာဇာ”

“ဟုတ်တယ် ဪ ... ကြိုတုန်း တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ မိုးကြယ်ရဲ့ producer ပဲလေ ကိုလင်းကတု၊ LOVE & PEACE တေးထုတ်လုပ်ရေး ပိုင်ရှင်မို့လို့လင်းမွန် ဒါက မိုးကြယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ ရဲကတု”

သူက မိုးကြယ် မိတ်ဆက်ပေးသော ရည်ရည်နဲ့ ပြီးပြလာသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်လင်မှု အပြည့်ပါ အပြုံးတစ်ခုနှင့် တန်ပြန် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုလင်းမွန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ် တစ်ခုခု သုံးဆောင်ပါဦးလား”

“အာ ... နေပါစေ ကျွန်တော် ခုပဲ စားလာတာပါ၊ မိုးကြယ်ကို တွေ့တာနဲ့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ၊ ဆောရီး ကိုလင်းမွန်တို့ အေးအေးဆေးဆေး သုံးဆောင်ပါ၊ ကျွန်တော့် ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ”

“မိုးကြယ် ကိုယ် သွားဦးမယ်နော်”

သူက ထိုင်ရာမှပြန်ထကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် ကြယ်က ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးလျှင် ...

“တာရာရဲ့ သူငယ်ချင်း မိုးကြယ်ရဲ့ ပရိသတ်တွေကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါဦး”

“စိတ်ချ ကိုယ် ပြောပြလိုက်မယ် သွားမယ်နော်”

မိုးကြယ်က သူ့ကို တာ့တာ လုပ်ပြကာ ချစ်စဖွယ် ပြနေပုံကို သူက မျက်နှာမလွဲချင်စွာဖြင့် လွဲခဲ့ရသည်။

သူ့စားပွဲဝိုင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် သူ့ဘော်ဒါတွေက မြီးသောက်ပြီးတာတွေ လက်စသတ်လျှက် Bill ရင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်တွေ ပြီးပြီလား လိမ့်တော့မလို့လား”

“လိမ့်မယ် ... လိမ့်မယ် ... ကားပေါ်မှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလို့ရမှာ သွားစို့”

“မိုးကြယ်က မင်းတို့ကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်တဲ့ကွ သူ့တို့ လက်လေး ဘာလေးပြုပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ဦး”

“အေးပါ ယောက်ဖရာ”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက မိုးကြယ်ကို ခေါင်းညွတ်ပြ လက်ပြ နှုတ်ဆက်သလို မိုးကြယ်ကလည်း ပြန်လည် နှုတ်ဆက်ပြ လေသည်။

ထို့နောက် ဒင်နီက ကားကို မောင်းထွက်လာရင်းမှ

“ဟိုကောင်ကြီး မျက်နှာကြည့်ရတာ အခြေအနေသိပ်ဆိုး မပေါ်ပါဘူး၊ မင်းနဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြီးပြနေတာတွေ တစ် ဘာတဲ့လဲ”

“သူ့ရဲ့ producer တဲ့ကွ၊ မင်းတို့သိလား LOVE & PEACE တေးထုတ်လုပ်ရေး ဖိုင်ရှင်တဲ့”

“ဪ... ဒါဆို သိတာပေါ့ ကြားဖူးပါတယ်၊ အင် တချို့ကပြောတော့လည်း သူနဲ့ မိုးကြယ်က ဇာတ်လမ်း လည်း ကြားတယ်”

ဒင်နီရဲ့ စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှ ငြိမ်းမလို့ ရှိသေးသော အချစ်မီးတောက်လေးမှာ တစ်မဟုတ်ချင်းပင် တောက်၍ လာခဲ့သည်။

သို့သော် ဒါမျိုးတွေကို သိပ်အရေးမပါသည့် စာရင်း ချင်းတတ်သော မိုးသောက်ကတော့ ဒင်နီရဲ့ စကားကို ချက်ချင်းပင် မပြန်သည်။

“သိပ်ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါကွာ မင်းသမီးတို့ အဆိုတော် တို့ဆိုတာ ဒီလိုပဲ အပြောခံရတတ်တာပါပဲ”

“ဒီ producer က လူပျို၊ မဟုတ်လား၊ ပုံစံကလည်း မခေ တော့ အပျို လူပျို၊ ဒီလိုပဲ ပြောကြမှာပေါ့”

“မိုးသောက်ကလည်း မင်း ဖော့ပစ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ တကယ် ဟုတ်နေရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကြားတာကတော့ ဒီလူက မိုးကြယ်ကို လုံးဝ control လုပ်ထားတာပဲတဲ့နော်”

လင်းဝေကလည်း သူ ကြားသမျှကို ဖောက်သည်ချ ခင်းနေပြန်သည်။ သူ့ဘက်ကရှိတာ သူ့ခံစားချက်ကို နားလည် မှာတာဆို၍ မိုးသောက်ပဲ ရှိလေသည်။

မိုးသောက်က သူ့ပခုံးကို ရင်းနှီးစွာ ပွေ့ဖက်ရင်း ...

“တာရာ ဒီလောက်လည်း worry တွေ သိပ်တင်မထားပါ နဲ့ကွာ၊ မင်းလည်း ဟိုမှာ အကြာကြီး နေလာခဲ့တဲ့သူပဲ၊ ပြီးတော့ မင်း ငြိနေတဲ့သူက သာမန် မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ public finger လေကွာ ...

တကယ်လို့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်သွားရင်တော့
ဒါတွေက နောက် ရင်ဆိုင်လာရမဲ့ ပြဿနာတွေနော်
အဓိကက မင်းတို့ချင်း နားလည်မှု အပြည့်အ
ရှိဖို့ပဲ”

သူက သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ဟင်းခနဲမြည်
ချရင်းမှ ...

“ဒါ အချစ်လားကွာ ခံစားရတာ ရင်တွေ ပူလိုက်ရတာ
“ဒါပဲလေ ဒါကြောင့်ပြောတာ ချစ်တဲ့လူက အစွမ်းပဲ၊
ချင်ရင်တော့ မင်း မချစ်နဲ့ပေါ့!”

သူက မိုးသောက်ကို ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြကာ
တော့ ပြန်မပြောဖြစ်တော့။ ဒီလို အခြေအနေမှာ မချစ်ချင်တော့
ဘူးလို့ သူ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ချင်လို့ မရတော့။ သူ့နှုတ်
သားမှာ မိုးကြယ်ကို ချစ်သွားသည့်အချစ်က နန်းတော်ကြီးတစ်
ဟီးထနေတာ အခိုင်အမာ တည်တံ့နေပြီ ဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုတာ အစွမ်းတစ်ခုဆိုရင်လည်း မင်းအလှူ
ရှုံးရတာပဲ မဟုတ်လား။

ထိုနေ့ညက မိုးကြယ်နှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်ကြသောအခါ
မိုးကြယ်ကို သူ သိချင်တာတွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးခဲ့
သည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် မိုးကြယ်ကို ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် ပူလောင်
လူကိုတောင် နှိမ်းနယ်နေစေလေသည်။

“မိုးကြယ် ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်၊ ကိုယ် ဖုန်းဆက်တာ
အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်သွားလား”

ဒီနေ့တော့ night duty မရှိသည့်အတွက် အိမ်ထဲ
ညနေ ငါးနာရီလောက်ထဲက ပြန်ရောက်နေခဲ့သည်။

ရေချိုးပြီးတာနှင့် မိုးကြယ်ထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ မိုးကြယ် စာဖတ်နေတာပါ”

“ဒါဆို ဖြစ်တာပေါ့၊ ဆောရီးပါ မိုးကြယ်”

“ရပါတယ် တာရာ ပြောတဲ့ wallsheet မိုးကြယ်ဆိုတာ
ရှိပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုယူမလဲ”

သူ့ ခေါင်းထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ လင်းလက် သွားခဲ့
သည်။

“မိုးကြယ် အားတဲ့အချိန်ပြောလေ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
Sun set မှာ ဆုံကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် မိုးကြယ် မနက်ဖြန်တော့ မအားဘူး
အင်း ... သန်ဘက်ခါတော့ ညနေဘက်လောက် အားတမ်း
တာရာရော”

“ကိုယ် အားပါတယ်၊ သန်ဘက်ခါညနေ ဘယ်အချိန်
မိုးကြယ်”

“ခြောက်နာရီလောက်ပေါ့”

“အိုကေ ... အိုကေ ... ဆုံမယ်နော်၊ ကိုယ် ဆက်ဆက်
စောင့်နေမယ်”

“မိုးကြယ်လည်း ဆက်ဆက်လာခဲ့မှာပါ”

အဖျားခတ် တိုးဝင်သွားသော မိုးကြယ်ရဲ့ စကားသံ
အားမှာ သူသည် သိချင်တာကို တည့်တည့်ပင် မေးထည့်
တတ်သည်။

“မိုးကြယ်ကို ကိုယ် တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးလေ ဘာမေးမှာလဲ”

“မိုးကြယ်မှာ ချစ်သူရှိလား၊ အင်း ... ချစ်သူ ဆိုတာမျိုးက
လေးနက်ပါတယ် boyfriend ရှိလားဟင်”

သူ့စကားကို တစ်ဖက်မှ မိုးကြယ်က ဟက်ဟက်
ထိတ်ထိတ် ရယ်မောလေသည်။ ပြီးမှ ရယ်သံစွက်နေသော အသံ
...

“အထင်တကြီးနဲ့ မေးတာလား၊ ဘာမှကို မရှိတာ”

ဒီအဖြေစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှ အပူလုံးကြီး
ပြုတ်ကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒါ ... ဒါဆို နေ့ခင်းက တွေ့တဲ့သူက မိုးကြယ်နဲ့ ဘာမှ
မဆိုင်ဘူးပေါ့နော်”

“ဟယ် ... ဆိုင်တာပေါ့”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဆိုင်တာလဲ မိုးကြယ်”

“ဪ ... သူက မိုးကြယ်ရဲ့ producer လေ၊ ခုလိုဘဝဇနီးရောက်အောင် သူက မြေတောင်မြောက်ပေးခဲ့တာ၊ မိုးကြယ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုလည်း မမှားဘူး၊ ခုထိလည်း မိုးကြယ်ထံ အရမ်း supporting လုပ်ပေးနေတုန်းပဲ၊ သူပဲ အားလုံး စီစဉ်ပေးတာ၊ မိုးကြယ်ရဲ့ အဝတ်အစားကိစ္စကအစ ဒီတော့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့တော့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လျှင် မိုးကြယ်ထံ တဟတ်ဟက်နှင့် ရယ်မောကာ ...

“ဒေါက်တာတော့ သက်ပြင်းတွေချည်း စွတ်ချနေတာပဲ၊ ကဲ ... ဒီတစ်ခါ ဒေါက်တာအလှည့်၊ ပြော ဒေါက်တာက ဘာကိစ္စ သူများ personal တွေ လိုက်စစ်နေရတာလဲ”

“ကိုယ် မိုးကြယ်ရဲ့ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့ ပြီးတော့ မိုးကြယ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် နောက်ကျမှ ဖုံးရိမ်လို့”

“တာရာ ... ရှင် ဘာကို ဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ မိုးကြယ်ရိပ်မိပါတယ်၊ ပြောရရင် မိုးကြယ် အဲဒါမျိုးတွေ စိတ်မဝင်စားဘူးရှင်”

“ဘယ်လို မိုးကြယ်၊ ဘယ်လိုပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးကြယ် အဲဒီ ရည်းစားသနာကိစ္စ ဘာသာ အဲဒါတွေ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မိုးကြယ် အချစ်ဆိုတာကို အယုံအကြည် မရှိလို့ပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ ပူလောင်ပြင်းပြတဲ့ စိတ်ဆန္ဒတစ်ခုလို့ မြင်တယ်၊ မိုးကြယ်ရဲ့ ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ ရှားပါးပစ္စည်းပဲ ...

တာရာ အတွက်တော့ မိုးကြယ်ရဲ့ စကားတွေဟာ အစွန်းရောက်ချင် ရောက်နေလိမ့်မယ် ဒါ သိပ်တော့မဆန်းပါဘူး၊ မိုးကြယ်က Broken family က မွေးလာတဲ့သူ တစ်ဦးပဲ ...

မိုးကြယ် အချစ်ကို မခံစားတတ်ဘူး၊ မခံလည်း မခံစားချင်ဘူး တာရာ”

ထင်မှတ်မထားသည့် မိုးကြယ်ရဲ့ စကားတွေကြောင့် သူ တကယ့်ကိုပင် အံ့အားသင့်ခဲ့ရပါသည်။ မိုးကြယ်ဟာ အချစ်ကို အယုံအကြည် မရှိသူတဲ့။ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် ခံစားချက် ခင်းမဲ့သူတဲ့။

သူသည် တစ်ခါမှတောင် ချစ်သူရည်းစား မဟုတ်ဘဲ ခွဲဖူးသော မိုးကြယ်အတွက် ဝမ်းနည်းရမှာလိုလို ဝမ်းသာရမှာလိုလို နှင့် မအိမလည် ဖြစ်ရသည်။

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ မိုးကြယ်ရယ် အချစ်ဆိုတာ ခံစားတတ်ရတယ် မိုးကြယ်ရဲ့”

“ဟင် ... တာရာက အချစ်ဆိုတာကို ခံစားဖူးလို့လား”

“ခံစားဖူးတယ် ဆိုတာထက် အခု ခံစားနေရတာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင် ပြောပြပါလား”

သူက အကွက်ကောင်း ရသွားဟန်ဖြင့် အားထက် သရော ဖြစ်သွားကာ ...

“ကိုယ်သိတဲ့ အချစ်ကတော့ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူရဲ့ မျက်နှာကို အမြဲ မြင်တွေ့ချင်နေတာပေါ့၊ သူ့မျက်နှာကို အမြဲမြင်နေချင်တယ်၊ သူ့အသံကို အမြဲကြားချင်တယ်၊ သူနဲ့အတူ နေချင်ရင် အရာအားလုံး ပြည့်စုံနေသလို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်တယ် ...

သူ့အတွက် ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူရဲ့ မျက်နှာကို မတွေ့ရဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

“ဟာ ... အဲဒီကျ စိတ်ညစ်ရတာပေါ့ လွမ်းရတာ ဆွေးရတာပေါ့”

သူ့စကားကို မိုးကြယ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် နှုတ်မောကာ ...

“လွမ်းရဆွေးရတာ ဘာကောင်းလို့လဲ တာရာရဲ့၊ အဲဒါ ကြည့်နူးစရာမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒါ မကောင်းတာတွေလေ အချစ်ရဲ့ side effect တွေပေါ့၊ အချစ်ဆိုတာ အမြဲဖြစ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ လူတစ်ယောက်ကို အမြဲ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ...

အဲဒီတော့ အချစ်ကို မခံစားချင်တာပါ သိပြီလား”

သူက ယခုမှပင် ကျောချမှစားပြမှန်း သိရလေသည်။

“ဟင်တယ်တော့ မိုးကြယ်သည် လိုချင်သော စကားအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ရောနှောပြီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လှလှပပလေးပင် သူ့ကို ဆွဲခေါ်ယူသွားတာ ဖြစ်သည်။

ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် အနှစ်ခံလိုက်ရတာက သူ။

“ကိုယ်တော့ မယုံဘူး”

သူ့ရဲ့ ဘုဆတ်ဆတ် လေသံကို မိုးကြယ်က

ထည့်ချင်နေသော အသံဖြင့် ...

“ဘာကို မယုံတာလဲ”

“မိုးကြယ် အချစ်ကိုမသိဘူး ဆိုတာကိုပေါ့၊ မိုးကြယ် အချစ်ကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်နေတာလားဟင် ... ကိုယ့်ကို အမှန်အတိုင်း ဖြေပေးစမ်းပါ”

မိုးကြယ်ဘက်မှ ဒီတစ်ခါတော့ တိတ်ဆိတ်သူ့ သည်မှာ စက္ကန့်အတော်ကြာသည် အထိပင်။ ပြီးမှ ပင့်သက်နိုး လိုက်သော တီးတိုးလေသံဖြင့် ...

“ကြောက်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး တာရာ၊ ဒါက အချစ်နဲ့ ပတ်လည်း မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မိုးကြယ်က အရမ်း အစွဲအလမ်းကြီးတယ်၊ အရမ်း ခံစား တတ်တယ်၊ sensitive ဖြစ်တယ် ...

ဒီလိုလူမျိုးဟာ အချစ်ကိုရှောင်တာ အကောင်းပဲ။

အချစ်ကို မခံစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ပြီးတော့ ဘဝမှာ သိချင်တွေနဲ့ပဲ ပျော်မွေ့ချင်တာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်တယ် ဒါ ရင်ထဲကဆန္ဒ

“မိုးကြယ်ရယ် မင်းအဖြစ်က မိုးပြိုမှာကြောက်တဲ့ ယုန်လို ဖြစ်နေပြီ”

“မိုးပြိုတောင် ထန်းသီးကြွေသွားခဲ့လို့ အဲဒီယုန်လေးလည်း အသည်းထိတ်အောင် ကြောက်သွားခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ မိုးကြယ်က အဲဒီ ထန်းသီးကြွေတဲ့ ဒဏ်လေးကိုတောင် ခံနိုင်ရည်မရှိပါဘူး တာရာ”

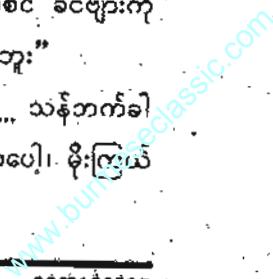
ဒီတစ်ခါတော့ မသက်မသာ ရယ်ရသူမှာ သူပဲဖြစ် သည်။ သူက မချီတင်ကလေးသံဖြင့် ...

“မိုးကြယ်ရယ် မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ၊ ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ပေးရမလဲ၊ ခက်တာက ကိုယ်ကလည်း အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် မှုကြိုအဆင့်လောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်ထားလိုက်တော့ တာရာ၊ ဒီလောက်လေး သိရင်ကို မဆိုးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ပြောချင်တာ တစ်ခုက ဒီလောက်လေး သိဖို့တောင် ရှင် ဘယ်လို worny တွေ့နဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလဲ ဟုတ်တယ်မှလား”

“ကဲ ... အချစ်ဆရာမကြီး ဒေါ်မိုးကြယ်စင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နိုင်အောင် မပြောနိုင်တော့ပါဘူး”

“ဆရာမကြီး မဟုတ်ပါဘူး တာရာ၊ ကဲ ... သန်ဘက်ခါ ခြောက်နာရီလောက် Sun Set မှာ ဆုံတာပေါ့၊ မိုးကြယ် ဖုန်းပိတ်တော့မယ်နော်”

“အင်း ... ခြော် ... မိုးကြယ်”

သူက ဖုန်းပိတ်ခါနီးကျမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုပြော
သတိရသည်။

“ဘာလဲ တာရာ”

“တစ်ခုပြောဖို့ မေ့နေလို့ပါ။ ကိုယ်ကလည်း မိုးကြယ်လို့
အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ”

မိုးကြယ်သည် သူ့စကားကို ဘာမှတုံ့ပြန်ပြော
ခြင်း မရှိပဲ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ဖုန်းကို ပိတ်သွား
ပါသည်။

၆၉၅၅

Sun Set Coffee Bar သို့ သူ ရောက်သောအချိန်တွင်
ကြယ်ကား ရောက်မလာသေးချေ။ သူ့ကိုက စောစောစီးစီးပင်
ရောက်နှင့်နေတာ ဖြစ်သည်။ သူ့နားထဲတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့်
အကဲပြောခဲ့သော စကားတွေကို ပြန်လည်ကြားယောင်လျက်
သည်။

သူ ပြန်လည် သံတော်ဦးတင်သော မိုးကြယ်
စကားတွေကို သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ထင်မြင်
ချက်တွေ ပေးကြတာ ဖြစ်သည်။

“ဒါ မင်းကို twist သုံးတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ထင်
ပဲကျွေးထားတာပေါ့ကွာ၊ မင်း မရှူနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်
မင်ပိတ်မရတော့မှ ဓာတ်ဆားရည်တိုက်မှာ နေမှာ
ဟား ဟား။”

ပြောင်တတ်သော ဒင်နီကတော့ အချွတ်အနောက်မှာ
မှတ်ချက်ပေးလေသည်။

“အင်းလေ သူက အဆိုတော်ပဲဟာ၊ လွယ်ပါစာယ်ထွေး
ဖိလင်တွေပေါတိုင်း မင်းကို ခြွေနေတာပါ မနက်ဖြန်တွေ
ဖွင့်သာပြောလိုက်ကွာ ရှုပ်တယ် ...

မင်းကလည်း မင်းပဲ ချစ်တယ်ဆို ချစ်တယ်
ဘာတွေ လျှောက်ဝေနေမှန်းမှ မသိတာ၊ ဒါကြောင့် ဟို
မင်းကို ကျွေးလွှတ်တာ”

ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရည်းစားတွေ သက်စေ့ထား
ကြသော သူငယ်ချင်းတွေ ကြားထဲတွင် သူ့မှာ မျက်စိ ကလေး
ကလယ်ဖြင့် သူတို့ပြောသမျှ ခံနေရလေသည်။

မိုးသောက်ကတော့ ကိုယ်ချင်းစာနာသော အပြုံး
ခပ်ချဖြင့် ...

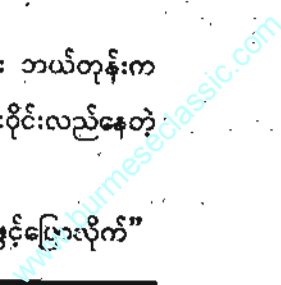
“ကဲပါကွာ ဒီလောက်လည်း ဝိုင်းပြောမနေကြပါနဲ့ တို့ကောင်
ကြီးက မချစ်ဖူးလို့ အချစ်ရူး ဖြစ်နေရှာတာပါ ကိုယ်ချင်း
စာပေးလိုက်ကြပါ ဘော်ဒါတို့ရာ ...

ကဲ ... ဟော့ကောင် မင်းရဲ့ ပထမဆုံး love series
လေး ဆောင်မြင်ဖို့ရာ ငါတို့ ဝိုင်းဝန်းကြီးပမ်း ပေးကြတာပေါ့
ဒီတော့ မနက်ဖြန် မင်း မိုးကြယ်နဲ့တွေ့ရင် ဖွင့်သာပြောခဲ့
တော့ ဟုတ်ပြီလား ...

‘သူ့ စကားထဲမှာ အပြေကပါပြီးသားပဲ အစွဲအလမ်း
ကြီးတတ်တယ်၊ ခံစားတတ်တယ်၊ ရှင်းနေတာပါပဲကွာ
ဒါမျိုးတွေက ချစ်မိပြီဆိုရင် သူများထက် ကဲတတ်တယ်၊
မင်းကို သူ ကြည်သာပါတယ်ကွ’

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ မင်း date လုပ်တိုင်း ဘယ်တုန်းက
ငြင်းလို့လဲ မိုးကြယ်စင်ပါကွာ၊ ဘဲတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့
မဒီပါ ...

မင်း လန်းမှာပါ မနက်ဖြန်သာ ဖွင့်လှောလိုက်”

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူသည် မိုးကြယ်ကို ဖွင့်
ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တော့တာ ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် အိမ်ကထွက်
မာမိက ဘာလဲ ဘယ်လဲ စစ်ဆေးနေသဖြင့် သူ့မှာ အလျှောက်
ကောင်းရသေးသည်။

“သားနော် အခုတလော သားပုံစံကိုကြည့်ရတာ တစ်ခု
တော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ သိပ်အကဲမရဘူး”

“ဟာ ... မာမိရာ မာမိသား အသက်အစိတ်တော်
မပြည့်သေးပါဘူး လူငယ်လေးပါ။ ဟဲ ... ဟဲ ... အ
ဘောင်းဘီတိုနဲ့ ပတ်ပြေးလို့ ကောင်းတုန်းပါ။ က
ရှိုသေးတဲ့ဟာ”

သူ့ရဲ့ ရွတ်နောက်နောက် ပုံစံကို မာမိက မျက်
တစ်ချက်ထိုးကာ ...

“အဲဒီလို ပုံတွေကိုက မင်းရဲ့ own style မဟုတ်
မင်းကို မာမိ ဂျန်းတဲလ်မန်းပုံစံပဲ မြင်ချင်တယ် တာ

“အင်းပါ မာမိရာ၊ ကဲ ... သား လစ်ပြီနော်”

သူက စကားစကို အတင်းဖြတ်ကာ ထွက်ရသ
ဆက်၍ ပေရှည်နေလျှင် မာမိရဲ့ သံသယမျက်လုံးတွေ၊ စစ်
မေးမြန်းမှုတွေကြားမှာ သူ အသက်ရှူ ကျပ်တော့မှာ သေချာသ

အင်း ... မာမိဟာ ဘယ်လိုမှ မလွယ်ရေးချ မလွယ်
သာ မာမိပါပဲ။ တွေးကြည့်လိုက်လျှင် အတော်ရှင်မောဖို့ကောင်း
သာ ကိစ္စပဲဖြစ်သည်။ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မကြည်ဖြူ သဘော
ထူကာ အချစ်ကြီးချစ်တတ်သော မာမိရဲ့ နှလုံးသားကို သူ
ဘယ်လိုပြောင်းလဲ ပေးရမှာပါလိမ့်။

“Hi! ဘာတွေ အတွေးနက်နေတာလဲ”

အသံသာသာလေးနှင့်ခေါ်၍ စတင်နှုတ်ဆက်
အောင် သူက မိုးကြယ် အနားရောက် လာတာကိုပင် မသိ
လိုက်ချေ။

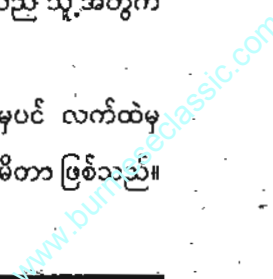
“ဟာ ... မိုးကြယ်၊ ဆောရီး မိုးကြယ် အနားရောက်လာတာ
ကိုယ် မသိလိုက်ဘူး”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာကြီးက အာရုံများတဲ့ဟာပဲဟာ”

ချစ်စဖွယ်ပြောရင်း ပြီးစေရုံနေပုံသည် သူ့အတွက်
လို့ပင် ရင်ခုန်မှုအား ပေးစေပါသည်။

မိုးကြယ်ကို သေချာကြည့်မိတော့မှပင် လက်ထဲမှ
တာဆိုက်အရွယ်ရှိ မှန်ဝေါင်တစ်ခုကို တွေ့မြင်မိတာ ဖြစ်သည်။

“ဒါ ဘာလဲ မိုးကြယ်”

“အယ် ... ဒေါက်တာက သိပ်မေ့တတ်တာပဲ၊ ဒါ ဒေါက်တာ
လိုချင်တဲ့ မိုးကြယ်ရဲ့ wallsheet လေ”

သူက လှစ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသော အပြုံးဖြင့် ...
“ဟာ ... မိုးကြယ်ရဲ့ wallsheet က ခမ်းနားလိုက်တာ
တော်တော်တန်မှာပဲ”

“ဒီလို တာရာရဲ့၊ မိုးကြယ်ရဲ့ တကယ့် wallsheet တွေ
ကုန်ပြီ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါ ပိုစတာ ထုတ်ထားတဲ့ပုံလို့
မိုးကြယ်က ဓာတ်ပုံကြီး ချဲ့ထားတာပါ၊ မိုးကြယ် အရာ
တရ သိမ်းထားတဲ့ဟာပါ”

“ဪ ... ဒါဆို မိုးကြယ်က ကိုယ့်အတွက် တကူးတကူး
ပေးတာပေါ့ အားနာလိုက်တာ မိုးကြယ်ရယ်”

“အားမနာပါနဲ့ အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးတာပါ”

“ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲဟင်”

“ဪ ... ဒါတော့ အိမ်ရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်တော့ဦး”

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် မိုးကြယ်၊ ဒီဓာတ်ပုံ
ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ အမြဲတမ်း ချိတ်ထားမယ် ခွင့်ပြုမှာ
ဟင်”

မိုးကြယ်သည် သူမရဲ့ မူပိုင်စတိုင်လ်အတိုင်း
ဆံညိုညို ပြုံးကြည့်ကာ ...

“ဒါကတော့ တာရာရဲ့ သဘောပဲလေ၊ တာရာကို အပြုံး
အပိုင် ပေးပြီးတဲ့နောက်မှာ တာရာ ပိုင်သွားပြီပဲ ရှင်
ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ”

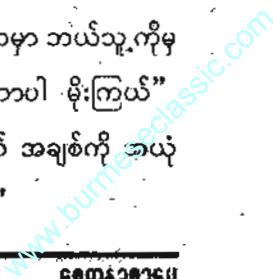
သူက မိုးကြယ်ကို စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်ကာ ဆုံးဖြတ်
ချက် တစ်ခုကို ယတိပြတ် ချလိုက်တော့သည်။ သူ ဘာကိုမှ
အစဉ်းစားချင်တော့။ မတွေ့ဝေချင်တော့။ မိုးကြယ်ကို ရူးသွပ်စွာ
ချစ်မိပြီဟု သေချာသွားနေမှတော့ သူ ယောက်ျားပီပီ အရာရာကို
ပိုင်ဆိုင်ချင်လှလေသည်။

“ဒါဆို ကိုယ် မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

“ဟော်တော့ ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လူကိုတော့
ဘယ်ရမလဲ”

“ကိုယ် မိုးကြယ်ကို ချစ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ
မချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ မင်းကို ချစ်တာပါ မိုးကြယ်”

“ရှင်ကို မိုးကြယ် ပြောပြီးပြီပဲ မိုးကြယ် အချစ်ကို ဘယ်
အကြည် မရှိဘူး၊ မခံစားတတ်ဘူးလို့”

“ဟာကွာ ... မိုးကြယ်ကလည်း အဲဒီလို အကြမ်းပထမ
ကြီးတော့ မပြောပါနဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ စဉ်းစား
ဦးလား။”

မိုးကြယ်သည် မှာထားသော ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို
တစ်မိမိမိယူသောက်ကာ သူ့ကိုလည်း အသေအချာပင် ပြုံးစိုက်
ကြည့်လေသည်။

မိုးကြယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်လို နားလည်မှုမှန်
သူ မသိချေ။

မိုးကြယ်ရဲ့ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုနှင့် အပြုံးလှ
လေးများ အထူးသဖြင့် ခပ်ညိုညို ကြည့်တတ်သော မျက်
များကို သူ ဘယ်လို ဘာသာပြန်ရမလဲ ဆိုတာကို မမှန်းဆတတ်

“စဉ်းစားတယ် ဆိုကတည်းက အချစ် ဘယ်ဟုတ်
မလဲ တာရာရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲကို ဒိုင်
ရောက်လာတတ်တဲ့ အရာမျိုးပါ။”

“ခင်ဗျားပဲပြောတော့ မိုးကြယ်၊ ခင်ဗျားက ဆရာမကြီး
သူ့ရဲ့ ဘုတောလေသံကို မိုးကြယ်က တဟက်ဟက်

ရယ်မောလျက် လက်ဖြာနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်
လာလျှင် သူ့ ရင်ခုန်သံတွေ ပို၍ မြန်ဆန်လာရသည်။

ပြာလဲ့သော မီးရောင်အောက်တွင် ညင်သာစွာ
ဆင်းနေသော တေးသွားလေးအတိုင်း သူ့ နှလုံးသားတွေလည်း
နှိုးနှိုးမြူးမြူး လာခဲ့ပါသည်။

“ဒေါက်တာက ဆရာဝန်ကြီးပါ။ ကဲပါ ဒေါက်တာရယ် ...
ဒေါက်တာက စိတ်အရမ်းကြီးတာပဲနော်၊ ရှင့်ကို နောက်နေ
တာပါ တာရာရဲ့။”

“ကိုယ် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး မိုးကြယ်၊ Please ကိုယ့်ရဲ့
ခံစားချက်တွေကိုတော့ မတုံ့ပြန်ချင်နေပါ။ အလေးအနက်
မထားချင်ရင်လည်း ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လျှောင်တော့
မလျှောင်လိုက်ပါနဲ့။”

“ဆောရီး တာရာ၊ မိုးကြယ် လျှောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊
မိုးကြယ်ကို ၈၀၇၀၀၀ လုပ်နေတဲ့သူတစ်ယောက်ရဲ့ အိတ်ခိုက်
တင်းဖြစ်မှုကို ဖလက်ဆီဗယ် ဖြစ်စေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ပါ ...

စေတနာအမှား ဖြစ်သွားခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်။”

ဒီလို မျက်နှာညိုစွာ ပြောလာတော့လည်း သူ့ရင်ခွင်

က လက်မခံချင်ပြန်ပေ။ မိုးကြယ်သည် သူ့ ခံစားချက်တွေကို
အရိပိုင်းအတွင်းမှာပင် အရောင်စုံ ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်နိုင်
သူဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ရူးချင်တယ် မိုးကြယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို ပြန်ချင်လားလား အောင် ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကိုယ်က မိန်းမတွေပတ်သက်လာရင် Experience လည်း မရှိဘူး၊ ဟင် ပြောပါဦး”

မိုးကြယ်သည် သူ့ကို အဓိပ္ပါယ်များစွာ ဖျော်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် တည့်တည့် စိုက်ကြည့်လာလျက်

“ရှင် မိုးကြယ်ကို တကယ်ပဲချစ်သလား တာရာ”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းက အချစ်ဦးပဲ မိုးကြယ်”

မိုးကြယ်သည် စားပွဲခုံကို လက်ချောင်းလေးများဖြင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လျက် ...

“တကယ်တမ်း ပြောရရင်တော့ မိုးကြယ် လူတစ်ယောက်ကို မချစ်ရဲတာပါ တာရာ၊ ပိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရင်တော့ ဒေါက်တာ ရဲတာရာဆိုတဲ့ ဆရာဝန် သူတစ်ယောက်ကို ပိုလို့ မချစ်ရဲတာပါ ...

ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ အများဆုံးပါလေ့ရှိတဲ့ celebrity တစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းမျိုးဟာ ငြင်းတကယ့်ဘဝမှာ မိုးကြယ်နဲ့ လာတိုက်ဆိုင်နေမှာကို လားဘူး ...

ရှင်ဟာ တစ်ဦးတည်းသောသားပီပီ နောက်ဆက်တွဲ ကြိုလာမဲ့ အချစ်ရဲ့ side effect တွေကို မိုးကြယ် ကြောက်တယ် .တာရာ”

သူသည် အဲဒီတစ်ခဏမှာ မိုးကြယ်ရဲ့ ရင်တွင်းသို့

နှိပ်နှိပ် မြင်သွားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ သနားစရာကောင်းသော ဩယ်ဟာ တကယ့်ကို ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်လို ချစ်ခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒီလို Broken Family က မွေးဖွားလာသောသူတွေ

အချစ်ကို ဆော့ကစားတတ်ကြတာများ၍ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် နေသူတွေ နည်းလှကာ အဲဒီလူနည်းစုမှာ သူမ ပါဝင်နေသည် ချက် သူ ဝမ်းသာရလေသည်။

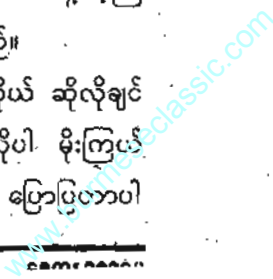
“ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ မိုးကြယ်ရယ်”

“ရှင် ... ဘယ်လို”

သူ စကားကြောင့် မိုးကြယ် အထိတ်တလန့် အံ့ဩ

အပုံပေါ်လျှင် သူ့အများသူ့ ပြန်သတိရမိသည်။

“အာ ... ဆောရီး မိုးကြယ်၊ ဆောရီး ကိုယ် ဆိုလိုချင်တာက တခြား အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုပါ၊ ဒီလိုပါ မိုးကြယ် ဟိုလေ ကိုယ် လေ့လာမိသလောက်ကို ပြောပြတာပါ

Broken Family က မွေးလာတဲ့ ကလေးတချို့မှာ အရွေးရောက်လာတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေ ထွက်ပေါက် ရှာတတ်ကြတယ်လေ ...

တချို့က လမ်းမှားရောက်သွားတယ်၊ တချို့က ကျတော့ ဘဝမှာ ဆိုးဆိုးရွားရွား မပျက်စီးသွားတော့ပဲ မေတ္တာတရားကို တန်ဖိုးထားဇာတ်တဲ့သူတို့၊ အချစ်အလေးအနက် မထားဇာတ်တဲ့သူ ဖြစ်သွားကုန်ကြတယ် ...

အဲ တချို့ကျပြန်တော့လည်း အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကိုမရတဲ့ Allergic ဖြစ်တာမျိုးတွေလည်း ရှိတယ်။ မိုးကြယ် ဖြစ်နေသလိုပေါ့၊ ဒါဟာ အချစ်ကို မီးလို ကစားချင်တာမျိုးနဲ့ စာရင်တော့ အများကြီး ခံသာပါတယ်။ ကိုယ် ဝမ်းသာတာက အဲဒါကို ဆိုလိုတာပါ။

မိုးကြယ်က သူ့စကားကို မျက်စောင်းရွယ်သူ သားမှ ...

“ဟင်း ... အရေးထဲ ကြိဖန် ဝမ်းသာနေသေးတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်လေ မိုးကြယ်လို အောင်မြင်မှုနဲ့ လှပမှုမျိုးနဲ့ ဒီလောက် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ဟာ မိုးကြယ် အသည်းခွဲတမ်းကစားရင် ပျော်ပျော်ကြီး ကံခွင့်ရှိတာပဲ ...

ခုန မိုးကြယ် ပြောတာလေ ဆရာဝန် သူ့ဌေး တစ်ယောက်ကို ပိုလို့မချစ်ရဲဘူး ဟုတ်လား၊ ချစ်လိုက်ပါ မိုးကြယ်ရယ် ချစ်ရမှာမကြောက်နဲ့နော်”

သူ့စကားကို မိုးကြယ်က ပြုံးတုံ့တုံ့ လုပ်နေပြီး ...

“ကဲပါ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဇွတ်ကိုပဲ စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဟာ ... မိုးကြယ်ပဲ ခုနက ပြောတယ်လေ အချစ်ဆိုတာ စဉ်းစားစရာ မလိုဘူးတဲ့ စဉ်းစားနေရင် အချစ် မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့ အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲကို ခိုင်းခနဲ ဝင်လာတတ်တဲ့ အမျိုးတဲ့”

“အောင်မယ်လေး ဉာဏ်ကြီးရှင် ဒါကျတော့ သိတတ်ပါ။”

“သိတတ်တာပေါ့၊ ကိုယ့်ကို မညှဉ်းဆဲပါနဲ့တော့ မိုးကြယ် ရယ်၊ ကိုယ် မင်းကို ရူးသွပ်စွာ ချစ်နေတာပါ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်ကို မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ မင်းဟာ The first and the last ပဲ”

“အမယ်လေး ... မချစ်ဖူးလို့သာ တော်တော်တယ်နော်၊ ရည်းစားစကား ပြောနေတာလည်း ခရားရေလွတ် တလွတ် တွတ်ပဲ ...

ဒါလား၊ Experience မရှိတာ၊ ရှင်လိုလူမျိုးဟိုမှာ၊ girlfriend တွေ သက်စေ့လောက် ကျန်ခဲ့မှာပဲ။

“မိုးကြယ်ရယ် ကိုယ် ဘယ်လိုပြောမှ မင်း ယုံလဲ တကယ်ပြောနေတာပါကွာ”

“အင်းပါ ထားပါတော့၊ ကဲ ... မိုးကြယ်တို့ ထိုင်နေလည်း ကြာလှပြီ ပြန်ကြစို့လေ”

“ဟာ ... ဒီလိုကြီး ဖြတ်ချမသွားနဲ့လေ ကိုယ့်ဘယ်တော့ အဖြေပေးမှာလဲ တစ်ပတ်လား ဆယ်ပတ်လား”

“နားငြီးလိုက်တာ တာရှာရယ် အေးဆေးပေါ့ ဘယ်လိုပြောနေတာလဲ”

“မအေးဆေးနိုင်ဘူး မိုးကြယ် ကိုယ်က ချစ်ရတဲ့သူပေါ့”

မိုးကြယ်သည် ထိုင်ရာမှထရပ်ကာ သူ့ကို အစိစွဲအပြည့်အဝပါသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြုံးထေ့ထေ့ စိုက်ကြည့်လေသည်။

“အင်းပေါ့ ... ရှင်က ချစ်တဲ့အခါမှာ ချစ်တဲ့အကြောင်း မချွင်းမချန် ရင်ဖွင့်တယ်၊ မိုးကြယ်လည်း ရှင်ကို ချစ်တဲ့အချိန်ကျရင် ရင်ဖွင့်မှာပေါ့”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လေဟာနယ်ထဲ ရောက်သွားသလို ပြောသွားခဲ့သည်။

“အဲ ... အဲဒါက ဘယ်တော့လဲ”

“ဘယ်တော့လဲဆိုတော့ ရှင်ကို မိုးကြယ် ချစ်လာတဲ့အချိန်ကိုပေါ့၊ အဲဒီအချိန်ဟာ မနက်လေးနာရီလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ညတစ်နာရီလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ အချိန်ဖြစ် ဘယ်အချိန်မှာမဆို ရှင်ကို ချစ်ပြီဆိုရင် ချက်ချင်း လှမ်းပြောလိုက်မယ် ...

ချစ်တယ်လို့”

အဆုံးသတ် ပြောသွားသော စကားသံတွင် သူ့ နှုတ်ခတ်သံတွေအားလုံး တပ်ပျက်ကာ ပရိပရိဖြစ် လိမ္မော်ကျသွားသည်။ ထို တိတ်ဆိတ်ဆွဲအစွာ ကျန်နေရစ်ခဲ့လေသည်။

မေမေ၏ အကြံပြုစာ၊ ပိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါက အမှတ် (၁၀၈)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာစိမ်းရောင်၊ သယ်ရုံကျွန်း၊ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လာလျှင် သူ အရင်ဆုံးလုပ်ခဲ့
အလုပ်မှာ မိုးကြယ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးကို နေရာချထားဖို့ ဖြစ်သ
သူ ပြန်ရောက်လာသော အချိန်တွင် ကံကောင်းထောက်ခံမှု
မာမိက ရှိမနေပါ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် နေမကောင်း၍ သူ
သွားမေးသည်ဟု အိမ်က ကောင်မလေးတွေက ဆီးကြို သ
ပေးသည်။

သူက လေလေးချွန်လျက် အေးအေးဆေးဆေးပင်
ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သူ့ အခန်းထဲသို့ရောက်လျှင် စက္ကူ
ဆွနှင့် ဝတ်ထားသော မိုးကြယ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးကို ဖွင့်လိုက်
သည်။ ဓာတ်ပုံကို မြင်လိုက်ရလျှင် ရုတ်တရက် အသက်ရှူ
မတတ်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှ မိုးကြယ်သည် ပင်လယ်ပြာပြာကြီးကို
တက်ခံထားလျက် သူ့ကို ညှို့ရိုက် ပြုံးကြည့်နေသည်။ အဖြူရောင်
တစ်ချောင်း အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်က ထားတော့။
ပုလော့တောင်ဘက်အဖြူရဲ့ ခါးပတ်ကွင်းထဲသို့ လက်မနှစ်ဖက်
ထည့်ထားလျက် ခြေဖျားထောက်၍ ရပ်နေတာ ဖြစ်သည်။

အင်း ... သူက ပြုံးကာ ခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်းမိ
သည်။ ချစ်သော ဒီကောင်မလေးဟာ အတော့်ကိုဟော့ထံသော
လေးတစ်ယောက်ပါ။ သူမကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ခေတ်ကို ကျော်
ထံထားသော သူတစ်ယောက်လို့ လက်ခံထားရတာ ဖြစ်သည်။

ရောက်ခါစက celebrities တွေအကြောင်း သိပိမသိ
သေးသော်ငြား အချိန်ကြာလာလေလေ သူမရဲ့အောင်မြင်မှု
သိလောက်ကြီးသလဲဆိုတာ ပို၍ သိလာခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

သူမရဲ့ အသံကလည်း တကယ့်ကို gifted ဖြစ်သည်။ အဆိုတော် လုပ်ဖို့ကို သက်သက်ချီးမြှင့်ထားသော အသံမျိုးပင်။

ဒီလိုအသံမျိုးကို Producer က အပြတ်အဝှမ်း ပံ့ပိုးပေးလျက် လူကိုယ်တိုင်လည်း ခေတ်ရှေ့ပြေးထံသို့ မိုးကြယ်စင်ရဲ့ အောင်မြင်မှုသည် နေရာတိုင်းမှာ ကွန်ယက်အဖွဲ့ဖြန့်ကျက်ထားနိုင်လေသည်။

သူက မိုးကြယ်စင်ရဲ့ ရေခဲခဲအတ်ပုံကြီးကို သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ချိတ်လိုက်သည်။

အင်း ... ဒီပုံဟာ ကိုယ်လို မင်းကို ချစ်မယောကျ်ားသားတစ်ယောက်ကို မဆိုထားနဲ့ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဘယ်လိုပုရိသမျိုးကိုမဆို ရင်ခုန်စေမှာ အမှန်ပါပဲ မိုးကြယ်စင်

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“သားရေ”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ မာမီရဲ့ အသံကိုပါ ခြားသဖြင့် သူက မိုးကြယ်ရဲ့ပုံရှေ့က အမြန်စွာလျက် မာမီကို သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“လာ မာမီ အထဲဝင်မလို့လား”

မာမီက သူ ဖွင့်ပေးသောတံခါးမှ ဝင်လာကာ သူ့အနီးထဲသို့ မရောက်ဖူးသောလူလို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေသေးသည်။

“မာမီ မိတ်ဆွေ နေမကောင်းလို့ သွားမေးတာဆို၊ ဘယ်သူလဲ မာမီ”

“ဪ ... ဟိုက်စကူးတုန်းက သူငယ်ချင်း ယဉ်ယဉ်ပါ၊ ဟင် ... သူက ဘယ်သူလဲ”

မာမီသည် မိုးကြယ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးကို မြင်သွားလျှင် ပြုံးပျာပျာဖြင့် ဓာတ်ပုံအနားသို့ တိုးကပ်၍ သွားလေသည်။

သူက လက်ပိုက်လျက် အသာပြုံးနေရင်းမှ ... “မာမီက အဘွားကြီး မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သူ့ကို မသိဘူးလား”

သူက လက်ထဲမှ ရီမုတ်ဖြင့် CD Player ကို လှမ်းဆွဲကာ မိုးကြယ်ရဲ့အသံက သူ့အနီးထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း စီးဆင်းသွားသည်။

“ဪ ... ဒါ အခု အရမ်းနာမည်ကြီးနေတဲ့ အဆိုတော်ကောင်မလေး မဟုတ်လား၊ မိုးကြယ်စင် ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ သူပါ”

မာမိက သူ့ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လာလျက် ...
“သူ့ဓာတ်ပုံက သား အခန်းထဲ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်
တာလဲ၊ ပြီးတော့ ဒါ အပြင်မှာရောင်းတဲ့ ပုံစတာလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် ဓာတ်ပုံအစစ်ကြီး”

“ဟုတ်တယ် မာမိ၊ သား သူ့ကို ကြိုက်လို့ သေချာလုပ်
ထားတာ”

မာမိ မျက်ခုံးတွေက မြင့်တက်သွားတော့လျက် ...
“အမယ်လေး ... သားက ဒီလောက် ဟော့တဲရောင်
ကြိုက်တယ်၊ မာမိဖြင့် သူ့ကို မြန်မာပြည်ကလို့တောင်
မထင်ဘူး ...

ကြည့်ဦးလေ ဝတ်စားထားတဲ့ပုံကိုက နာမည်ကြီး
သလောက်လည်း Sexy ဖြစ်တာကိုး”

သူက မာမိရဲ့စကားကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိ
နေလိုက်သည်။ မာမိသည် မိုးကြယ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို သေချာနေ
စပ်စပ် ထပ်ကြည့်နေကာ ...

“ဒီဓာတ်ပုံကို သား အခန်းမှာ အမြဲ ချိတ်ထားမလို့လား”
“ဟုတ်တယ် မာမိ၊ ဘာလို့လဲ”

“ဒီပုံကို သား အခန်းမှာ ချိတ်ထားမှာ မာမိ သဘောမကျ
ပါဘူးကွာ၊ ပြီးတော့ တစ်မျိုးပဲ၊ ဒီကလေးမကို မာမိ
သဘောမကျဘူး၊ အရမ်း ဟော့တဲလွန်းတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ
နိုင်ငံခြားက အဆိုတော်လိုလိုနဲ့ ...

ဘာလဲ သားက သူ့ကို သဘောကျနေပြီလား”

“အင်း ... သူက အသံအရမ်းကောင်းတယ်လေ မာမိရဲ့၊
သူ ဟော့တဲတယ်ဆိုတာကလည်း ရိုင်းတာမျိုးတွေ မရှိ
ပါဘူး၊ အခု ခေတ်ကတော့ ဒီလိုပဲပဲ မာမိရယ်၊ ချက်ဖော်
ဗိုက်ဖော် ဒီခိုင်းတွေက နိုင်းတီဆစ်လောက်တည်းက ခေတ်
စားနေတာပါ ...

ရိုးနေပါပြီ”

မာမိက သူ့ကို မျက်စောင်းကဲကြည့်လာလျက် ...

“မာမိကတော့ မရိုးဘူး သားရေ၊ အဲဒီလို ကဲကဲ မိန်းကလေး
မျိုးတွေကို သဘောလဲ မကျဘူး ...

သားနော် ဘာကိုစွ သိပ် Cover လုပ်ပေးနေရတာလဲ၊
ကြိုက်တယ် သဘောကျတယ်ဆိုလည်း အိမ်ထဲကပဲ ကြိုက်
ပါ၊ ဒါတောင် ဖျော်ဖြေရေးတစ်ခုအနေနဲ့ ပြောတာနော် ...

သွားမိတ်ဆက်တာတို့၊ ဇာတ်လမ်းလုပ်တာတို့အား
မာမိ လုံးဝ သဘောမကျဘူးနော်၊ ကြိုပြောထားလိုက်မယ်

သတိလည်း ပေးထားမယ်၊ မာမိ သားကို တည်တံ့
ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင်၊ ထူးချွန်
ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင်၊ သေချာပြုစု
ထောင်ခဲ့တာ သားဘဝကို တိုးတက်မြင့်မားစေချင်လို့

အဲဒီလို Public fingerတွေနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ယူ
တာမျိုးလည်း မာမိ မကြိုက်ဘူး”

“မာမိရယ် ... မာမိ စိတ်တွေက နည်းနည်းတော့
ပြင်းထန်မနေဘူးလား၊ အနုပညာရှင်တွေလည်း လူတွေပဲ
အခုဆို ဆရာဝန်တွေထဲက အဆိုတော်တို့၊ စာရေးဆရာ
ဆရာမတို့ အများကြီး ရှိတာပဲ ...

ဝါသနာပါရာကို သေချာကြီးစား အားထုတ်နေကြ
တာပါ”

“တာရာ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မာမိကို ဘာတွေ
Complain ပြန်တက်နေတာလဲ ...

အဲဒါကိုက သား မဟုတ်တော့တာ”
သူက တစ်ချက်ရယ်သွမ်းသွေးလျက် ...

“ခက်တော့တာပဲ မာမိ မာမိက သားကို ကလေးလိုပဲ
မှတ်မနေနဲ့တော့လေး၊ သားက ပြန်ရှင်းပြနေတာပါ ...

သားရဲ့ အမြင်လေးတွေရော ပြန်ပြောပြခွင့် မရှိ
တော့ဘူးလား”

မာမိက သူ့ကို တည့်တည့်တည်တည် စိုက်ကြည့်

“သား မင်း ရည်းစားထားဖို့များ စိတ်ကူးနေလား”
“ဟာဗျာ ... မာမိက ဘယ်တွေ့ရောက်ကုန်တာလဲ”

“မာမိ ပြောထားမယ်နော်၊ မင်းကို မာမိ ချစ်လို့ မဝသေး
ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလိုဘဝရောက်လာအောင် မင်းအတွက်
မာမိ အချိန်တွေ ငွေတွေ အများကြီး စတေးခံရတယ်၊
ပေးဆပ်ခဲ့ရတယ် ...

အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရတယ်၊
မျိုးစေ့လေး ဘဝကနေပြီး ကြီးထွားရှင်သန် အဖူးအပွင့်တွေ
ဝေဆာလာတော့မှ သူများလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရမှာမျိုး
မာမိ လုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ...

မင်းကို ဒီလို ဖြစ်လာအောင် မာမိ ဖန်တီးခဲ့တာဟာ
မင်း မိန်းမယုတဲ့အခါ သူ မျက်နှာပန်းရဖို့ ဂုဏ်တက်ဖို့
မဟုတ်ဘူး ...

ဒါကို သား မြဲမြဲနားလည်ထား”

သူက မသက်မသာနှင့် ရယ်ကာ ...

“ဒါဆို သားက ဒီတစ်သက် မိန်းမ မယူရတော့ဘူးလေ၊
အာ ... ဒါဆို အိမ်မှာ မာမိရယ် သားရယ် ပျင်းစရာကြီး
ပေါ့၊ မာမိကလည်း မာမိ ကြီးလာတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
ချွေးမလေးရှိတော့ မာမိ အဖော်ရတာပေါ့!”

“မလိုဘူး သား၊ မာမိအတွက် ဘာချွေးမမှ မလိုဘူး
လိုလည်း မလိုချင်ဘူး ...

အပြတ်ပြောထားတာနော်”

မာမိက ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလျှင်
သူက ခုတင်ပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် ပစ်လှဲမိလေသည်။

• အင်း ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မိုးကြယ်ရေ ကိုယ်
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူက မိုးကြယ်ထံ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်
သူမက ချိုအိစွာ ပြုံးမြဲလိုနေသည်မှာ ကြီးစားထားဟု အားစား
သည့်အလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ မိုးကြယ်ကို ရင်ခုန်ရူးသွပ်စွာ
ချစ်ရပါသည်။ ဒီအတွက် နောက်လည်း မဆုတ်ချင်ခဲ့တော့ချေ။

* * *

၆၆ ၆ ၆၆

မိုးကြယ်သည် သီချင်းတစ်ပုဒ် ရေးပြီးသွားလျှင်
အနင့်မှမတူသော လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသည့်စိတ်ဖြင့် ကော်ဇော်ပေါ်
တောင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချပစ်လိုက်ကာ သီချင်းစာသားကို
နောက်တစ်ကြိမ် ယူဖတ်ကြည့်သည်။

ကောင်းလိုက်တာ။ ကိုယ်ရေးသော သိချင်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်၍ အမှတ်ပေးခြင်းမဟုတ်။ ဒီသိချင်းကို မိုးကြယ်ကိုယ်တိုင် heart ထိလှ၏။ own tune လည်း ဖြစ်တာ လှပသော သံစဉ်၊ ခံစားချက်အပြည့်ပါသော စာသားတွေကို တစ်စိစိမိပြန်ဖတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုလည်း တစ်စိစိ သတိရလာမိခဲ့လေသည်။

သူဟာ ဘယ်သူများ ဖြစ်ဦးမှာလဲ။

တကယ်တော့ သူ့ကို မိုးကြယ် စတွေ့သောည တည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ မိုးကြယ်ကို မသိသေး လူတစ်ယောက်အဖြစ် အံ့ဩစွာ၊ ရယ်ချင်လှစွာဖြင့် စတင်စိတ်ဝင် စားခဲ့ပြီးနောက် သူ့ရဲ့ရိုးသားမွန်ရည်တတ်သော ကြင်နာမှုလွှမ်း နေသော မျက်ဝန်းတွေကို နှစ်လိုသဘောကျခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးတို့၏ မွေးရာပါ will power အရ သူ့ မိုးကြယ်ကို ချစ်နေပြီဆိုတာလည်း အလိုလို ရိပ်မိပြီးသားပင် ဖြစ်သည်။

မိုးကြယ်ကရော။

ဒီမေးခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာပင် မိုးကြယ် မဖြေဆို လှပါ။ သူ့ကို ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အချစ်ကို မိုးကြယ် မကြို

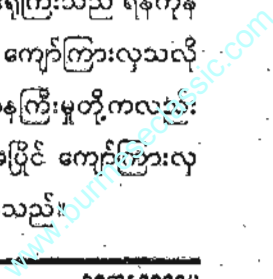
ခင်တည်းက ကြောက်နှင့်သည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ မခံစားရဲ။ လူတစ်ယောက်ကို အလွန်အမင်း ရူးသွပ်စွာ ချစ်မိပြီးလျှင် ကွဲကွာ သွားရသည့် ဒဏ်တွေကို မခံစားချင်လှပေ။

သို့သော် အချစ်ဆိုတာ ထူးဆန်းလွန်းလှပါသည်။ ဘယ်လိုပဲ မချစ်မိအောင် ထိန်းချုပ် ထိန်းချုပ် အလိုအလျောက် ချစ်သွားတာကိုက အချစ်၏ လျှို့ဝှက်စွမ်းအင်ဟု ဆိုရမလား။

ချစ်ခြင်းဟာ ဘယ်က စတင်သလဲ။ သေချာတာက တော့ ချစ်ခြင်းသည် မျက်ဝန်းတွေမှ စတင်သည်ဟု သူမထင်သည်။

သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းစိစိတွေကို စိုက်ကြည့်မိတိုင်း ရင် တစ်ချက် ခုန်သွားတာကို ကိုယ့်ဘာသာပင် သိလေသည်။ သေ ချာတာက တော့ သူ့ကိုလည်း မိုးကြယ် ချစ်နေမိပြီ ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့ကို ချစ်ဖို့အတွက် မဝံ့မရဲလည်း ဖြစ် ရသည်။ သူ့မာမိ ပိုင်ဆိုင်သော အထူးကုဆေးရုံကြီးသည် ရန်ကုန် တွင်သာမက အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှာပါ ကျော်ကြားလှသလို သူ့ မာမိရဲ့ ပညာဉာဏ်ထက်မြက်မှု၊ မာန်မာနကြီးမှုတို့ကလည်း သူ့ရဲ့ သားလိမ္မာဟူသော ဂုဏ်သတင်းနှင့်အပြိုင် ကျော်ကြားလှ တာကိုလည်း သူမက ကြားဖူးပြီးသား ဖြစ်သည်။

အဲဒီအတွက် နှလုံးသားတွေ ပင့်သက်ရှိကံရထား
လည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ မိုးကြယ်ရဲ့ ခံစားချက်တွေသည် သီချင်း
တွေအဖြစ် ကူးပြောင်းကုန်တာလည်း မနည်းတော့။ အခု နေ့ဦး
သားသော သီချင်းကတော့ မိုးကြယ်ရဲ့ Master Piece ပဲ ဖြစ်
လေသည်။

တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ တွေ့ခွင့်ရှိသော တစ်ခါ
တွေ့ပြီးသွားလျှင်လည်း နောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆုံခွင့်မရှိတော့
သော ကြယ်တံခွန်လို အချစ်မျိုးအကြောင်း တင်စားရေးဖွဲ့ထားတာ
ဖြစ်သည်။

အင်း ... တာရာရယ် ရှင့်ကို အရမ်းလွမ်းနေတယ်။
အခုရက်ပိုင်းတွေမှာ ကျွန်ရှိနေသေးတဲ့ မိုးကြယ်ရဲ့
VCD အတွက် သီချင်းတွေကို လက်စသတ် ရိုက်ကူးနေရတာ
သူနဲ့တွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးက လုံးဝမရှိချေ။ မိုးကြယ်ရဲ့ တစ်ခါ
တာ schedule တွင် အချိန်နာရီတွေက သူ့ဟာနှင့်သူ ကွက်
ပင်။ မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်ထိ ကိုလင်းမွန် ဆွဲပေးထားသော
time table အတိုင်းသာ run ရ၏။ ဒုတိယစီးရီးအတွက် သီချင်း
သွင်းခြင်း၊ လုံးဝကို ရှောင်မရသော ကုန်ပစ္စည်းကြော်ငြာ
လက်ခံရိုက်ကူးခြင်း၊ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်များအတွက် အင်တာဗျူး

များ စာပြန်ရခြင်း၊ စသဖြင့် အခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ချာလပတ်
ယမ်းထွက်နေအောင်ပင်။ အလုပ်များရသဖြင့် ကိုလင်းမွန်ကပင်
မိုးကြယ်အတွက် မန်နေဂျာတစ်ယောက် သီးသန့်ငှားပေးထားရတာ
ဖြစ်သည်။

သူ ဖုန်းဆက်တိုင်း မိုးကြယ် မကိုင်နိုင်တော့။ မိုး
ကြယ်ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းသည် မန်နေဂျာရဲ့ လက်ထဲမှာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ့ကို ပြင်းပြင်းပြပြ လွမ်းဆွတ်
မိသော်လည်း ဒီဝေဒနာကိုပဲ မိုးကြယ် ရူးသွပ်စွာ ခံစားလေသည်။
သူ့ထံကိုတော့ဖြင့် မဆက်သွယ်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့ကို တိတ်တခိုး
သာပဲ ချစ်လိုလှပါသည်။

မိုးကြယ်ရဲ့နံနော့မှာ ချထားသော လက်ကိုင်ဖုန်း
လေးမှ သီချင်းသံလေး ထွက်ပေါ်လာလျှင် မိုးကြယ် အံ့သြသွား
ရသည်။

အချိန်ကား ည တစ်နာရီ ရှိနေပြီ။ ပေဂျာပေါ်တွင်
ပေါ်နေသော နံပါတ်မှာ သူ့ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်သည်။

မိုးကြယ်ကား ချက်ချင်းပင် ဖုန်းဖွင့်နားထောင်
လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... မိုးကြယ်စင်ပါ”

“မိုးကြယ် ကိုယ်ပါ”

“တာရာ ဒီအချိန်ကြီး ဆက်တာ ဘာအရေးတကြီး ထိမှုများ ရှိလို့လဲဟင်”

“မိုးကြယ် မအိပ်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း ... မအိပ်သေးဘူး၊ ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ တာရာ”

“မိုးကြယ် ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် မချစ်နိုင်တာလဲဟင် ကိုယ့်မှာ မင်း မကြိုက်တဲ့ ဘာအချက်တွေများ ရှိလို့လဲ ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် neglect လုပ်ထားရတာလဲ”

သူ့အသံသည် အဝေးမှ ပြေးလာသောသို့ ထိခတ်လှပေလောက်အောင် အမောတကောက်နိုင်လွန်းလှသည်။ ပြီးတော့ သူ့စကားပြောပုံက တုန်မုန်းပင်။ ခံစားချက်တွေကို ဟင်းလင်းဖွင့်လှစ်သွေးရှူးသွေးတန်း ပြောနေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“နေပါဦး တာရာရဲ့ neglect လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ၊ မိုးကြယ် ရှင်ကို neglectလည်း မလုပ်ရပါဘူးဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကိုယ် ဖုန်းဆက်တိုင်း မင်း ကိုင်လို့လား၊ ပြောရင်လည်း တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းထက် ပိုပြောလား၊ ကိုယ်က တွေ့ချင်တာဆိုလည်း ရှောင်နေတာပဲ မဟုတ်လား ...”

ကိုယ့်ကို ရူးအောင် မလုပ်ပါနဲ့ မိုးကြယ်ရယ်”

သူ့အသံသည် မိုးကြယ်ရဲ့ နှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရလေအောင်ပင် အားချက်တွေဖြင့် နင့်သီးနေလေသည်။

“ဆောရီး တာရာ၊ မိုးကြယ် ဖုန်းက မန်နေဂျာကပဲ အမြဲကိုင်ထားတာမို့ပါ၊ မိုးကြယ်ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ဟာ ဘယ်လို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အရမ်းသိကုန်လဲ မသိဘူး၊ ဖုန်းတွေ အရမ်းခေါ်ကြတယ် ...”

မိုးကြယ် ကြီးကျယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်တွေ အရမ်းရှုပ်နေတဲ့အခါမှာ ဖုန်း အေးအေးဆေးဆေး မပြောနိုင်တော့တာပါ ...

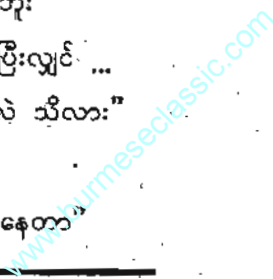
မိုးကြယ် တကယ်ကို မအားတာပါ ရှင်ရယ်၊ ရှင်ကို neglect ရုပ်ထားတာ မဟုတ်ရပါဘူး”

သူ့ဘက်မှ - ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားပြီးလျှင် ...

“မိုးကြယ် ကိုယ် အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ သိလား”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ကိုယ် မိုးကြယ်တို့ အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေတာ”

“ကယ် ... အဟုတ်၊ ဒီအချိန်ကြီး မအိပ်သေးဘဲနဲ့ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မိုးကြယ်သည် ထိုင်ရာမှ ကပျာကယာထကာ ပြေးပေါက်မှ အသာချောင်းကြည့်လိုက်လျှင် မိုးကြယ်တို့ ခြံသူ သူ့ရဲ့ကားကို အဟုတ်ကိုပင် တွေ့ရလေသည်။

“ကိုယ် dutyကဆယ်တစ်နာရီတမှ ပြီးသွားတာ၊ အိမ်ထဲ မပြန်ချင်တာနဲ့ မိုးကြယ်ကို မတွေ့ရတာလည်း ကြာတာလွမ်းလို့ ကိုယ် လာခဲ့တာ မိုးကြယ် ...”

မိုးကြယ် အိပ်နေမလားလို့ ကိုယ် ဖုန်းမဆက်နေဦးမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မိုးကြယ် သေးဘူးဆိုတာလည်း သိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖုန်းလိုက်တာ”

သူ့စကားကြောင့် မိုးကြယ် ရုတ်တရက် အသံလုပ်သွားသလို ခံစားရလေသည်။

သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေဟာ စိတ်ချင်း အင်အားနီးစပ်ကြသတဲ့။ သူ့ကို မိုးကြယ် ပြင်းပြင်းပြပြ လွမ်းဆွတ်နေတယ်လို့ သူကလည်း မိုးကြယ်ကို အလွန်အမင်း တောင့်တသလို သတဲ့။

မိုးကြယ်သည် ညဉ့်ရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုအောက်တွင် ဆုံးသားတစ်ခုလုံး ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလာသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ဖုန်းတီးယူလို့ မရမှန်း သိပါတယ် မိုးကြယ်၊ ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားတွက်ချက်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး ...”

ကိုယ် မိုးကြယ်ကို pressure မပေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဖုန်းဆက်တာကိုတော့ လက်ခံပေးပါ မိုးကြယ်ရယ်”

“တာရာ ဆက်ချင်ရင် ညဉ့်နက်မှ ဆက်ပါ၊ မနက်ကိုးနာရီလောက်ကစပြီး ဖုန်းဖုန်းကို မန်နေဂျာက ကိုင်ထားတာပါ”

“မန်နေဂျာက အမျိုးသမီးလား”

မိုးကြယ်သည် သူ့စကားကို တသိမ့်သိမ့် ရယ်မိသည်။ သူက သဝန်လည်း တိုတတ်သားပဲ။ ဘာမှတောင် မဆိုင်သေးဘဲနဲ့”

“No, အမျိုးသား”

“ကိုယ် ဖုန်းဆက်တုန်းက ကိုင်တော့ မိန်းမအသံပါ”

“အင်း ... ဒီလို သိရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့မေးနေတာလဲ၊ ဟုတ်တယ် ... မနင်းတဲ့၊ မိုးကြယ်ရဲ့ မန်နေဂျာ ကိုလင်းမွန်နဲ့ စီစဉ်ပေးထားတာ”

“သူက မိုးကြယ်ကို တော်တော် ဂရုစိုက်တယ်နော်”

သူ ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မိုးကြယ် မသိဘဲ နေပါ့မလား။ သူ့လိုပင် ကိုလင်းမွန်နှင့် မိုးကြယ်ကို အတွဲအဖွဲ့ ထင်ကြသူတွေလည်း အများကြီးပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒီလို ကောလဟာလတွေကို ကြိုတင်တွက်ပြီးသားဖြစ်သဖြင့် မိုးကြယ်ကတော့ အရေထူနေချေပြီ။

“သူက မိုးကြယ်အပေါ် အရမ်းကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

သူ့ဘက်မှ ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့။ ခဏအကြာမှ သက်ပြင်းချသံတစ်ချက်နှင့်အတူ ...

“Good night မိုးကြယ်”

သူက ချက်ချင်းပင် ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့လေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှရပ်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ ကားစက်နှိုးသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ခပ်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက် သွားသော ကားလေးရဲ့ နောက်မီးလေးကိုပဲ မြင်လိုက်ရတော့တာဖြစ်သည်။

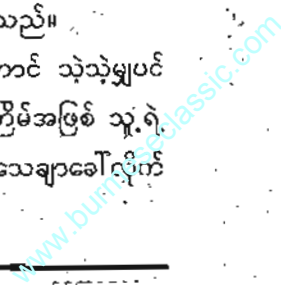
သူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ရုတ်တရက် ကောက်ခါင်က ဖုန်းပိတ်လျက် အပြင်းမောင်းနှင်သွားသော သူ့ကို မိုးကြယ် နားမလည်နိုင်ချေ။

မိုးကြယ်သည် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော နန်းလေးကိုကြည့်လျက် နှုတ်ခမ်းတွေ တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။

သူကလည်း မိုးကြယ်ကို ရူးသွပ်စွာ ချစ်နေတယ်။ မိုးကြယ်ကရော၊ မိုးကြယ်သည်လည်း သူ့ကို သိပ်ချစ်နေမိပြီပဲ။ မရတော့၊ အချစ်တွေကို ရင်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ခန်းဆည်းထားလို့ မရတော့ချေ။ မိုးကြယ်ရဲ့ နှလုံးသားမှာ သူ့ကို လိုအပ်လှသည်။

မိုးကြယ်သည် စားပွဲပေါ်မှတင်ထားသော ကားသော့ကို လှမ်းဖြတ်ကာ ဖုန်းကို ဘောင်းဘီထဲ ထိုးထည့်လျက် အိမ်ခေါ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အဲဒီနောက် ဂိုဒေါင်ထဲမှ ကားကို ခတ်ကာ လမ်းမပေါ်သို့ မောင်းနှင်လာခဲ့လေသည်။

သူ့ကားရဲ့ အရိပ်အယောင်ကိုတောင် သဲ့သဲ့မျှပင် မတွေ့ရတော့။ မိုးကြယ်သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့ရဲ့ ခင်မင်စွာကိုင်ဖုန်းနံပါတ်တွေကို မလွဲမမှားစေရဘဲ သေချာခေါ်လိုက်သည်။

ဖုန်းကို တော်တော်နှင့် မဖွင့်သေးချေ။ မိုးကြွယ်သည် ကားမောင်းရင်းမှ ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် ခုန်လာသည်။
“ဟဲ့လို”

သူ့ရဲ့ ဖုန်းထူးသံကို ကြားရလျှင် မိုးကြွယ်သည် ဘာရယ်ကြောင့်မှန်း မသိ မျက်ရည်တွေတောင် လည်ကာ တော့သည်။

“တာရာ ရှင် အခု ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ပြည်လမ်းမှာ”

သူက ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟု တစ်နှုတ် ဖြန်မမေးချေ။

“ကားကို အခုရပ်လိုက် တာရာ၊ ရှင့်ဆီကို ကျွန်မ နေပြီ”

ပြောပြီးလျှင်ပြီးချင်း မိုးကြွယ်က ဖုန်းကို ပိတ်ချထားသည်။ ညတစ်နာရီခွဲခန့်အချိန်တွင် လမ်းပေါ်မှ ကားတစ်စီးတစ်စီး မှ ရှိမနေချေ။ တိတ်ဆိတ်အေးမြသော ညတစ်ညရဲ့ ဖြားထောင်မှုအောက်တွင် မိုးကြွယ်ရဲ့ ဝန်ခံချက်တစ်ခု ပြီးသွားလျှင် သူ့မိုးကြွယ်သည် ချစ်သူဟူသော ခေါင်းစဉ်အောက်သို့ အတိတ်တိုးဝင်ရောက်ရှိသွားမှာ ဖြစ်သည်။

ဟော ... သူ့ရဲ့ လင်ခရုဆာအနက်ကို တွေ့ပြီ၊ ဘားက မာလာဆောင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးကြွယ်က ကားကို ဂငယ်ကွေ့ကွေ့ ချလျက် သူနှင့် ချက်နာချင်းဆိုင်မှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ သူက သူ့ကားဘေးမှာ ခိုလျက်သားမှ တည့်တည့်ရပ်ကာ မိုးကြွယ်ကို ကြည့်လျက် ခိုသည်။

နီယွန်မီးရောင်က ဆလိုက်ထိုးပေးထားသော သူ့ ချက်နာသည် ခံစားချက်မျိုးစုံဖြင့် အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲ ထွက် ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် သူ့မျက်လုံးတွေမှာ ကြေကွဲရိပ်တွေ သမ်းလျက် ရှိနေသည်။ ဟင့်အင်း ... ရှင် ဘာမှမခံစားနဲ့ တာရာ၊ ခုင့်ကို မိုးကြွယ် ချစ်တယ်။

“ရှင့်ကို မိုးကြွယ် ချစ်တယ် တာရာ”

“မိုးကြွယ်”

သူ့နှုတ်ခမ်းများက တအံ့တကြနှင့် ပွင့်အသွားလျှင် မိုးကြွယ် ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးမိသည်။ သူက မယုံနိုင်သလို ကြည့်လာလျှင် မိုးကြွယ်သည် သူ့နားနားသို့ ထိုးကပ်လျက် ...

“ရှင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒီနေ့ညမှ သေချာသွားတာ တာရာ”

“မိုးကြယ်ရယ်”

ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် လှိုက်လှဲတုန်ယင်သော သူ့လက် အစုံသည် မိုးကြယ်ကို ဆွဲယူပွေ့ဖက်လိုက်ကာ အကြင်နာသမီး ကို စတင် ဖွင့်လှစ်လိုက်လေသည်။

ထိုညက ကြယ်တွေစုံကာ အင်မတန်လှသော ညတစ်ည ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆတ်စာများ ပေးလိုလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုဗေဒ (၆) လမ်း၊ သုဗေဒအိမ်ရာ၊ သယ်နန်းကျွန်းသို့ ပေးလိုနိုင်ပါသည်။

၆၆ ? ၆၆

သူနှင့် မိုးကြယ်တို့၏ ချစ်သူဘဝသည် မယုံနိုင်စရာ တောင်းလောက်အောင်ကိုပင် ချစ်ခြင်းတရားများ၊ ကြင်နာခြင်း တရားများနှင့် နားလည်ခွင့်လွှတ်မှုတို့ ခြုံသိုင်းထားသော ပြီးပြည့် သည့် ချစ်ခြင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် မိုးကြယ် ရှေ့ ပျော်ရွှင်မှုကို အခုမှ စတင်ခံစားရတာ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် မယုံနိုင်ဖွယ်ကောင်းလောက်ကိုပင် မိုးကြ
အပေါ်၌ ကြင်နာသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ကို
မိုးကြယ်ရဲ့အလုပ်ကို နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးနိုင်ပြန်သည်။ မိုးကြ
အတွက်တော့ သူဟာ ဘုရားဝေးသော ချစ်သူတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

အခုတစ်လောတွင် မိုးကြယ်ရဲ့ VCDကိစ္စ၊ ကြော်
ကိစ္စ၊ ဒုတိယ အယ်လ်ဘမ်အတွက် သီချင်းသွင်းသည့်ကိစ္စတို့
အင်မတန် အလုပ်ရှုပ်ကာ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ အချိန်မပေးနိုင်
သို့သော် သူက နားလည်ပါသည်။

ညတိုင်း မိုးကြယ် သီချင်းသွင်းသော studio
ရောက်လာကာ တမေ့တမော ထိုင်ငေးတတ်သောသူ တစ်ဦး
မိုးကြယ်ကလည်း သူ ရှိနေသဖြင့် သီချင်းတွေကို moodအ
နှင့် သီဆိုနိုင်သည်။

အခုလည်း သီချင်းသွင်းတာ ပြီးဆုံးသွား
မိုးကြယ်က အပြင်မှာ ထိုင်စောင့်နေသော သူ့ထံ အပြော
လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူက ကိုလင်းမွန်နှင့်တောင် အတော်
နေချေပေပြီ။

“မောသွားပြီလား မိုးကြယ်၊ ကိုယ် ကြေးအိုးဝယ်လာတာ
စားတော့မလား”

“အင်း ... စားမယ် ကြေးအိုးဆီချက်နော်”
“အင်းပါ ... မိုးကြယ် ကြိုက်တာ ကိုယ် သိတာပေါ့၊
ကိုလင်းမွန်ရော စားဦးလေ”

ကိုလင်းမွန်က သူ့ကို သဘောတကျနှင့် ပြုံးကြည့်

“စားပါ ခင်ဗျာ၊ အင်း ... ရဲတာရာကိုတောင် ကိုယ်က
ကျေးဇူးအရမ်းတင်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ၊ မိုးကြယ် သီချင်းဆိုတာ
တွေက မလေးတွေ အရမ်းကောင်းလာတယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို
ဒုတိယအခွေက ပိုပေါက်ဦးမှာပဲ”

“ဟား ... အဟား ... ဟား၊ ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်က
သူ့ကို ကောင်းကောင်း ထရိန်နှင့်ပေးထားတာ ဒါကြောင့်”

သူက ပြန်လည်အရွန်းဖောက်လျှင် မိုးကြယ်သည်

သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ကဲကာ ...

“ဟွန်း ... ဒါမျိုးဆို တတ်တယ်”

“ကဲ ... မိုးကြယ် ကိုယ် ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျ
ရင် မိုးကြယ်ရေးတဲ့ သီချင်းကို keyချိန်မယ်နော်၊ အဲဒီ
သီချင်းလေး တော်တော်ကောင်းတယ်၊ စီးရီး title ပေး
မလား”

“ဟုတ် ... အဲလိုတော့ စဉ်းစားထားတယ်”

“Ok လေ၊ နောက်မှ သေချာပြောကြတာပေါ့၊ ကဲ ... ရဲတာရာရေ ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလင်းမွန်၊ ဆီးယူ”

ကိုလင်းမွန်က နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားချိန်ထိ Studio ထဲ၌ သူနှင့် မိုးကြယ်သာ ကျန်ခဲ့သည်။ မိုးကြယ်ရဲ့ မန်နေဂျာ မနှင်းကလည်း အလိုက်တသိပင် Taxi ငှားကာ ငြိမ်သွားပြီး ဖြစ်သည်။

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ ဆံပင်လေးတွေကို ကြင်နာစွာ သပ်တင်ပေးလျက် ...

“ကိုယ့်ချစ်သူလည်း တော်တော်ကို အလုပ်များတာပဲ နော်”

မိုးကြယ်သည် ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ကြေးအိုးဆီချစ် တွေကို ပလုတ်ပလောင်၊ စားရင်းမှ ...

“အမ်း ... ဒါကြောင့် တာရာကိုတောင် အားနာနေတာ တာရာကို မိုးကြယ်က အချိန်သိပ်မပေးနိုင်ဘူး မဟုတ် လား၊ နားလည်ပေးနော် ကလေး”

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ နဖူးကို မနာအောင်ထုကာ ...

“နားလည်ပါတယ် အဆိုတော်မကြီးရယ် အဲဒီလို တကူး တက အချိန်ပေးတာတွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် ကလည်း မိုးကြယ်ကို တကူးတက အချိန်ပေးနေရတယ် လည်း မရှိပါဘူး၊ ကျေပြီပေါ့ ...

အဓိကက ကိုယ်တို့ချင်း အမြဲချစ်ဖို့၊ နားလည်ဖို့၊ လိုအပ်တဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ကျောချင်းကပ် ရှိနေဖို့၊ ဒါပဲ”

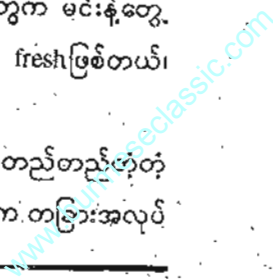
“ဟုတ် ... ဆရာ”

မိုးကြယ်က ဂျာမန်စစ်သားတွေလို ခပ်တောင့်တောင့် ခပ်ခပ်နှင့် အလေးပြုကာ ပြောလိုက်လျှင် သူက တဟားဟား အော် သံလေးတော့သည်။

“အယ် ... ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ ရယ်နေလိုက်တာ၊ မိုးကြယ်ကိုများ ဟာသမယ်ကြီး ကျနေတာပဲ၊ မရယ်ဘူးတဲ့ လူသားကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ် မိုးကြယ်ရေ၊ ကိုယ့်စိတ်တွေက မင်းနဲ့တွေ့ ရင် အရမ်း Relax ဖြစ်တယ်၊ အရမ်းလဲ fresh ဖြစ်တယ်၊ ဟိုကောင်တွေနဲ့တွေ့ရင်လဲ ဒီလိုပဲ ...

အလုပ်ထဲမှာကျတော့ ကိုယ်က တည်တည်တံ့တံ့ နေရတာလေ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့အလုပ်က တခြားအလုပ်

နဲ့လည်း မှားလို့မရဘူး၊ ဒီတော့ စိတ်ရော ကိုယ်ရော နှုတ်ထားရတာဆိုတော့ ပင်ပန်းတယ် ...

ဒါကြောင့် ညညဆို ချစ်သူ မျက်နှာလေးကို လာထပ်ပြီး အမောပြေကြည့်ရတာ”

“မိုးကြယ်က အမေပြောတဲ့ အမောပြေလေးပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့”

မိုးကြယ်သည် လန်းဆန်းလတ်ဆတ်နေသော မျက်နှာချောချော ငေးကြည့်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို မေးမေးသင့် ချင့်ချိန်လျက် ရှိသည်။

သူ ပြန်ဖြေမဲ့ negativeဆောင်သော အဖြေတို့ကို မိုးကြယ် မလိုလား။ ပြီးတော့ မကြားရဲချေ။

သူကတော့ ဘာမှမသိချေ။ မိုးကြယ် စားပြီးသော သူ့ စားပြီးသော ဖော့ဘူးအခွံတွေကို သိမ်းယူလွှင့်ပစ်ကာ ကော်ဖီမစ်နစ်ထုပ်ကိုလည်း ကိုယ်တိုင် ထဖျော်လျက် ရှိသည်။

သူဟာ မိုးကြယ်အပေါ်မှာ အင်မတန် ကြင်နာအလိုက်သိလျက် နှိမ့်ချတတ်သော စိတ်ထားမှာလည်း ဘယ်သူမှ မတူချေ။ မွန်ရည်သောအပြုံးနှင့် သူ့ကို မိုးကြယ်ရဲ့ နီးစပ်အသိုင်းဝန်းမှာ ခင်မင်လျက်ရှိကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူက အငွေတထောင်မထောင်းကနေသော ကော်ဖီ နှစ်ခွက်ကို ယူလာချိန်ဝယ် ...

“လာပါဦး တာရာရယ်”

“ပြောလေ မိုးကြယ်ရဲ့”

သူက ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ဖောင်လျက် မိုးကြယ်ရဲ့ ပခုံးစွန်းမှာ ခေါင်းမိုက်စိုက်ပြီး အခုမှ ရိတ်သပ်ပြီး ခါးလှို စိမ်းမြူရှင်းသန့်နေသော သူ့ရဲ့ ပါးရိုးတစ်လျှောက်မှ After shave ရနံ့ ခပ်သင်းသင်းသည် မိုးကြယ်ရဲ့ နှလုံးခုန်သံကို ခြိမ်းခြောက်စေလေသည်။

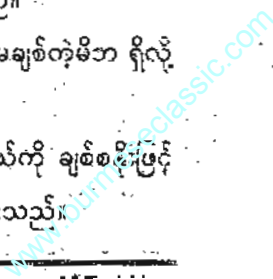
ကွယ် ... သူ့နဲ့ မိုးကြယ် ဘယ်တော့မှ မကေးချင်လှသဘူး။

“တာရာရဲ့ မာမိက တာရာကို သိပ်ချစ်သလားဟင်”

မိုးကြယ်ရဲ့ ထင်မှတ်မထားသော မေးခွန်းကြောင့် သူ တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်ဟုတော့ ထင်သည်။

“ဪ ... မိုးကြယ်ရယ် သားသမီးကို မချစ်တဲ့မိဘ ရှိလို့လား ကြယ်ရဲ့”

သူက တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိုးကြယ်ကို ချစ်စဉ်းဖြင့် “ကြယ်” ဟုလည်း အဖျားဆွတ်ခေါ်တတ်သေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး တာရာ၊ မိုးကြယ် မေးတာ ဒီသဘော
မဟုတ်ဘူး၊ တချို့က ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ
ပဲ တစ်သက်လုံး သိမ်းထားချင်ကြတယ် ...

သူများလက်ထဲကို ထည့်မပေးလိုဘူး၊ သားလိမ္မော်
သမီးလိမ္မော် ရထားတဲ့ မိဘတွေဆို ဝိုခိုတယ်၊ တာရာဟာ
သိပ်ကို ထူးချွန်တဲ့ သားလိမ္မော်လည်း ဖြစ်သလို အမေတစ်
သားတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်လေ ...

ပြီးတော့ တာရာ မာဒီက သိပ်ကို ထက်မြက်တဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတော့ မိုးကြယ် ဒါတွေရဲ့ နောက်ဆက်
တွဲကို မတွေးရဲဘူး တာရာ”

“မိုးကြယ်ရယ်”

သူမက မိုးကြယ်ရဲ့ ချစ်ခြင်းပူပန်ခြင်းကို စား
နားလည်သွားဟန်ဖြင့် မိုးကြယ်ရဲ့ လက်ဖျားများကို ဆွဲယူဖျစ်ညှိ
ကာ အားပေးလာသည်။

“တာရာ မိုးကြယ်ကို တကယ် ချစ်လားဟင်”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲကွာ”

“မဟုတ်ဘူး တာရာ၊ ရှင့်ကိုလည်း မိုးကြယ် သိပ်ချစ်တယ်
တာရာ သိပါတယ်၊ မိုးကြယ်ရဲ့ဘဝဟာ မေတ္တာတွေ
အချစ်တွေ အရမ်းဝတ်ခဲ့တယ်၊ မရှိသလောက် ရှားပါး

တယ်၊ အချစ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်သွားတတ်တဲ့
သဘောမျိုးရှိလား မပြောတတ်ပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို
ဒါကြောင့် မိုးကြယ် ပုံအော့ပြီး မချစ်ရဲတာ တာရာ၊
ဒါပေမဲ့ မရပါဘူးဟယ် ...

ရှင့်ကို ပိုပိုပြီးပဲ ချစ်လာတယ်၊ အဟုတ်”

“သိပ်ခွဲတာပဲကွာ၊ ဒီကောင်ကလည်း ဒါတွေကို ယုံနေ
တာ”

“အံ့မယ် တကယ်ပြောနေတာပါနော်၊ ရှင်သာ မိုးကြယ်ကို
သဘောလောက် ချစ်ပြနေတာပါ”

“ဪဟော် ... မင်းက ဒီလိုလား၊ ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုလည်း
သဘောလောက် ထပ်ချစ်ပြဦးမယ်”

“ဟယ် ... လူဆိုး”

အဲဒီနေ့က မျက်နှာငယ်လေးများဖြင့် ရှိနေသော
တစ်ဖိနပ်ခွက်ကို အေးစက်နေမှ မိုးကြယ်တို့ သောက်ဖြစ်ကြ
သည်။

မိုးကြယ်တို့ရဲ့ အချစ်တွေကတော့ အေးစက်မသွား
အချစ်သည် ကြာလေလေ heat တက်လာလေဟု မိုးကြယ်
တော့ ထင်မြင်ယူဆပါသည်။

ထိုနေ့သည် သူနှင့် မိုးကြယ်တို့၏ အမှတ်တရ
တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်၍ခြင်းမှာ မိုးကြယ်ရဲ့ ဝတ်
ဆုံး show ပွဲမှာ သူနှင့် စတင်တွေ့ခဲ့ခြင်းအတွက် တစ်နှစ်တစ်
ပြန်လည်ရောက်လာသောနှစ် ဖြစ်သည်။ သူ့အပြောက
ထူးခြားသည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ မိုးကြယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတဲ့
နှစ်နေ့ ရှိတယ်။ အဲဒါကို မိုးကြယ်ကို စတွေ့တဲ့နေ့ရယ်၊ ကိုယ့်

မိုးကြယ် အဖြေပေးခဲ့တဲ့ ညရယ်၊ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး” ဟူ၍
ဖြစ်သည်။

သူ့အတိုင်းပင် မိုးကြယ်သည်လည်း အဲဒီနှစ်ရက်ကို
အမှတ်ရခဲ့။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို ပထမဆုံး စတွေ့သောနေ့ကို
ဒီလိုပင် မမေ့ပါ။ နောင်တစ်ချိန်မှာ အသည်းခိုက်စွာ ရှစ်မြတ်
နိုးရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့သည့်နေ့အဖြစ်
ဘဝမှာ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

မိုးကြယ်ကို တွေ့ဆုံခြင်းရဲ့ နှစ်ပတ်လည်လာသော
ညနေလေးကိုတော့ သူနှင့် အေးအေးဆေးဆေး အတူရှိဖို့ စိတ်
ကူးထားသည်။ သူ လာခေါ်မည်ဟု ပြောထားသဖြင့် မိုးကြယ်
သည် စိမ်းပြေပြေ အလှပြင်နေသည်မှာ အန်တီခိုင် အနားရောက်
အာတာကို မသိလိုက်။

“ရှိုင်းလှချည်လား ငါ့တူမရဲ့”

“ဪ ... တီခိုင်၊ အတော်ပဲ မိုးကြယ်ကို ငါးဖြိုး ကျစ်ဆံ
ဖြိုးလေး ကျစ်ပေးပါဦး”

“အမယ်လေး၊ အခုမှ သိပ်လှချင်နေတယ်၊ အရင်ကတော့
အလှပြင်ပါ အလှပြင်ပါ တတွင်တွင် လိုက်ပြောနေရတာ၊
ဟွန်း ... ဘာလဲ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ချိန်းထားလား ဟုတ်လား”

“အင်း ... ကိုယ်တော်ကြီးက ကိုယ်တော်လေးဆီ သွား
လိုက်ဦး ဆိုလို့”

အန်တီခိုင်က မိုးကြယ်ရဲ့ပခုံးကို ခေါင်းဘီးနှာ
ရိုက်သည်။

“အတော်မြူးနေ မိုးကြယ်ကို အန်တီ မေးစရာရှိတာ
သမီးနဲ့ တာရာတို့ ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်ဖို့ ခြေ
ထားကြလဲ”

“တီခိုင်ရယ် သူနဲ့ မိုးကြယ် ချစ်သူဖြစ်တာ သုံးလလောက်
ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါတွေ ဘယ်ပြောရဦးမလဲ”

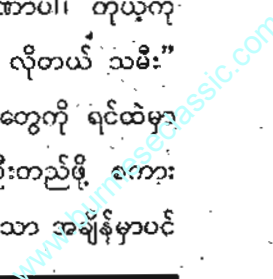
“အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးတို့က လက်ထပ်ဖို့ ရည်
ပြီး ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ တီခိုင် ပြောချင်တာ
သမီးက သာမန် မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြီး
ကိုယ်က မိန်းကလေး၊ သမီးအတွက် တီခိုင်က စိုးရိမ်
ပြောတာ၊ ချစ်သူဘဝထက် အိမ်ထောင်ရေးက ပိုအရေး
ကြီးတယ်၊ ချစ်သူအဖြစ်က ပြတ်စဲသွားရင် အကြောင်း
မဟုတ်ပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရင်ဖြစ်လာမှ ပြိုကွဲသွားရင်
ဒါ မကောင်းဘူးလေ ...

ဒီတော့ တီခိုင် သမီးကို ပြောချင်တာက နှစ်ဦး
နှစ်ဖက် သေချာစဉ်းစားဖို့၊ သမီးဘက်ကိုတော့ တီခိုင်
နားလည်ပြီးသားလေ၊ သမီးက ဒီကောင်လေးကို မေတ္တာ
တကယ်ရှိတာပဲ၊ ပြီးတော့ သမီးဘဝမှာ သမီးဘာသာ
ဆုံးဖြတ်ချက်ချခွင့် ရှိတယ်၊ သူ့ဘက်ကရော သူ့ဆုံးဖြတ်
ချက်နဲ့ ပြီးလို့လား ...

တီခိုင်လည်း ကြားပါတယ်၊ သူ့အမေက နာမည်ကြီး
OG ပဲဟာ၊ အထူးကုဆေးရုံကလည်း ပိုင်သေး။ သားက
လည်း ဆရာဝန်၊ ဒီသားကို ချစ်လိုက်တာဆိုတာလည်း
ဖူးဖူးမှတ်၊ ဒီတော့ တီခိုင် ပြောချင်တာက အိမ်ထောင်ရေးကို
အလေးအနက် စဉ်းစားဖို့၊ အဲဒါပါ ...

အချစ်ဆိုတာ တစ်ဘဝစာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊
တစ်ဘဝစာမြဲတာက မေတ္တာနဲ့ ကရုဏာပါ၊ ကိုယ့်ကို
အဲဒါမျိုး ပေးနိုင်တဲ့ အသိုင်းဝန်းဖြစ်ဖို့ လိုတယ် သမီး”

မိုးကြယ်သည် တီခိုင်ရဲ့ စကားတွေကို ရင်ထဲမှာ
သိမ်းဆည်းထားရင်း သူ့ကို ဒီအကြောင်း ဦးတည်ဖို့ စကား
ဘယ်လိုစရာမလဲ စဉ်းစားရသည်။ သိပ်မကြာသော အချိန်မှာပင်

သူက မိုးကြယ်တို့ အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အန်တီခိုင်က နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် မိုးကြယ်တို့နှစ်ဦးသား ကားနှင့် ထွက်လာကြသည်အထိ သူ့ကို မိုးကြယ် စကား စ၊မပြောဖြစ်သေး။

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်လျက် ...

“ကိုယ့် အမျိုးသမီးက ဒီနေ့ တယ်လုနေပါလား”

သူ့စကားကို မိုးကြယ်က ပြုံးရုံသာ ပြုံးဖြစ်သည်။

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်လာလျှင် ...

“မိုးကြယ် နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် တာရာရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး တစ်မျိုးဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

သူက မိုးကြယ်ကို အဲဒီလို အသေးစိတ် ဂရုစိုက်စွာ ချစ်ပြတတ်သူ ဖြစ်သည်။ မိုးကြယ်ရဲ့ တစ်သက်မှာ အင်မတန် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခဲ့သော ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်းတွေကို သူ့အလှူအပယ် ရရှိသည်။ သူ့ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကြာလေ လက်ခံလာရလေပဲ ဖြစ်လေ၏။

“မဖြစ်ပါဘူး ကဲ ... တာရာ မိုးကြယ်တို့ ဘယ်သွားမှာ”

ဒီတော့မှ သူ့မျက်နှာက တစ်မျိုးသော အရိပ်အရောင်တွေ လှဲပြာသွားပြီးလျှင် မိုးကြယ်ကို ခပ်နက်နက် စိုက်ကြည့်ထားသည်။

“Full House လေ”

“Full House!+ ဘာတုံး ကိုရီးယားကိုလား”

“အဟား ဟား မဟုတ်ပါဘူး အသည်းရာ၊ အသည်းနဲ့မောင်နဲ့ နောင်တစ်ချိန်ကျ အတူနေမဲ့ နေရာလေးကို ပြောတာပါ”

နောင်တစ်ချိန် နောင်တစ်ချိန်ကျရင် အတူနေမဲ့နေရာတုံး မိုးကြယ်သည် သူ့အပြော၌ ဘယ်လောက် ကြည်နူးလှိုက်ဖြာသွားရသလဲဆိုရင် ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်အထိ ဖြစ်သည်။ မိုးကြယ်နှင့် အတူနေဖို့ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံး သူ စိစဉ်ထားသတဲ့။

အို ... သူ့ကို မိုးကြယ်ရဲ့ အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်ရပါတယ်။

“တကယ် တကယ်လား တာရာ၊ နောက်နေတာဘော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကွာ ... မိုးကြယ်ကလည်း ဘာနောက်စရာရှိလဲ။ အကတော့ ကိုယ်တို့ Anniversary ကျမှ မိုးကြယ်ကို အံ့သွားအောင် ခေါ်ပြမလို့ပဲ ...

ဒါပေမဲ့ အိမ်က အခုမှ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူးဆိုတော့ မိုးကြယ်ရဲ့ idea နဲ့ ဒက်ကိုရေးရှင်း ဆင်နိုင်အောင် လို့လေ ...

နောင်တစ်ချိန် ကိုယ်တို့ အတူတူနေမဲ့ Full House လေးကို မိုးကြယ် စိတ်တိုင်းကျ ကိုယ် ပြင်ဆင်ပေးအေး ကျေနပ်လား အချစ်”

မိုးကြယ်သည် သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကိုယ်လက်ဖြင့် သူ့လက်လေးကို ဆွဲယူလိုက်ကာ ပါးမှာအပ်ထားရင်း မျက်ရည်တွေလည်လာလျက် သူ့ကို ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းစံစားချက်ဖြင့် ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။

သူ မိုးကြယ်ကို ထန်ဖိုးထားတယ်။ ပြီးလေ သိပ်ချစ်တတ်တယ်။

“မိုးကြယ် ဘာလို့ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေရတာလဲ”

“မိုးကြယ် ဝမ်းသာလို့ပါ တာရာရယ်၊ ဝမ်းသာလို့ကျွန်ုပ် မျက်ရည်ပါ”

“ကွာ ... ဒီအရူးမလေးကတော့”
သူက မိုးကြယ်ကို ချစ်စနိုးဖြင့် ရေရွတ်သည်။

မိုးကြယ်သည် သူ့လက်တွေကို တင်းကျပ်စွာ မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းမှ ...

“တာရာ မိုးကြယ်တို့ရဲ့ တွဲလက်တွေ ဘယ်တော့မှ မဖြုတ်ဘူးနော်”

သူကလည်း အခိုင်မာဆုံး ပြုံးပြလာလျက် ...

“Always together!”

အဲဒီနောက်မှာတော့ မိုးကြယ်သည် အနာဂတ်၌ မိုးကြယ်တို့ရဲ့ Full House ဖြစ်လာမည့် အိမ်လေးဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ တကယ့်ကိုပင် Full House တို့၏ ဂုဏ်အင်္ဂါအတိုင်း ဖြိုပြရဲ့ ဆူညံသံတွေ၊ ဗွန်းကျပ်မှုတွေနဲ့ ကင်းဝေးသော ပန်းလှိုင်အဆင့်မြင့်အိမ်ရာတွင် မိုးကြယ်တို့ရဲ့ Full House လေး တည်ရှိပါသည်။

ခပ်ဝေးဝေးမှ မြစ်လေရနံ့ သဲ့သဲ့ပါသော လေကို ရှုခိုက်ကာ မိုးကြယ်ရဲ့ နှလုံးသားတွေ လန်းဆန်း လတ်ဆတ်လာရသည်။

“ကြိုက်ရဲ့လား အချစ်”

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ ပခုံးကိုတိုက်ကာ ခပ်မြူးမြူး
မေးသည်။ သူလည်း အတော် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေပုံပင်။

“အရမ်းကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားထက် ပိုကောင်းတဲ့စကား
ရှိရင် ပြောချင်သေးတယ် တာရာ၊ တာရာက အရမ်း
စိတ်ကူးကောင်းတာပဲ၊ မိုးကြယ် နေချင်တာလည်း ဒီလို
နေရာမျိုးပဲ တာရာရဲ့”

သူက ကော်လာစကို ဟန်ပါပါ ဆွဲမပြရင်းမှ
“ကိုယ့်မဒီက အဆုတ်အားကောင်းဖို့ လိုအပ်တော့
လေကောင်းလေသန့်ရတဲ့ နေရာကို ရွေးထားတာထက်
ကိုယ်ကတော့ ဂေါ်ဖ်ရိုက်ဖို့ အဆင်ပြေလို့ သဘောကျတာ
ကဲ ... လာ အိမ်ထဲ ဝင်ရအောင်”

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ ပခုံးလေးကိုဖက်လျက် အိမ်ထဲ
သို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ထဲမှာတော့ ဘာမှ သိပ်မပြင်ဆင်
သေး။

“ကဲ ... အိမ်ရှင်မကြီး ဒေါ်မိုးကြယ် ဘယ်နေရာမှာ
ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ စိတ်တိုင်းကျသာ စဉ်းစား
ပါတော့”

မိုးကြယ်က လက်သည်းလေးကိုက်လျက် အိမ်ရဲ့
ထားသို့မူပုံစံကို စဉ်းစားသည်။ သူက မိုးကြယ်ရဲ့ခေါင်းကို
အုပ်မိုးလှုပ်ယမ်းလျက် ...

“ကိုယ် မိုးကြယ်နဲ့တွေ့ဖို့ Home decoration တစ်ခုနဲ့
ဆက်သွယ်ပေးမယ်လေ၊ မိုးကြယ် ဖြစ်ချင်တာတွေ လုပ်ချင်
တာတွေ သူတို့ကို ပြောပြပေါ့၊ ဘယ်လို ဖန်နစ်ချာတွေ
ထည့်ချင်တယ် ဆိုတာကအစ ...

သူတို့ အားလုံး စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်”

မိုးကြယ်က တစ်အိမ်လုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်စု
ပြီးနောက် သူ့နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လျက် ...

“တာရာက အိမ်တောင် ဝယ်ထားပြီးပြီဆိုတော့ ဘယ်တော့
လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလို့လဲဟင်”

“ကိုယ်ကတော့ အခု လက်ထပ်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
အားလုံး အဆင်ပြေတဲ့ တစ်ချိန်ပေါ့၊ အားလုံးဆိုတာက
မိုးကြယ်ရော ကိုယ်ရော အဆင်ပြေတဲ့အချိန် အထူးသဖြင့်
မင်္ဂလာပွဲမှာ မိုးကြယ်ရဲ့မိဘတွေ တက်နိုင်မလား အဲဒါကို
စဉ်းစား၊ အားလုံး အားလုံး မင်္ဂလာရှိစွာ ဆုံစည်းမဲ့အချိန်
ပေါ့၊ မင်္ဂလာပွဲအတွက်လည်း အခုထဲက မိုးကြယ် လုပ်ချင်
တာလေးတွေ စဉ်းစားထား ...

ကိုယ်သဘောကတော့ အချိန်တွေ အရမ်းမကြာ ချင်ဘူး၊ သုံးနှစ်သုံးမိုးတွေ မလိုပါဘူး ချစ်သူရာ ဟုတ်တယ် မှလား”

မိုးကြယ်သည် သူ့မျက်နှာကို အားကိုးတင် မော်ကြည့်မိသည်။ မိုးကြယ် တစ်သက်လုံး လေးစားချစ်ခင် သွားရမည်ဖြစ်သော အနီအမျိုးသားသည် ကြင်နာတတ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် မိုးကြယ်ကို ငုံ့မိုးပြုံးကြည့်လျက် ရှိသည်။

“တာရာရယ် ရှင်က သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ မိုးကြယ် ဘဝမှာ ရှင်က သိပ်အရေးပါတယ်၊ တာရာ တာရာနဲ့ လက်ထပ်ပြီးသွားရင် မိုးကြယ်ကို သိချင်းဆိုခွင့် ပေးဦးမှာ လားဟင်”

“ပေးမှာပေါ့၊ ဒါ မိုးကြယ်ရဲ့ အခွင့်အရေးပဲဟာ၊ မိုးကြယ် စိတ်ချမ်းသာသလိုနေ ပျော်အောင်နေ မိုးကြယ် စိတ်ချမ်းသာရင် ပျော်ရွှင်ရင် ကိုယ်လည်း ပျော်တယ် ...

မိုးကြယ်ရဲ့အလုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆက်ကြီးပေးပါ၊ အနုပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့၊ အောင်မြင်တဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်ဘူး မိုးကြယ်ရယ်၊ ဘာလို့ လွယ်လွယ်နဲ့ စွန့်ပစ်ရမှာလဲ ဒီထက် အောင်မြင်အောင်သာကြိုးစား ဟုတ်ပြီလား”

မိုးကြယ်သည် ပြောမပြတ်သော ပီတိစိတ်ဖြင့် သူ့ပခုံး၌ မျက်နှာအပ်ကာ အသာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ဒီပီတိတွေကို တစ်သက်လုံး စားသုံးနေပါရစေ တာရာ။

“ကိုယ်ကသာ လက်ထပ်ဖို့ အတူနေရဖို့အရေး တက်ကြွ နေတာ မိုးကြယ်ကရော ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ချင်စိတ် ရှိရဲ့ လား၊ ဒီလောက် လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေချိန်မှာ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ရဲ့လားဟင်”

“ဘာလို့ လက်မထပ်ရဲရမှာလဲ၊ မိုးကြယ် အောင်မြင်မှုအပေါ် မှာ မသာယာပါဘူး၊ မိုးကြယ်-ဘဝမှာ အလေးအနက် ထားတာ မေတ္တာတရားနဲ့ လုံခြုံမှုပဲ တာရာ။

တစ်သက်လုံးမရခဲ့တဲ့ မေတ္တာတရားတွေကို တာရာ ဆီက မိုးကြယ် ရတယ်၊ ဒါဟာ အောင်မြင်မှုထက် ကြီးကျယ်တဲ့ဆုလားဘဲလို့ မိုးကြယ် ယူဆတယ်။

ဒီအတွက် တာရာရဲ့အရိပ်မှာ မိုးကြယ် အမြန် ခိုလှုံနေချင်ပါပြီ တာရာရယ်”

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ပါးပြင်ကို ဖွဖွ နမ်းမွှေးသည်။ မိုးကြယ်သည် ရှက်ရိပ်စွန်းသော အပြုံးဖြင့် သူ့အနမ်းတွေကို

နှလုံးသားသို့ ပို့ဆောင်ကာ တစ်သက်တာအတွက် သိမ်းဆည်းထားလေသည်။

“တာရာရဲ့ မာမိက မိုးကြယ်ကို သဘောတူပါ့မလားဟင်”

သူ့ထံမှ အဖြေစကား ပြန်မရ။ အတန်ကြာစောင့်သည် အထိလည်း အသံထွက်မလာသဖြင့် မိုးကြယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစ ပြုလာသည်။ သူ့မျက်နှာကို အလန်တကြား မောကြည့်လျှင် သူ့ထံ၌ ဖြေရခက်သည့် အရိပ်အယောင်တစ်မျိုးကို တွေ့ရသည်။

“ဟင် ... တာရာ ဘာလို့ ပြန်မဖြေတာလဲ”

“ကိုယ့်ကို ဒီတစ်ခါ မိုးကြယ် နားလည်ပေးရမဲ့ အလှည့်ပဲ။ မာမိက ကိုယ့်ကို အရမ်းချစ်တယ်။ အရမ်းလည်း မျှော်လင့်ချက်ထားတယ် ...”

ကိုယ့်ကို ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှ သဘောမတူဘူး မိုးကြယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ သဘာဝ မကျဘူးဆိုတာလည်း မာမိ သိပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ် ကြိုးစားလိမ့်မယ်။ မိုးကြယ်လည်း ဘာပဲကြုံလာကြုံလာ စိတ်မပူထဲ ဇွဲမလျော့ပါနဲ့။ ဝမ်းမနည်းနဲ့၊ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ...

ကိုယ် မိုးကြယ်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်။ မိုးကြယ်ကိုပဲ တစ်သက်လုံး ချစ်မယ်။ ဘာတွေပဲ ကြုံလာကြုံလာ မိုးကြယ် ဘက်ကပဲ အမြဲရပ်တည်မယ်။ ဒါဆို မိုးကြယ် ဘာတို့မှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုတော့ဘူး နားလည်လား”

သူ့စကားတွေက ပြတ်သားတိကျကာ အမှန်တရားကို ဆောင်သည်။ အားပေးမှုတွေပါသည်။ မိုးကြယ်ကို လေပြည်လေးနှင့် လိမ်ညာဖုံးကွယ်ထားခြင်း မရှိ။ အရှိကို အရှိအတိုင်း အသိပေးကာ ဘာမဆို ခံနိုင်ရည်ရှိသော စိတ်ဓာတ်ကို လေ့ကျင့်စေလေသည်။

“စိတ်ချပါ တာရာ၊ တာရာသာ မိုးကြယ်ဘက်ကရှိနေရင် မိုးကြယ် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ မိန်းကလေးရယ်”

သူက ကျေနပ် ပျော်ရွှင်သွားဟန်ဖြင့် အားပါးတရ ခြီးကာ မိုးကြယ်တို့ လက်ဝါးချင်း ရိုက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် တဟားဟား အော်ရယ်ကြကာ နဖူးချင်းတိုက်ကြသည်။

အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မိုးကြယ်နှင့်သူသည် မမြင်ရသော အနာဂတ်၏ ကောင်းခြင်းဆိုးခြင်း ဘာမဆိုကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အတွက် နှလုံးသားမှ သတ္တိတွေကို မွေးဖွားထားခဲ့ကြပါသည်။

အိမ်

ရဲတာရာသည် မိုးကြယ်ရဲ့ နှလုံးသားထဲသို့ ခွန်အား
တွေ သွင်းပေးထားသလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မာမိုကို ရင်ဆိုင်ဖို့
အတွက် အားအင်တွေ မွေးရသည်။ သတ္တိတွေစုရသည်။ မိုးကြယ်
ကတော့ ဘာမှမသိချေ။ မအားသည့်ကြားမှ decorator တွေနှင့်

မူးပေါင်းကာ ပန်းလှိုင်အိမ်ရာမှအိမ်ကို သူမစိတ်ကြိုက် မွမ်းမံ
ပြင်ဆင်သည်။ ဖန်နစ်ချာတွေထည့်သည်။ ပြီးလျှင် သူမ ဘယ်လို
ပြင်ဆင်ထားကြောင်း သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပြောရတာလည်း အမောပင်။

“တာရာရေ ဒက်ကရေးရှင်းက ပြီးသလောက်ရှိတော့မယ်
သိလား၊ အိမ်ရှေ့မှာလေ ဒန်းစင်လေးလည်း မှာထားတယ်၊
ဪ... ရှေ့လ တစ်ရက်နေ့မှာ မိုးကြယ်ရဲ့ VCD
ထွက်မယ် သိလား၊ တာရာ့ကို ပေးရဦးမယ် ...

တာရာ ဘယ်နေ့အားလဲဟင်”

“ကိုယ် မနက်ဖြန်ညနေ ငါးနာရီဆို duty ပြီးပြီ မိုးကြယ်
ရော”

“အင်း မနက်ဖြန် ခဏလေးနော်၊ မနင်းရေ မနက်ဖြန်
အတွက် မိုးကြယ်ရဲ့ schedule လေး ကြည့်ပေးပါဦး၊
အင်း ... အင်း၊ တာရာရေ မနက်ခင်းဘက်ပဲ မိုးကြယ်
Recording ရှိတယ် အားတယ် သိလား”

“ဒါဆို ကိုယ်တို့ ညစာ အတူတူစားမယ်လေ မိုးကြယ်
ဘယ်မှာစားချင်လဲ”

“အေးအေးဆေးဆေးရှိမဲ့ နေရာပေါ့၊ တာရာ လာခေါ်
မလား”

“ခေါ်မယ်လေ ကိုယ် ညနေ ခြောက်နာရီလောက် လာမယ်”

“အိုကေ ... အိုကေ၊ ဒါဆို ညနေမှ ဆုံမယ်နော် ဘိုဘို”

မိုးကြယ်က ရွှင်လန်းစွာ ပြောကြားရင်း ပုန်းဝီလီ သွားသည်။ ညနေရောက်လျှင် မိုးကြယ်နှင့် တွေ့ရမည်ဆိုသော အသိနှင့် ကျေနပ်စွာပြုံးကာ ဆေးရုံသွားဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ ဒါကြောင့် ဆေးရုံကို သူ့ငယ်ချင်းတွေ လိုက်လာသဖြင့် သူ့မှာ ဗျာဗျာ သေးသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့က အကြောင်းမကြား ဘာကြောင့် ကွာ”

ဒင်နီက သရော်တော်တော်ပြုံးလျက် ...

“မင်းကရော သတင်း ထိန်ချန်ထားတာလည်း ထည့်ပြောဦးလေ၊ အလကား လဒ် အရင်တုန်းကတော့ သေမယ် မျက်ခွက်နဲ့ အခုတော့ ဘယ်နဲ့လဲ ငါတို့ကိုတောင် မေ့မယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ ငါ တကယ်ကို မအားတာမို့ မိုးကြယ်နဲ့တောင် မတွေ့ဖြစ်ပါဘူး”

အကြောင်းသိ မိုးသောက်ကတော့ သူ့ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ပေးလျက် ...

“ဘယ်လိုလဲ မင်းတို့ရဲ့ Full House ရော အားလုံး ပြီးစီးသွားပြီလား၊ လုပ်ဦး ... လုပ်ဦး ဒီအတိုင်းတော့ မရဘူးနော်၊ ဖွင့်ပွဲလေးတော့ လုပ်ဦး”

ထိုအိမ်လေးကို အစမှအဆုံး ဝယ်ယူသည့် ကိစ္စအဝဝ မိုးသောက်ကပဲ ကူညီပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ရှင်နေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးရုံသာပင်။ သူ့အတွက် သူငယ်တွေ အားလုံးက အားတက်သရော ကူညီပေးကြသည်။

“အေးပါကွာ မင်းတို့ကလည်း လာမှာပေါ့၊ အိမ်ရဲ့ ဒက်ကရေးရှင်းက မိုးကြယ် လုပ်နေတာကွာ သူ့စိတ်ကြိုက် ဖြစ်ပါစေတော့ဆိုပြီး သူ့ကို လွှဲထားတာ ...

တစ်နေ့ကျမှ မင်းတို့နဲ့ ငါတို့အတွဲနဲ့ အဲဒီမှာဝိုင်းမယ်”

“မင်း မဒီကို ပြောလိုက်ဦး VCD ထွက်တော့မှာ ကြော်ငြာနေပြီ လက်ဆောင် မပေးဘူးလားလို့”

“ပေးမှာပါကွာ သူနဲ့ငါ မနက်ဖြန် ရွှေရှမ်းကန်မှာ dinner သွားစားမလို့ အဲဒီကျ သူ ယူလာလိမ့်မယ်”

“မင်းတို့က ဘယ်တော့နီးမှာလဲ၊ လုပ်လိုက်ရအောင် ဟန်းနီးမွန်းကို ငါတို့ပါ တစုတဝေးကြီး ထွက်ကြတာဟာ ဟား ဟား ဟား”

“ဟန်းနီးမွန်းက ဘယ်ကိုထွက်မှာလဲ ဒင်နီရဲ့”

သူတို့ စကားကောင်းနေသည်မှာ မာမိ ဝင်ရောက်လာတာကိုပင် မသိလိုက်။ သူတို့ အသီးသီးသည် ကိုယ်စိကို မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပြီးမှ ...

“အဲ ဟို ... ဘန်ကောက်နဲ့ ဖူးကက်ကျွန်းကို အန်ကျွန်တော် ကျွန်တော် ... ဟဲ ဟဲ”

မာမိက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ ...

“ဘာလဲ မင်းက မိန်းမယူတော့မလို့လား”

“အဟဲ ... ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ မေမေက မြေးချီချင်ကြောင်းကြောင့် အန်တီရော မြေးလေး ဘာလေး မချီချင်ဘူးလား၊ အန်တီသားလည်း ဟိုင်းတော့မယ်နော်”

“နေပါစေကွယ် အန်တီဘဝမှာ သားရှိရင် ပြည့်စုံတာဘာမှ မလိုအပ်ဘူး၊ ဘာမြေးမှလဲ မချီချင်ပါဘူးထင်ပါ ဒါတွေက အပိုဒုက္ခတွေပါ ...

တစ်သက်လုံး သေသည့်တိုင်အောင် သားနဲ့အန်တီပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေသွားဖို့ စိတ်ကူးတံယံ ... ဟုတ်တယ်မှလား သား”

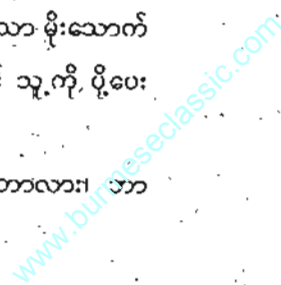
သူက မာမိစကားကို အတိအလင်း ပြန်မဖြေပဲ စိက္ခလည်း ဟူ၍သာဖြင့် ရူးချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ရသည်။ မိရောက်လာသဖြင့် သူတို့ စကားပြောရတာ မလွတ်လပ်တော့၊ သောက်စာပင် စတင်၍ ...

“ဟေ့ကောင် မင်းလည်း duty ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ ငါတို့ လစ်တော့မယ် tomorrow ကျရင်သာ မမေ့နဲ့နော်၊ အန်တီ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ”

“အေး ... အေး ... ကားကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းမောင်းကြ” ဒင်နီက မာမိ မမြင်အောင် လက်မ ထောင်ပြသွား

မို့ လင်းဝေကလည်း မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ကာ ပြသွားသည်။ ခြံပြန်မှာ သူနှင့်မိုးကြယ် ချိန်းထားတာကိုသိသော မိုးသောက်တာ သူတို့နှင့် ချိန်းထားသယောင်ယောင်ဖြင့် သူ့ကို ပို့ပေးသည်။

“သားက မနက်ဖြန် သူတို့နဲ့ ချိန်းထားတာလား၊ ဘာအတွက်လဲ”

ချစ်မြတ်စွာနှင့်

“ဪ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး မာမီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့အခါက
ကျွန်ုပ်တို့မှာ သားနိုင်လို့ သူတို့ကို တစ်ဝိုင်းပေးရတာ
သူ့စကားကို မာမီက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့
ကသာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျိတ်၍ရှိကိမိသည်။ ဒီလို
မာမီကို သူ ဘယ်လို ဖွင့်ပြောရမလဲ။

မာမီ နားလည်အောင် သူ ဘယ်လို ပြောပြလဲ
တကယ်တော့ ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှ ထူးခြားသော ကိစ္စ
သူ့တွင် အရာအားလုံး ပြည့်စုံပြီးနောက် ချစ်ရတဲ့သူ တစ်ယောက်
ပျော်ရွှင်သော အတတ်စုံကို တည်ထောင်ချင်ပြီ။

မာမီကိုလည်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်မိသားစု အရ
ခံစားစေချင်ပြီ။ သူ ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းကိုစရာပဲ။

သို့သော် သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူ မမျှော်လင့်
သော အခြေအနေတစ်ခုဖြင့် ဇာတ်လမ်းကို ဖွင့်ခဲ့ရသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုလျှင်
အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမာလာ (၆) လမ်း၊ သုမာလာမိမိရာ၊ သယ်တော်
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

မှန်တိုင်း မလာခင်မှာတော့ လေပြည်လေးတွေ
တိုက်ခတ်နေသည်မှာ ထုံးစံဖြစ်၏။ ထိုနေ့ညက သူနှင့်မိုးကြယ်သည်
ဆွေရှမ်းကန်မှာ ထမင်း အတူတူစားကာ ရောက်တတ်ရာရာ
အကြောင်းများကို ပြောဆိုနေခဲ့သည်။ မိုးကြယ်က သူနှင့် သူ
သူငယ်ချင်းတွေအတွက် ရှေ့တစ်ပတ်မှာ ထွက်ရှိတော့မည့် သူမရဲ့
VCD ကို လက်ဆောင်ပေးသည်။ နောက် သူမတို့ကျင်းပမည့်
One lady show အကြောင်း။ ဒုတိယအယ်ဘမ် ထွက်ပြီးတာနှင့်

One lady show ကို စီစဉ်ဖို့ international ပုံစံအတိုင်း ခမ်းခမ်း နားနား ကျင်းပဖို့ စသဖြင့် သူမရဲ့အနုပညာ idea တွေကို တက်တက်ကြွကြွ ပြောပြနေတာ ဖြစ်သည်။

“အဲဒီ concert အတွက် မိုးကြယ် ခုတည်းက ရင်ခုန်နေတယ် သိလား၊ သီချင်းတွေ အများကြီးဆိုမယ်၊ အယ်ဘမ်နှစ်ချင်း ထွက်ပေမဲ့ အဲဒီပွဲမှာတော့ တခြား အဆိုတော်တွေရဲ့ မိုးကြယ် ကြိုက်တဲ့ သီချင်းတွေရယ်၊ နောက် မိုးကြယ် ရေးထားတဲ့ သီချင်းသစ်တွေရယ်၊ live show က သီချင်း တွေရယ် သီချင်းတွေကတော့ တော်တော်များတယ်။

အဲဒါ အခုတည်းက ကိုလင်းမွန်က plan စဆွဲနေ ပြီ”

“အင်းဝါ စိတ်တက်ကြွတာလည်း လုပ်ပေါ့ ကျန်းမာရေး လည်း ဂရုစိုက်ဦး၊ အဓိကက ကျန်းမာမှု မိုးကြယ် လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခွင့်ရှိမယ်၊ vocal power အတွက် အမောလုံအောင်လည်း exercise ကို မပျက်စေနဲ့ ...

Yoga လည်း လုပ်နေတယ်မှလား”

“ဟုတ် မိုးကြယ် time table အတိုင်း အတိအကျသွား တယ်”

သူက မိုးကြယ်ကို ပြုံးပြလျက် ဘာရယ်မဟုတ် တစ်နေရာသို့ အမှတ်တမဲ့ မျက်လုံးရောက်သွားလျှင် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသော မာမိရဲ့ မျက်လုံးတွေနှင့် ရင်ဆိုင် လိုက်ရတာ ဖြစ်လေသည်။

ဘုရားရေ ... မာမိ ဒီဆိုင်ကိုရောက်နေတယ်။ မာမိရဲ့ နံဘေးမှာက မာမိမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တချို့။ အား ... ကံကြမ္မာဟာ ဒီလောက်ပဲ တိုက်ဆိုင်ရသလား။ သူသည် မာမိကိုပဲ ထနုတ်ဆက် ရမလိုလို ဒီဆိုင်ထဲကပဲ အမြန်ထွက်သွား ရမလိုလိုနှင့် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းကို မသိချေ ...

ခဏအကြာမှာတော့ မာမိရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကပါ သူနှင့်မိုးကြယ်ကို တွေ့မြင်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုဆိုတော့ သူ ထပြီး မနုတ်ဆက်၍ မကောင်းတော့။ သူ ထရပ်လိုက်တာကို မိုးကြယ်က ...

“တာရာ ဘယ်လဲဟင်”

“မာမိနဲ့ သူ့ မိတ်ဆွေတွေကို သွားနှုတ်ဆက်မလို့ မိုးကြယ်”

မိုးကြယ်ရဲ့ မျက်လုံးများက အလန်တကြားပုံစံနှင့် ဝိုင်းစက်သွားသည်။ သူက မိုးကြယ်ကို အားပေးသည့် အပြုံး ဖန်တီးခဲ့ရုံနှင့် နှစ်သိမ့်လိုက်ကာ ...

“ခဏပဲ မိုးကြယ် ကိုယ် အခုပြန်လာမယ်”

သူက အရာရာကို ရင်ဆိုင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် မာမိတို့ရိုင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို ပြုံးပြနေသော မာမိ ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ယဉ်ကျေး ပျူငှာစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“အန်တီတို့ ညစာလာစားတာလား ခင်ဗျာ၊ အန်တီ ခေါ်ရော နေကောင်းသွားပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် သားရေ၊ အရမ်းကောင်းပြီတော့လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါနဲ့ သားနဲ့ အတူတွဲထိုင်နေတာ မိုးကြယ်ခေါ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးလားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“တာရာက ဘယ်ဆိုးလိုလဲ celebrity တစ်ယောက်နဲ့ထား အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားနိုင်တယ်၊ အန်တီတို့ ဘယ်ထားစားရမလဲဟေ့”

သူက ရယ်လျက်မှနေ၍ ...

“အန်တီ စားချင်ရင် အချိန်မရွေးပါ၊ အန်တီတို့လည်း စားလက်စနဲ့မို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ မာမိ သားသွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

မာမိက သူ့ကို ခေါင်းလည်းမညိတ် ခေါင်းလည်းမခါချေ။ မာမိ မျက်ဝန်းတွေသည် အေးစက်ကာ နက်ရှိုင်းနေသည်။ တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် မာမိရဲ့ဝတ်သီတာ

သူ့ရဲ့ဝတ်သီတာနှင့် ရောက်ရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားတို့ကို ဆင်ခြင်၍ စကားတွေ မျိုချထားရသည် ဆိုတာကို သူ သဘောပေါက်သည်။

သူ ပြန်ရောက်လာလျှင် မိုးကြယ်သည် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ...

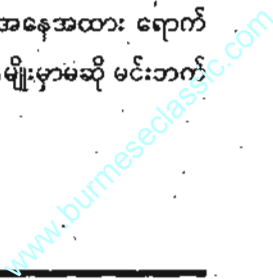
“တာရာ ... ဘယ်လိုလဲဟင်၊ တာရာ မာမိက ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး မိုးကြယ်”

“တာရာ”

မိုးကြယ်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲတွင် မိုးရိမ်ပူပန်မှု အပြည့် အသိပ်ဖြင့် တုန်လှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကို သူမ ဘယ်လောက် ချစ်သည်ဆိုတာ သူ သိသည်။ ထိုအတူ သူလည်းပဲ မိုးကြယ်ကို မစွန့်လွှတ်ချင်။ မစွန့်လွှတ်နိုင်။ သူသည် မိုးကြယ်ကို ခိုင်မာတိကျသော အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ...

“ကိုယ်တို့ ကျောချင်းကပ်ရတော့မဲ့ အနေအထား ရောက်လာပြီ မိုးကြယ်၊ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာမဆို မင်းဘက်မှာ ကိုယ် အမြဲရှိမယ်”

ထင်သည့်အတိုင်း သူ အိမ်ပြန်ရောက်သော အချိန်တွင် မာမိရဲ့မျက်နှာသည် ကျောက်သားပြင်ကဲ့သို့ မာကြောခက်ထန်ကာ သူ့ကို အသင့်အနေအထားနှင့် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မာမိမျက်နှာ ဒီလောက် တင်းမာသည်ကို တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်သူ မမြင်ဖူးချေ။ သို့သော် ဒီလိုနေ့မျိုးကို မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတာကိုတော့ သူ သိထားခဲ့ပြီးသား။

“တာရာ မင်းနဲ့မာမိ စကားပြောမယ်”

သူက ခပ်အေးအေးပင် မာမိကိုကြည့်ကာ ...
 “သား အကျိုလဲလို့ရမလား မာမိ”
 “မရဘူး အခုလာထိုင်”

သူက အေးအေးဆေးဆေးပင် မာမိရဲ့ ရှေ့ကရံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အခုနက စားသောက်ဆိုင်မှာ မင်း တွဲလာတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”
 “အဆိုတော် မိုးကြယ်စင်ပါ မာမိ”
 “မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

အဲဒီအခိုက်တွင် ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံး အပ်ကျသ ကြားရလောက်အောင် ခေတ္တတော့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်ဟု ထင်သည်။

သူက မာမိရဲ့မျက်နှာကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်ကာ ...
 “သားရဲ့ချစ်သူပါ မာမိ၊ သား လက်ထပ်မဲ့သူပါ”
 “မင်း ... မင်း ... မင်း ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

မာမိက သူ ဒီလိုပြန်ဖြေလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည်ပုံ မပေါ်ချေ။ အမှန်တရားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖြေလိုက်ခြင်းအတွက် မာမိ shock ရသွားဟန်တူသည်။

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ မိုးကြယ်စင်နဲ့သား ချစ်နေကြတယ်၊ သူဟာ သားရဲ့ချစ်သူပါ။ သူ့ကို သား လက်ထပ်မယ် မာမီ ခွင့်ပြုပါ”

“ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ဘာကိစ္စ ခွင့်ပြုရမှာလဲ၊ မင်းရှူးနေလား တာရာ မင်းကို ငါ ဘာတွေပြောထားလဲ၊ မင်းထို ဒီအရွယ်ထိရောက်အောင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ငါ ဘယ်လောက်ထိ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရလဲ ...

မင်းအဖေ မရှိတဲ့နောက် မင်းတစ်သက် ငါ ဘယ်လို မင်းအတွက် ရပ်တည်ခဲ့ရလဲ၊ အခုလို မင်းဘဝ အညွှန် တလူလူဖြစ်အောင် ငါ ဘယ်လောက်ပေးဆပ် ရင်းနှီးထား ခဲ့ရလဲ၊ အခုတော့ မင်းက အတောင်အလက်စုံတာနဲ့ ငါ့ ရင်ခွင်ကို ခြေစုံကန် ထွက်ချင်နေပြီပေါ့လေ”

အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းဖြင့် မာမီရဲ့ဒေါသသည် အဖြင့် ဆုံးအထိ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ ဂရုမစိုက်နိုင်အား တော့။ ဒီနေရာမှာ သူနှင့်မာမီ အကျော့အလည် ဆွေးနွေးမှုကိုဖြစ်စေသည်။

“မဟုတ်ဘူး မာမီ အဲဒီလို မတွေးပါနဲ့၊ မာမီရဲ့ မေတ္တာ တရားကို ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အမြဲတမ်း နားလည်ထားပြီး သားပါ ...

မာမီရဲ့ ရင်ခွင်ကလည်း ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ထွက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ တစ်သက်လုံးအတွက် သေချာတယ်၊ အခုဟာက သား သူ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ မာမီ၊ သားဘဝရဲ့ လက်တွဲဖော်အဖြစ် သား ရွေးချယ်ထား ပြီးပြီ ...

သားကို နားလည်ပေးပါ မာမီ၊ သားဘဝမှာ ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှလဲ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ မာမီ မကြိုက်လို့ ဘယ် မိန်းကလေးနဲ့မှလဲ မတွဲခဲ့ဖူးဘူး ...

သူ့ကိုတော့ သား တကယ်မေတ္တာရှိတယ်”
“တော်စမ်းပါ ဘာမေတ္တာလဲ၊ ဒီမှာ တာရာ မင်း ငါ့ကို ဘာ complain မှ မတက်နဲ့တော့၊ မင်းကို တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောလိုက်မယ် မင်းနဲ့ အဲဒီ မိုးကြယ်စင်နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး ...

မင်းကို ငါ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားခဲ့သလဲ၊ မင်းအတွက် ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူခဲ့ရလဲ၊ မင်းရဲ့တန်ဖိုး ကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့တာ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ဂုဏ်ယူကြား ဇွာ လက်တွဲနိုင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ...

မင်းနဲ့ အဲဒီအသိုက်အဝန်းနဲ့ ဘာများ အပ်စပ်လို့
လဲဟင် ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းကို ဂုဏ်တူရည်တူ ဆရာဝန်တွေ
လုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့တောင် ငါက သဘောမတူခဲ့တာ ဒီလို
မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ သဘောတူမယ် ထင်နေလား ...

မင်း သူ့ကိုဖြတ်ပါ တာရာ”

မာမိ စကားတွေသည် ဘာအပြစ်မှမရှိသော မိုးကြယ်
အပေါ်တွင် မတရားဘူးဟု သူ မြင်သည်။ သူက ခေါင်းထဲ
ဖြည်းဖြည်းရမ်းကာ ...

“မိုးကြယ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ မာမိ။ သူ အောင်မြင်တာ
အပြစ်လား သားသူ့ကို မပြတ်နိုင်ဘူး။ သူကလည်း
သားကို မပြတ်နိုင်ဘူး ...

သားတို့ချင်း ဘယ်တော့မှ ခွဲဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး
ဘူး”

“ဘာပြောလိုက်တယ် အတော်လိမ္မာတဲ့ သား
လား ဟင်၊ မင်းကို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်လာအောင်
ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာတဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ဆပ်လိုက်
တာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလို ကျွန်တော့်ကို မချည်နှောင်ပါနဲ့ မာမိ။
မာမိ ကျေးဇူးတွေကို ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးဆပ်လို့
မကုန်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မာမိ ဖြစ်စေချင်သလို
တစ်သက်လုံး ကြိုးစားပေးခဲ့တယ်။ မာမိစကားကို အမြဲ
နာခံခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးပါ
မာမိရယ် နော် ကျွန်တော် တောင်းပန်နေတာပါ။ ဒီတစ်ခါ
တည်းပါ မာမိရယ်”

မာမိက မွဲပြုံးပြုံးကာ ခေါင်းခါသည်။ မရဘူးဆိုသည့်
သဘော။ သူ စိတ်ဓာတ်ကျ သွားရသော်လည်း ချက်ချင်းပင်
မိုးကြယ်ရဲ့ ဖျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာပြန်သောအခါ ခွန်အား
တွေ ရရှိလာပြန်ပါသည်။

“မင်းကို မာမိ စကားအကုန် ပြောပြီးသုံးနှစ် တာရာ၊
မိုးကြယ်စင်နဲ့မင်းကို မာမိ လုံးဝ သဘောမတူဘူး။ ရှေ့ဆက်
တိုးဖို့လည်း မစဉ်းစားနဲ့ မာမိအကြောင်းကို မင်း သိပါ
တယ် တာရာ”

မာမိက သူ့ကို အနိုင်နှင့်ပိုင်းကာ ထထွက်သွားသည်။
အပေါ်တွင် ခေါင်းကို နောက်သို့လှန်မိချလျက် အသက်ကို
နှိုးပြင်းရှူမိသည်။ မာမိသည် အရွယ်ရောက်သူတို့၏ နှလုံးသား

ကို နားလည်မပေး မစာနာတတ်။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို နားလည်
မပေး။ သူကလည်း မိုးကြယ်ကို မခွဲနိုင်ချေ။ ဒီအတွက်
ဘာလုပ်ရမလဲ။

မိုးကြယ်ကို သူ မခွဲနိုင်တာတော့ ဘယ်ဘယ်
တွေးတွေး အတော့်ကို သေချာသည့်ကိစ္စပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ဦးနှောက်
တွေ ပွက်ပွက်ဆူလာရကာ ပထမဆုံး ပြေးမြင်မိတာ
အတိုင်ပင်ရဆုံး၊ အားအကိုးရဆုံး သူငယ်ချင်းတွေကိုပဲ ဖြစ်
သည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုလျှင်
အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သင်္ဃန်းကျွန်း
ပေးလိုနိုင်ပါသည်။

ပွင့် ဇ ခွေ

“ဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

မိုးသောက်က သူ့ပြဿနာတွေကို အလုံးစုံ နား
ဆောင်ပြီးသောအခါ သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်လာသည်။ ဒင်နီက
ဘာ သူ့စကားကိုတစ်လှည့်၊ မိုးကြယ်ရဲ့ VCD ကိုတစ်လှည့်
ကြည့်ရှုကာနေသည်။

www.burmeseclassic.com

VCD ထဲမှ မိုးကြယ်သည် ခွဲမသွားပါနဲ့ ဟူသော သီချင်းကို အပီအပြင် သီဆိုလျက် ရှိသည်။ ကိုယ် မင်းဆီ ဘယ်တော့မှ ခွဲသွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး မိုးကြယ်ရယ်။

“မသိဘူးကွာ ငါ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိဘူး၊ မာမိုကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး၊ မိုးကြယ်ကိုလည်း လမ်းခွဲဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အေး ... ဒါပေမဲ့ မင်း တစ်ခုခုကိုတော့ ရွေးချယ်ရမှာပဲ အဓိကက မင်း မိုးကြယ်ကို နားလည်အောင် ပြောပြတာ ဖို့ပဲ၊ သိတယ်မှလား မင်း ဘွားတော်က ဒီလိုပွဲကြမ်းက သဘောမတူဘူး ဘာညာတွေ ကျွေးထားတာကို မိုးကြယ် တင်းမသွားဖို့ လိုတယ်၊ တင်းပြီးတော့ ဘာလဲ ဘာညာ မင်းနဲ့လောင်သွားရင် ပြဿနာက ပိုဆိုးကုန်မယ် -

မင်းတို့နှစ်ယောက် နားလည်မှုရှိဖို့ စည်းလုံးနီးကပ် အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

မိုးသောက်ရဲ့ စကားကို လင်းဝေကပါ ဝင်ရောက် ထောက်ခံလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ ဒီအချိန်မှာ မိုးကြယ်ကလည်း မိဂါက ဆိုတော့ သူ့မာနနဲ့သူ ရှိနိုင်တယ်”

“မိုးကြယ်က ငါ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ကွာ အဲလို မာနတွေ လည်း မရှိပါဘူး၊ သူ နားလည်အောင်လည်း ငါ ပြောပြ ပြီးသားပါ”

“အင်းလေ ... ဒါဆိုပြီးပြီပဲ၊ အခု မင်း အုံးစားနေတာက ဘာလဲ”

“မာမိက မိုးကြယ်ကို ဖြတ်ရမယ်တဲ့၊ လုံးဝ သဘောမတူ ဘူးတဲ့၊ အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ၊ နောက် သူ ဟော့ရှော့ ဖြစ်နေတာကိုလည်း လုံးဝ သဘောမကျဘူး အဲဒီလိုပေါ့ကွာ”

“မင်းကလည်းကွာ ဒါများ အုံးစားနေသေးတယ် မင်းအမေ က မင်းကို အမြဲ check နေနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းက လည်း မင်းအလုပ်နဲ့မင်း အားတာလည်းမဟုတ် မိုးကြယ် ဆိုတာ မင်းထက်တောင် အလုပ်ရှုပ်သေးတယ် မင်းအမေ မေးရင် ပြတ်သွားပြီပေါ့ ဒါပဲဟာ”

“ငါ ဒီလိုလည်း မညာချင်ဘူးကွာ ပြီးတော့ ဒီအရေးက ဒီလိုရပ်ထားလို့ရတဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘဝကို family life တည်ထောင်ချင်ပြီ၊ ငါ ချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူနေ ချင်ပြီ ...

ငါ့ဘဝက မင်းတို့လောက်တောင် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှု ရှိခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ တကယ် လူငယ်ဘဝရဲ့ အလွတ်လပ်ဆုံး အပျော်ရွှင်ဆုံးအချိန်မှာ ငါ့မာမိဆန္ဒနဲ့ ဆေးပညာ သွားသင်ခဲ့ရတယ်။ သူများထက် နှစ်ဆ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ သူများနိုင်ငံ သူများပတ်ဝန်းကျင် အသိုက်အဝန်းမှာ နှစ်တွေအကြာကြီး နေခဲ့ရတယ် ဒီတော့တော့ အလုပ်ထဲ တန်းဝင်ရတယ် ...

ဘယ်မှာလဲ ဘဝရဲ့ပျော်ရွှင်မှု၊ သာယာမှု မာမိအရမ်း selfish ဖြစ်တယ်ကွာ ငါ့ကို နားမလည်သူ ကိုယ်ချင်းမစာနာဘူး”

သူ့ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို ကရုဏာသက်စရာမျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်လို့ နေကြသည်။ တကယ်လည်း ဘဝက လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှု အပြည့်ရှိခဲ့တာမဟုတ်။ ငယ်ဘဝကတည်းကမှ မာမိ စိတ်ကြိုက်၊ မာမိ အလိုက် ပုံသွင်းခံခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ မငြိုငြင်ခဲ့၊ စိတ်မပျက်ခဲ့။ မာမိအထက် အကောင်းဆုံး သားအဖြစ် ရပ်တည်ပေးပြခဲ့သည်။

“ရှုပ်တယ်ကွာ မင်းတို့နှစ်ယောက် ခိုးသာပြေးကြ”

ဒင်နီက အားတက်သရောပင် အကြံပေးလာသည်။ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့လို မဟုတ်ချေ။ လုပ်ချင်ရာလုပ်ကာ နောက်ပြန်လှည့် မကြည့်တတ်သော လူစားများ ဖြစ်သည်။ တကုန်မှ ၂၀၀၈ ခုကတည်း။ သူတို့ စိတ်ချမ်းသာလျှင် အကုန်ချုပ်သည်။ ဒီလို စိတ်ထားမျိုးကို သူလည်း လိုချင်လှလေသည်။

ခက်တာက သူက ဟိုးငယ်စဉ်တည်းကမှ မာမိကို နှာခဲ့သည်။ အခုအချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ မရက်စက်ချင်ပေ။

“မိုးကြယ်စင်ကရော ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို လက်ထပ်နိုင်လား၊ ဥပမာ မင်းတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် ပြောတာ”

“အင်း... သူကတော့ အရာရာမှာ ငါ့သဘောပဲတဲ့၊ တကယ်တမ်း မိုးကြယ်ရဲ့ဘဝဟာ သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်ကွာ ငယ်ငယ်လေးတည်းက မိဘတွေရဲ့ စွန့်ပစ်မှုကို ခံရတော့ မေတ္တာအရမ်းငတ်တယ်၊ နောက် ငါ့လိုပဲ family life ကို တောင့်တတယ်၊ Broken family က မွေးလာပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်က မကောင်းတဲ့ဘက်ကို ယိမ်းမသွားဘူး၊ သူ့ဟာသူ သီးသန့်နေတတ်တဲ့ ပုံစံနောက် အချစ်ကို Allegic ဖြစ်တဲ့ ပုံစံပဲရှိတယ် ...”

ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုကျတော့ သူ သိပ်ချစ်သွားတယ်
သူ့မှာ တွယ်တာစရာ မိဘ၊ မောင်နှမ အသိုက်အဝန်း
ဘာညာလည်း မရှိတော့ ငါ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပို
ပြီး ချစ်ထားတာ ...

သူကတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ဆုံးရှုံးခဲ့
မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ဝေးလို့မဖြစ်
သေချာလား”

မိုးသောက်က စီးကရက် မီးခိုးငွေ့တွေကို အပိုင်
လေးတွေ မှုတ်ထုတ်ရင်းမှ သူ့ကို မေးသည်။ တစ်ခုခု
လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလျှင်၊ အကြံဉာဏ် ထုတ်လာလျှင်
သူက အဲဒီလို လုပ်လေ့ရှိသည်။

“အဲဒါကတော့ သေချာတယ်ကွာ ဒီတစ်သက်မှာ
မိုးကြယ်နဲ့ ဝေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို မင်းတို့ လက်ထပ်ထားလိုက်”

“ဘယ်လို”

သူက မိုးသောက်ရဲ့ မျက်နှာကို အလန့်တပြောင်
ကြည့်မိသည်။ မိုးသောက်က ခပ်အေးအေးပင်။

“ဟုတ်တယ် အကောင်းဆုံးက မင်းတို့ လက်ထပ်ထား
လိုက်ပါ အဲဒါ confirm အဖြစ်ဆုံးပဲ၊ အဲဒီလို လက်ထပ်
ထားခြင်းအားဖြင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအားဖြင့် မင်းတို့ ပိုပြီး
close ဖြစ်သလို ခံစားသွားရမယ်၊ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုတာနဲ့
မင်းတို့ဟာ တရားဝင်လင်မယား ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘာအကြောင်း
နဲ့မှ ကွဲစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အနေနဲ့လည်း
မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ အရေးကိစ္စမှာ
တစ်ယောက်က လုံးဝ သက်ဆိုင်သွားပြီ၊ တရားဝင် သက်
ဆိုင်တယ်၊ တရားဝင် ပြောဆိုပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ...

နားလည်လား မင်းထက် အဓိကပေးဆပ်ရမှာ
မိုးကြယ်စင်ပဲ၊ အခြေအနေတွေဟာ ဘယ်လိုလာမယ်
မသိသေးတော့ သူဟာ မုန်တိုင်းကို ဖြတ်ရမဲ့သူလိုပဲ၊
တစ်ခုခုဆို သူက အများကြီး ထိခိုက်နိုင်တယ် သာမန်အရပ်
သူမှ မဟုတ်တာကွာ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ ဒါပေမဲ့ မိုးသောက်ပြောတာ အမှိုက်ဆုံးပဲ၊
မင်းနဲ့မိုးကြယ် လက်ထပ်ထားလိုက်၊ မင်း မာမိက ဇွတ်
ပေါက်ကွဲရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးပြီလို့သာ

ပြောလိုက်၊ အိမ်ကန်ချရင် ပန်းလှိုင်ကိုသာ တန်းဖြေပေတော့၊ မင်းအတွက် အလုပ်မရှားပါဘူးကွာ မိုးကြယ်စင်ကလည်း ဒီလောက် ထောနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ တို့ကတော့ အပိထောက်မိတ်တယ်၊ မင်းတို့က အားလုံး အဆင်ပြေပြီးသား မင်း မားသားကြီးပဲ ကန့်နေတာ၊ ဒီတော့ မားသားကြီးကို ခဏသိပ်ထားလိုက်၊ မင်းက တစ်ဦးတည်းသော သားပါကွာ ပြေးကြည့်မှ ဒီသားအမိ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ မင်းတို့ ကြာကြာမပြတ် နိုင်ပါဘူး၊ စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပေါ့ ဟုတ်တယ်မှလား ...

မင်းတို့ လက်ထပ်ထားရင် မင်း မာမိ ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ မင်းမာမိမှာ နှလုံးရောဂါလည်း မရှိပါဘူးကွာ ကျန်းမာရေး အင်မတန်လိုက်စားတဲ့ OG ပဲဟာ”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပါး အားပေးပြောဆိုမှုတွေအောက်တွင် သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ ပြန်လည်တက်ကြွလာခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ နှလုံးသားတွေ ပူနွေးလှုပ်ရှားလို့ လာခဲ့သည်။ ဟုတ်တယ် ဒီကောင်တွေပြောတာ အမှန်ကန်ဆုံးပဲ

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် သူ့နဲ့မိုးကြယ်ရဲ့ အနာဂတ်သည် မရေရာမသေချာချေ။ မာမိကလည်း ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်။ တရားဝင် လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုလျှင် မာမိ ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့။ သူ့ နှုတ်ခမ်းများက ကျေနပ်စွာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ပြီးလို့လာလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ငါ မိုးကြယ်ကို လက်ထပ်ထားမယ်”

“အိုကေ ဒါဆို အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားတော့”

“မင်းတို့ ငါ့ကို ကူညီကြဦးလေကွာ ငါတို့ လက်ထပ်ပွဲကို တို့ရဲ့ Full House လေးမှာပဲ လှုပ်ချင်တယ်”

“ရပါတယ် တို့ ဘော်ဒါကြီး အိုဖို့အရေး ဒီလောက်တော့ ပိုင်းရဝန်းရမှာပေါ့၊ လက်မှတ်ထိုးဖို့ကိစ္စ ဘာမှမပူနဲ့ ငါ့အသိ တရားသူကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ မင်းဘက်က သက်သေက ငါတို့ပေါ့၊ မိုးကြယ်ဘက်က သက်သေသာ စိတ်ချရတဲ့ လူကို ရှာခိုင်းထား ဒီတစ်ပတ်အတွင်း မင်းတို့ လက်မှတ် ထိုးပွဲ ပြီးမြောက်စေရမယ်”

သူ့အတွက် အားလုံးက တက်ကြွစွာဖြင့် အစီအစဉ် တွေ့ဆွဲကြသည်မှာ စိတ်ညစ်နေသည့် သူတောင် တက်ကြွပျော်ရွှင်

လို့ လာလေသည်။ အချစ်ဟာ အရာရာကို ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်း
 သိပ်ရှိပါလား ပျော်ရွှင်ခြင်းမှ ဝမ်းနည်းခြင်းသို့။
 ဝမ်းနည်းခြင်းမှ ဝမ်းသာခြင်းသို့။
 ပြီးတော့ ချစ်ခြင်းမှ လက်ထပ်ခြင်းသို့။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ဖေ့ဘွဲ့လိုပဲလျှင်
 အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သင်္ဃန်းကျွန်းသို့
 ဖေ့ဆွဲနိုင်ပါသည်။

မိုးကြယ်သည် သတို့သမီးနေရာမှာ ကိုယ့်လက်မှတ်
 ကိုယ် ထိုးပြီးသွားလျှင် လူက ခဏတော့ လေဟာနယ်ထဲ
 ဆောက်သွားသလို ခံစားရလေသည်။ အဖြစ်အပျက်က အိပ်မက်ဆန်
 လွန်းသည်။ သူ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို
 အခုထိ မြင်ယောင်ဆဲပင်။

သူသည် မိုးကြယ်ထံသို့ အစောကြီး ရောက်ချသော
 ပြီးလျှင် မိုးကြယ်ရှေ့၌ ခူးထောက်လျက် ...

www.burmeseclassic.com

“မိုးကြယ် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါ ကိုယ်တို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ကြရအောင် မိုးကြယ်”

“ဟယ် ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ တာရာရယ် ထစမ်းပါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

မိုးကြယ်က သူ့ကို အမြဲရိုသေလျက် လေးစားချစ်မြတ်နိုးရသည် ဖြစ်လေရာ မိုးကြယ်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်တာကို ဆွေ့ဆွေ့ခုန် လန့်လျက်ရှိလေသည်။ ပြောမရသဖြင့် မိုးကြယ် ကိုယ်တိုင် ကော်ဇောပေါ် ထိုင်ချလိုက်မှ သူက မိုးကြယ်ကို လက်တွေ့ကို တင်းတင်းဖျစ်ညှစ်ကာ ...

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြစို့ မိုးကြယ် ဖြစ်နိုင်လား၊ ကိုယ်လက်ထပ်နိုင်မလားဟင်”

“လက်ထပ်နိုင်ပါတယ် တာရာရယ် ဘာလဲဟင် အခုအနေတွေက ဆိုးနေပြီလား ဟုတ်လား”

“မာမိက အရမ်းတင်းနေတယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သူ လုံးဝ သဘောမတူဘူး မိုးကြယ်၊ ကိုယ်တို့ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ဝေးသွားမှာကို မလိုလားဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် မိုးကြယ်ကို လက်ထပ်ထားချင်တယ်”

“တာရာ သဘောအတိုင်းပါပဲကွယ်”

မိုးကြယ်သည်လည်း သူ့လိုပင် ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ချေ။ ဘာမှလည်း စဉ်းစားနေစရာ မလိုဘူးဟု ထင်သည်။ မိုးကြယ် တစ်သက်လုံး အချစ်ကို မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးခဲ့။ ဘဝမှာလည်း အချစ်နှင့် မေတ္တာတရားကလွဲလျှင် အားလုံးပြည့်စုံသည်ဟု ပြော၍ရနေသည်။ မိုးကြယ် အပေါ်တွင် အင်မတန် ချစ်လျက် အင်မတန် နားလည်ကာ ကြင်နာတတ်သော သူလိုယောက်ျားမျိုးလည်း ထပ်တွေ့လာမည်ဟု မထင်တော့။ တွေ့လာခဲ့လျှင်တောင် မိုးကြယ်ဘက်က ချစ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့။

ဒီတော့ မိုးကြယ် ဘာကိုမှ ထွေထွေထူးထူး မစဉ်းစားတော့ချေ။ သူနှင့် မဝေးနိုင်တာ၊ မခွဲနိုင်တာ၊ သူ့ကို ချစ်သည့် စိတ်တစ်ခုထဲနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးကြယ်ဘက်က သက်သေများအဖြစ် မိုးကြယ်ရဲ့ ပရိုဂျူဆာ ကိုလင်းမွန်နှင့် မန်နေဂျာ မနှင့်တို့မှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြသည်။

မိုးကြယ်တို့ရဲ့ လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲလေးကို ပန်းလှိုင် အိမ်ရာထဲမှာပဲ ပြုလုပ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ အင်မတန်လှပကာ အဝိဇ္ဇာရှိသော စိတ်ကူးလေးအတွက် မိုးကြယ် အတိုင်းထက် အလွန်ပင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခဲ့ရပါသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ဒေါ်နီက video ကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ပေးသေးသည်။

“ဒီလင် ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေကွယ်၊
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း အမြဲချစ်ခင် ကြင်နာ
ကြပါ ...

လိမ္မာတဲ့ ရင်သွေး ရတနာလေးတွေလည်း ရနိုင်ပါ
စေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

တရားသူကြီးရဲ့ ဆုတောင်းသံအဆုံးတွင် မိုးကြယ်
နှင့်သူသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြိုင်တူကြည့်မိတာ
အလိုလို ပြုံးမိကြလေသည်။

အဲဒီနောက် ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားလျှင် သူနှင့်
မိုးကြယ် နှစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ညကျမှ ဧည့်သည်တွေထွက်
သူနှင့်မိုးကြယ်က dinner လိုက်ကျွေးမှာ ဖြစ်လေသည်။

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာရင်း
မိုးကြယ်ရဲ့မျက်နှာကို တမေ့တမောကြည့်လာကာ ...

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် မိုးကြယ်”

“ဘာအတွက်လဲဟင်”

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်တဲ့အတွက်ပေါ့ တကယ်ဆိုရင် ကိုယ်ထ
လူကြီးစုံရာနဲ့ မိသားစုသားပီပီ မိုးကြယ်ကို လာတောင်း
ရမှာ ...

ပြီးတော့ ဒါတွေကို ကိုယ် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဘူး၊
မိုးကြယ်ကို ကိုယ် မချီးမြှောက်နိုင်ဘူး၊ ဒီအတွက် စိတ်
မကောင်းလည်း ဖြစ်မိတယ် ...

ပြီးတော့”

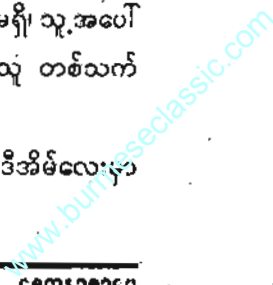
သူ့စကားမဆုံးသေးခင်မှာပင် မိုးကြယ်က သူ့နှုတ်
ကို လက်နှင့် အသာပိတ်လိုက်လေသည်။

“တော်ပြီ တာရာ၊ ဒါတွေ မလိုအပ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီအခြေ
အနေလေးကိုပဲ မိုးကြယ် ပြောမပြုတတ်အောင် ကျေနပ်ဖျော်
ရွှင်နေရတာပါ ...

တာရာရဲ့ ဇနီးဖြစ်ရတဲ့အတွက် မိုးကြယ် ဘယ်အချိန်
မျိုးမှာမဆို ကျေနပ်နေမှာပါ၊ မိုးကြယ်ကို ခွဲမသွားတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးလည်း တင်နေတာ၊ တာရာသာ မိုးကြယ်ကို ဘယ်
တော့မှ ခွဲမသွားပါနဲ့နော်”

ကြည့်စမ်းပါဦး ဘယ်လောက် နှိမ့်ချရောင်ရဲတတ်တဲ့
အလေးပါလဲ။ ဇာန်မာနတွေမရှိ၊ အလိုဆန္ဒတွေမရှိ၊ သူ့အပေါ်
ခြင်းသက်သက်သာရှိသော ကောင်မလေးကို သူ တစ်သက်
ကြင်နာစွာ လက်တွဲသွားမှာ ဖြစ်သည်။

“ဘာလို့ ခွဲသွားရမှာလဲကွာ၊ ကိုယ်တို့ ဒီအိမ်လေးမှာ
အတူတူ နေကြမယ်”

“ဒါဆို မိုးကြယ် ဒီကို ပြောင်းလာနေလိုက်တော့မယ်တာရာရော ဘယ်တော့ လာနေမှာလဲ”

“အင်း ... ကိုယ်လည်း လာမှာပေါ့၊ မိုးကြယ် နေချင်ရင် လာနေလေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် နောက်မှ ကိုယ်နဲ့အတူတူ ပြောင်းလာကြတာပေါ့”

“အိမ်သော့ကို တစ်ယောက်တစ်ချောင်း ယူထားကြနော်”

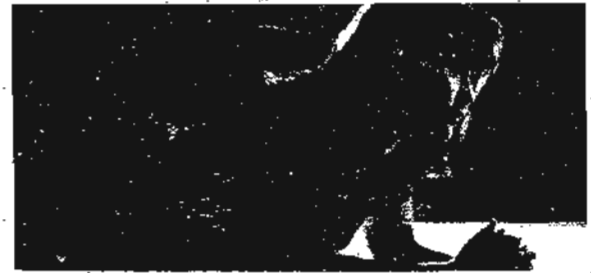
“ဒါပေါ့ မိန်းမရယ်”

သူက နဖူးလေးတိုက်တာ ကျိစယ်ရင်း ပြောလို့ လျှစ်-မိုးကြယ်က သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ရုတ်ပြုံးဘစ်ခုနှင့် နွဲ့မှီ၍ ခဲ့သည်။

သူနှင့် မိုးကြယ်သည် ချစ်ယုဘဝမှ အကြင်လင်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားပြီဟုသော အခါမှာ နှစ်ဦးစလုံးအား ချက်အသစ်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်၍ နေစေသည်။ လက်ရှိမှာ သူတို့ရဲ့ နှလုံးနှလုံးကူးပြောင်းစေမည့် တိုက်ခတ်နေတုန်းမှာ

လေပြည်ဆိုတာ မှန်တိုင်းမလားခင် ကြိုရောက်တာမျိုးလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

၂* ၂* ၂*

ဆေးရုံမှ duty ပြီး၍ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ခြောက်နာရီခွဲလှတော့မည်။ သူက ရေမြန်မြန်ချိုးကာ Dinner သွားဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ရသည်။ မိုးကြယ်စင် ဝယ်ပေးထားသော ဝတ်စုံကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ဆင်နေရင်းမှ နောင်တစ်ချိန်မှာ သူ့ရဲ့ အိမ်ရှင်မလေး ပြစ်လာမည့် မိုးကြယ်ရဲ့ပုံကို မြင်ယောင်ကြည့်မိ လျှင် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလို ပြုံးမိသွားသည်။

ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် သူ့ကိစ္စက ပြီးပြီ
မို့ သူက လက်ကိုင်ဖုန်းနှင့် ကားသော့ကိုယူကာ အောက်ထပ်သို့
ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ တာရာ”

သူက ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မို့ ဧည့်ခန်းက ဆိုဟာပေါ်
မှာ မာမိ ထိုင်နေတာကို သတိမထားမိ။ မာမိ အသံကြောင့် သူ
ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ ...

“အပြင်ခဏ သွားမလို့ပါ မာမိ၊ မိုးသောက်တို့နဲ့ ချိန်းထား
လို့ပါ”

“အကြောင်းမပြန်တော့ တာရာ၊ ဘယ်သူနဲ့ပဲ ချိန်းထား
ချိန်းထား မင်း သွားစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီး
မင်း duty ပြီးတာနဲ့ အိမ်ကို တန်းပြန် သွားစရာမလိုဘူး
မာမိနဲ့မှ အတူတူပြန်မယ်၊ ဆေးရုံသွားရင်လည်း မာမိနဲ့ပဲ
အတူတူ အိမ်ကထွက်မယ်၊ သဘောပေါက်လား”

သူက မျက်မှောင်နှစ်ဖက်ကို တွန့်ချိုးလိုက်ရင်းမှ ...

“အာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ မာမိရ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ
ဘာကိစ္စ ကျွန်တော်က အပြင်မထွက်ရမှာလဲ၊ မာမိ
ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ အသက်အစိတ်
ရှိပြီ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ...

လူပေါင်းများစွာရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ထားတဲ့
ဦးနှောက်က အမှားနဲ့ အမှန်ကို ခွဲခြားနိုင်စွမ်းရှိတယ်၊
မာမိ ဒီလို တစ်ဖက်စွန်း မကျပါနဲ့ ...

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အရာရာကို မာမိစိတ်ကြိုက်
လုပ်ပေးခဲ့တာချည်းပဲ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ဓမ္မတ္တရား၊ အိမ်ထောင်
ရေးကိစ္စမှာ မာမိ နားလည်ပေးပါလို့ ကျွန်တော် အထပ်ထပ်
တောင်းပန်နေတာ မာမိ လက်ခံသင့်ပါတယ်”

“လက်မခံနိုင်ဘူး၊ အလူးသဖြင့် မိုးကြယ်စင် ဆိုတဲ့
မိန်းကလေးနဲ့ ပိုပြီး လက်မခံနိုင်ဘူး ဟာရာ၊ မင်းလို
အဆင့်အတန်းနဲ့ ဒါမျိုးကို မင်း လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ
ငါ သိပ်ရင်နာတယ်၊ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ history ကို မင်း
ဘယ်လောက် သိထားလို့လဲ၊ ဟင် ... အဆိုတော်မဖြစ်
ခင်က သူ့ဘဝက ဘာလဲ၊ စားသောက်ဆိုင်က အဆိုတော်၊
အဆိုတော် ဖြစ်လာတော့ရော ဘယ်သူကြောင့်လဲ ? ။
producer နဲ့ မလွတ်မကင်း ဖြစ်ပြီးမှ ဒီဘဝကို ရောက်လာ
တာ။ အဲဒီ producer က သူ့အိမ်ကို ဒီလောက် ဝင်ထွက်
နေတာ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာလဲ ဆိုတာ လူတိုင်းသိ
တယ် ...

www.burmeseclassic.com

ဘယ်မှာလဲ အုပ်ထိန်းသူ မိဘက၊ အဖေနဲ့ အမေက နောက်အိမ်ထောင်တွေ ကိုယ်စီနဲ့ တကွတပြား၊ သူတ ဒါမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၊ ဒါကို မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှချည်ဆိုပြီး လှည်းကျိုးထမ်းချင်နေတာ ငါတ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့် ခွင့်ပြုနေရမှာလား တာရာရဲ့ ...

ပြောစမ်းပါ မင်း မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ပုပန်မှတို လည်း စာနာပေးစမ်းပါ၊ ငါ့ဘက်က စာနာပေးစမ်းပါ။

မာမိ အသံသည် ဒေါသစိတ်ကြောင့် ပြာနှမ်းကာ တုန်ဟိုက်၍ နေသည်။ မရတော့ သူ မာမိကို အေးအေးဆေးဆေး နှင့် နားဝင်အောင် ရှင်းပြမှ ဖြစ်တော့မည်။ မာမိသည် ဖတ်ဝန်းကျင်မှ ကြားရသော အတင်းစကားများဖြင့် ကိုလင်းမွန်နှင့် မိုးကြယ်အောင် တွင် လုံးဝ အထင်လွဲနေခဲ့ပြီ။ ဒါကို သူ့မှာ ရှင်းပြရမည့်တာဝန် ရှိသေးသည်။

သူက မာမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်း ရှင်းပြပါရမ မာမိ၊ မာမိ ကြားတာတွေဟာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွဲနေပါတယ်၊ မိုးကြယ်က Broken family နေ

လာတဲ့သူတစ်ဦး ဟုတ်ပါတယ်၊ ငယ်ငယ်လေးတည်းက သူ့အဒေါ်အရင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာတာပါ။ သူတို့ တူဝရီးနစ်ယောက်က ပြည့်စုံပါတယ်။ Restaurant မှာ သီချင်းဆိုတာကလည်း သူ့ဝါသနာအတွက် ကွင်းဆင်းလေ့ ကျင့်တဲ့ သဘောပါပဲ ...

သူ့မှာ ဘာနာမည်ပျက်မှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ Restaurant မှာ သီချင်းဆိုနေတဲ့ မိကောင်းဖခင် သားသမီးတွေလည်း အများကြီး ရှိပါတယ် ...

ဘယ်နေရာမဆို အဆိုးနဲ့ အကောင်းက ဒွန်တွဲနေ တက်တာပါပဲ။ သူ့မှာ တကယ် အရည်အချင်းရှိလို့ Producer က ပံ့ပိုးပေးခဲ့တာပါ။ သူနဲ့ Producer ကလည်း လွတ်လပ်တဲ့ လူပျို အပျို ဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ပြောကြတာ ပါ ...

သူက တကယ့်ကို ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ မာမိ၊ ဘဝကို နားလည်တတ်တဲ့ မေတ္တာငုတ်မွတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။”

မာမိက သူ့ကို စိတ်ပျက်သည့်ဟန် အတင်းသားဖြင့် ညွှန်လာလျက် ...

“မင်း မွန်နေတာ တာရာ၊ တကယ်ကို မင်း မွန်နေ...
မင်းဟာ မိန်းမတွေနဲ့ မပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာကိုက ငါ
အချို့ကြီး ထိသွားစေတာ၊ အေးလေ မင်းက ယော
တစ်ယောက်ပဲ ...

မာမီက မင်းကို သားတစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်ထား
တကယ်တော့ မင်းဟာ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ ယော
တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်
သွေးသားလိုအပ်ချက်ဆိုတာ ရှိလာပြီ ...

ဒါကို မာမီ သတိလက်လွတ် ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သ
ကို၊ ဆန္ဒကို တားဆီးလို့မှ မရတာ၊ မင်းအတွက်
တစ်ယောက် လိုအပ်တယ်ဆိုတာ မာမီ နားလည်သွ
ရ ... ရစေမယ် တာရာ ...

ဒါပေမဲ့ မင်း မိုးကြယ်စင်ကို မေ့လိုက်ပါ၊ သူ
မာမီ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ မာမီ ချွေးဒေ
လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး ...

မင်းအတွက် မာမီ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
မယ်၊ သူ့ကို မင်း မေ့လိုက်တော့ ဖြတ်လိုက်တော့
သူက မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ...

“ကျွန်တော် သွေးသားလိုအပ်ချက်ကြောင့် မိုးကြယ်ကို
ချစ်တာမဟုတ်ဘူး မာမီ၊ ကျွန်တော် မွန်နေတာလည်း
မဟုတ်ဘူး ...

မိုးကြယ်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်မထပ်
နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်၊ ပြီးတော့”

သူက တစ်လက်စတည်း မထူးဘူးဟူသော သဘော
နှင့် မိုးကြယ်နှင့် လက်ထပ်ပြီးသည်ကိုစွဲကို မာမီကို ဘစ်ခါတည်း
ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ်မှာပင် သူ့ရဲ့ ဟန့်ဖုန်းက ထမြည်
လာလေသည်။

ဖုန်းမှာ ပေါ်နေသော နံပါတ်က မိုးသောက်ရဲ့ နံပါတ်
ဖြစ်သည်။ သူက ဖွင့်နားထောင်လိုက်လျှင် မိုးသောက်ရဲ့ အသံက
အလောတကြီး တိုးဝင်၍ လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာတွေလုပ်နေတာလဲကွ ကြာလိုက်တာ၊
ဒီမှာ အားလုံး စုံနေပြီ၊ အန်ကယ်ကျော်ဝင်းရော ကိုလင်း
မွန်တို့ရော၊ မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘွားတော်က ရစ်
နေသလား”

မိုးသောက်ကပင် အခြေအနေကို ရိပ်မိစွာဖြင့် မေးလာ
သည်။

“အေးကွာ မင်းတို့ စလိုက်တော့လေ၊ ငါ့ကို စောင့်မနေနဲ့”
 “မိုးကြယ်က မင်းကို စိတ်ပူနေတယ်ကွ၊ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်နေပုံရတယ်၊ ရှက်လည်း ရှက်နေမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းက လာရောလာဖြစ်မှာလား ...

မင်း သွားတော်ကလည်း မခိုက်လိုက်တာကွာ”

သူလည်း တကယ်ကိုပင် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလာရတာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းကာ သနားစို့ကောင်းသော ဖြစ်ရပါလဲ။ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်နေသော သူ့ထံတွင် ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ဆုံးဖြတ်ခွင့် ဘာမှ မရှိချေ။

“အေးကွာ ငါ try ကြည့်ပါမယ်၊ အားလုံးကို ငါတော်ောင်းပန်ပါတယ်လို့ ဟုတ်ပြီလား၊ ဒါပဲကွာ”

“အေး ... အေး ငါ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောထားလိုက်ပါမယ်၊ emergency တစ်ခုကြောင့် နောက်ကျမယ်လို့”

“အေး ... ကျေးဇူးပဲကွာ ဆီးယူ”

သူက ဖုန်းကို ရင်မော့စွာ ပိတ်လျက် မာမိကို ကြည့်လိုက်သည်။ မာမိကလည်း သူ့ကို ခပ်ဘည်တည် ဖူးရှုပင် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“Please မာမိ၊ သား အပြင်သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“မင်းကို ငါ မသွားရဘူးလို့ ပြောနေတယ်လေ၊ ဘာလဲ တာရာ၊ မင်းက မင်းခြေထောက်ပေါ်မင်း ရပ်တည်နိုင်တယ် ဆိုပြီး ငါ့ကို အရေးမစိုက်တော့တာလား၊ ကျွေးမွေးပြုစုလာတဲ့ မအေကို လျစ်လျူရှုထားတာလား ...

ဒီမိန်းမကို ဘာကြောင့် မင်း မဖြတ်နိုင်ရတာလဲ၊ သူလိုချင်တာ ဘာလဲ၊ ပြော မင်းကို သူက ဘာတွေ အကျပ်ကိုင်ထားလဲ၊ ဒီဘက်လမ်းကို မင်း မဖြတ်နိုင်ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ဖြတ်မယ်”

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းလိုက်ပြီးမှ ...

“သူ လိုချင်တာ ဘာမှမရှိဘူး မာမိ၊ မာမိ ဘယ်လိုမှ ဖြတ်လို့လဲ မရတော့ပါဘူး ...

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူနဲ့ကျွန်တော် တရားဝင် လက်ထပ်ပြီးပြီမို့လို့ပဲ”

“ဘာ ... ဘယ်လို၊ မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် တာရာ”

မာမိက ကမ္ဘာကြီး မိနစ်ပိုင်းတွင်း ပျက်တော့မည် သူ့သော သတင်းစကားကို ကြားလိုက်ရသူပမာ အတုန်တုန် လှုပ်လှုပ်ခြင်း သူ့အနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ခြောက်ပေမီးပါး သော သူ့အရပ်ကို မော့ကြည့်လျက် သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လာ

သော မာမီ လက်ဖျားမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေကြသည်။ မာမီအတွက် သူ စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ ဘယ်သူက ဒီလို အဆင်မပြေမှုမျိုးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့မှာလဲ။ သို့သော် အခြေအနေတွေက ဒီလိုဖြစ်ဖို့ အကြောင်းဖန်စေခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မာမီ”
“အခုနက စကားကို မင်း ပြန်ပြောစမ်းပါ”
“ကျွန်တော်နဲ့ မိုးကြယ် လက်ထပ်ပြီးပြီ၊ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးပြီ”

မာမီရဲ့ လက်တစ်ဖက် ရုတ်တရက် မြောက်တတ်သွားကာ သူ့ပါးပြင်တစ်ခုလုံး ထူထူလျက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး လည်ထွက်သွားရသည်။

မာမီ သူ့ကို ဘာလုပ်လိုက်တာပါလိမ့်။ တစ်သက်လုံး သူ့ကို လက်ဖျားနှင့်တောင် မထိမတို့ခဲ့သည့် မာမီသည် အရက်စားဆုံး နာကျင်စေခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ သူက အံ့ကို တင်းတင်း ကျိတ်လျက် ...

“မကျေနပ်သေးရင် ထပ်ရိုက်ပါ မာမီ၊ စိတ်ရှိသလောက် ရိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကျေအေးပေးပါ”

မာမီ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် အရပ်ကြီးပြတ် ကျန်နေခဲ့ပုံကို ရင်နာစွာနှင့်ပင် မျက်နှာလွဲလျက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားမောင်းရင်းမှ နာရီကြည့်မိတော့ Dinner ကားတော်တော် နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်း အားလုံးရိပ်ဆင်နေရာမည့် မိုးကြယ်ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိလျှင် သူက ကားရဲ့ လီဗာကို ပို၍ ဖိနင်းမိသည်။

Restaurant ရဲ့ သီးသန့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသော အခါ အားလုံးက စားသောက်လက်စတန်းလန်းနှင့် တိုးပါသည်။

သူက အားလုံးကို ဦးညွှတ်တောင်းပန်လိုက်ရင်း ...

“အန်ကယ်လ်နဲ့ ကိုလင်းမွန်၊ မိုးကြယ်ရဲ့ အန်တီကိုရော ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အရေးတကြီး ကိစ္စတစ်ခု ရှိလာလို့ပါ”

“ဪ ... ရပါတယ်ကွယ်၊ အခု ရောက်လာပြီပဲ၊ လာ ... လာ သတို့သား ထိုင်၊ ဒီမှာ သတို့သားမလှာလို့ သတို့သမီးက ငိုတော့မလို့တဲ့”

အဟုတ်ကိုပင် မိုးကြယ်ရဲ့ မျက်နှာလေးက မကောင်း

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ပခုံးပေး ပွဖွဖက်လျက် ...

“ဆောရီးနော် မိုးကြယ်၊ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေလားဟင်”

“ဟင်အင်း ... စိတ်ပဲ ဝှုနေတာပါ။ တကယ် ငိုချင်နေတာ သိတယ်”

“ရော် ... ကလေးမကလည်း၊ အခု ကိုယ် ရောက်လာပြီ ငိုတော့ ငိုမချလိုက်နဲ့နော်”

“အင်းပါ”

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းဆုဆုလေးကို အသက် ယားစွာဖြင့် မချင့်မရဲ ဖြစ်ရသော်လည်း လူတွေ့ရှေ့မှာမို့ ပါးလေး ကိုသာ ဆွဲလိမိမိလေသည်။ ဒါကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ငြု... ဖြင့် ...

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင်၊ လူတွေ့ရှေ့မှာဆိုတာလည်း သတိရဦး၊ သိပ်ကဲမနေနဲ့”

“အင်းလေ ... သူများတို့ကို အားမနာ လျှာမကျိုး”

ဒင်နီရဲ့ မာမိစတိုင်လ်ကို အားလုံးက တဟာ... ရယ်ကြကာ ပွဲက အခုမှ အသက်ဝင်သွားသည်။ အဲဒီအခါ စားကြ သောက်ကြ စကားပြောကြနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ ဟတ်ချလာနိုက်ချ်ဟု ဆိုကာ သူ့ကို အရက်တိုက်ထား... အားလုံးကျွန်ုပ်အောင် နည်းနည်းသောက်ရသေးသည်။

စားသောက်ပွဲ ပြီးစီးသွားသောအခါ အားလုံးက အသီးသီး နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ကြသည်။ သူက မိုးကြယ်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလျက် ...

“မိုးကြယ် ကိုယ်တို့ Full Hour မှာ သွားနေကြမယ်”

မိုးကြယ်ရဲ့ မျက်လုံးလေးများက အံ့ဩရွန်းစက် သွားလျက် ...

“ဘယ်လို တာရာ၊ အခုလား ... အခုလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ပြီးပြီပါ။ အတူတူ နေ ကြဖို့ မိုးကြယ်၊ နောက်မှ သတင်းစာထဲမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း ကြော်ငြာထည့်မယ် လက်ခံလား”

မိုးကြယ်သည် တဖျပ်ဖျပ်လက်ကာ စိုစွတ်တောက် ပလာသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကို ငေးကြည့်ကာ ပြုံးရင်း ...

“အရာတိုင်းဟာ တာရာ သဘောအတိုင်းပါပဲ။ တာရာက မိုးကြယ်ဘက်က ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ တာရာ၊ As you like ပါ”

“ကျေးဇူးပဲ အချစ်ရယ်”

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ လက်ဖျားလေးတွေကို ဆွဲယူ ရင်းမှ တီးတိုးပြောလိုက်မိသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ပန်းလှိုင်အိမ်မှာ

သွားနေကြမည်ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေက အားလုံးပွဲဆုသွားလေသည်။ ခံစိုးတောင်းကြသဖြင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ထုတ်ပေးသည်။

အဲဒီနောက် သူတို့နှစ်ဦးထဲပင် ပန်းလှိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ရဲ့အိမ်လေးက သူတို့နှစ်ဦးကို အမှန်တကယ်ပင် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုနေခဲ့သည်။ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးသားဖြစ်သဖြင့် အဆင်သင့်နေနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

“တာရာ”

“ပြောလေ မိုးကြယ်”

“ဟို ... ဒီမှာလေ မိုးကြယ်တို့ အမြဲ အတူတူ နေသွားကြတော့မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခါတစ်ရံမှ”

“ဟာ ... မိုးကြယ်ကလည်းကွာ”

သူက မိုးကြယ်ပြောချင်သော အဓိပ္ပာယ်ကို အတစ်သိစွာဖြင့် မိုးကြယ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းကို အမြန်လှမ်းပိတ်လိုက်ရသည်။ မိုးကြယ်က သူနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အဲဒီလောက်ထိ နှိမ့်ချတွေးတောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ မိုးကြယ်ဘက်က အဲလောက်ထိ နားလည်ပေးလေ သူက အပြစ်မကင်းသလို တာဝန်မကြေသလို ခံစားရတာ ဖြစ်၏။

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ ပန်းကနေ ဆွဲလှည့်လျက်

“ဒီမှာ မိုးကြယ်၊ မင်း မြဲမြတ်ထားဖို့က ကိုယ်နဲ့မင်းက တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ လင်မယားတွေ၊ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ လူသိမခံရစရာ မရှိဘူး၊ မင်းဟာ ကိုယ်ရဲ့ဇနီးဆိုတာ တစ်လောကလုံးသိအောင် ကြေညာရဲတယ် ...

ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ ဒီမှာ အမြဲအတူနေသွားမယ်၊ တစ်သက်လုံး မခွဲစတမ်း ဟုတ်ပြီလား၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ်တို့ဘဝကို အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်သွားမယ်၊ ဘာမဆို မျှဝေခံစားသွားမယ်၊ နားလည်မှုထားမယ် ...

အိမ်ထောင်တာဝန်တွေကိုလည်း အတူတူလုပ်မယ်၊ စိတ်ချပါ မိန်းမရယ်၊ မင်းကို ကိုယ် တစ်သက်လုံး ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ရိုးမြေကျ ပေါင်းပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ကွာ ဟုတ်ပြီလား”

“မိုးကြယ် ယုံပါတယ် တာရာရယ်၊ ဒါနဲ့ ဇာရာ အိမ်မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့သေးလဲဟင်”

“ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့တော့၊ အရာအားလုံးဟာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေတယ်လို့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ ကိုယ်က မိုးကြယ်ကို ချစ်တာပဲ၊ ဒီတော့ ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုယ် ယောက်ျားပီသချင်တယ်”

“မိုးကြယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး တာရာ၊ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး”

မိုးကြယ်သည် ဒီစကားကို အကြိမ်ကြိမ်နှင့် အထပ်ထပ်ရွတ်ရင်း သူ့ရင်ခွင်၌ စိတ်ချလက်ချပင် မျက်ဝန်းများကို မှေးမှိတ်လိုက်သည်။

သူသည် အရာအားလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ မိုးကြယ်ရဲ့လက်ကို မြဲမြံတွဲခဲ့သည်။ ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ဘဝကို စတင်ရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သည်။

ဒီအတွက် ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲကြီး မလိုပါ။ ကြီးကျယ်သော အဆောင်အယောင်တွေ မလိုပါ။ သူ့ရဲ့လက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်တွဲလျက် သူ့ရဲ့ ဇနီးမယားဘဝကို မိုးကြယ် အလွန်မိမိမက်မောတန်ဖိုးထားပါသည်။

ဘဝမှာ အချစ်နှင့် ဂီတရှိလျှင် ပြည့်စုံကုံလုံချေပြီ။

၂* ၂* ၂*

ဝေဇန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သယ်နီဘူရီအို၊ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

၂၂၆ ၁၀ ၂၂၇

သူနှင့် မိုးကြယ်၏ အိမ်ထောင်ဦးဘဝကာလများသည် ထင်ထားတာထက် ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းခဲ့သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးသည် နားလည်မှုအပြည့်ဖြင့် ဖေးမကြင်နာခဲ့ကြသည်။ မိုးကြယ်သည် သူနှင့် လက်ထပ်ခြင်းကို ပရိသတ်များ

အား အတိအလင်း အသိပေး ကြော်ငြာခဲ့သည်။ အဲဒီအတွက် ရောက်လာသော စာများ၊ ဖုန်းများ၊ အင်တာဗျူးများကား လက်မလည်ချေ။ တအံ့တဩနှင့် မယုံနိုင်သော ပရိတ်သတ်များအတွက် အင်တာဗျူးတွေလည်း ဖြေခဲ့ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စွဲ မိုးကြယ်ပါ ဖျော်ရွှင်ကျေနပ်ခဲ့ကြပါသည်။

မိုးကြယ်သည် Recording ဘယ်လောက်ညနက်နက် မနက်တိုင်း သူနှင့် အတူတူထသည်။ သူ့အတွက် Breakfast တို့ စီစဉ်ပေးသည်။ သူက သူ့အမေရဲ့ ဆေးရုံမှာ မလုပ်တော့ဘဲ ပန်းလှိုင်ဆေးရုံသစ်ကြီးကို Transfer လုပ်လိုက်သည်မို့ ဆေးရုံ သွားဖို့ကအစ ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ပေးရမှ ကျေနပ်သူပင်။

“မနက် မနက် ကိုယ့်နဲ့အတူတူ ထရတာ ပင်ပန်းပါတယ် မိန်းမရယ်၊ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်စမ်းပါ Beauty Sleep လေး 7:00 ကျော်မှထ၊ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ပါဗယ်”

“မလုပ်ရပါဘူး၊ တာရာ ကိစ္စမှန်သမျှ မိုးကြယ်ပဲ လုပ်ဖော် မိုးကြယ်ရဲ့ schedule တွေကို နောက်ဆုတ် ဆွဲထားပြီးသာ ပါ တာရာရဲ့၊ အေးဆေးပဲ ... အေးဆေးပဲ”

မိုးကြယ်ရဲ့ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်လျက် လျှာထုတ် ပြသော ပြောင်စပ်စပ်ပုံစံကို သူက တဟားဟားအော်ရယ်ရင်

ညည်းသဘောပါဟု ပြောလေသည်။ သူနှင့်မိုးကြယ်သည် အကြင် လင်မယားပုံစံထက် မောင်နှမပုံစံ ပိုပေါက်နေသည်။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေလို သူက မိုးကြယ်အပေါ်တွင် အစစအရာရာ ညှာတာကာ နားလည်မှုအပြည့်ပေးသည်မို့ သူနှင့် လက်ထပ်လိုက် ခြင်းသည် မိုးကြယ်ဘဝရဲ့ အမြင့်ဆုံးဆုလာဘ်ဟုပင် တင်စားချင် လေသည်။

မိုးကြယ်သည် သူ့ရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးလေးတွေကို တပ်ဆင်ပေးရင်းမှ ...

“တာရာ”
“အင်းဟင်”

သူက နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲထူးကာ မိုးကြယ်ရဲ့နဖူးပြင် ကို ဖွဖနမ်းမွှေးသည်။

သူဟာ မိုးကြယ်ကို အဲဒီလိုပဲ အမြဲတစေ ကြင်နာ ပြတတ်ပါသည်။

“တာရာရဲ့ မာမိကို မိုးကြယ်တို့ သွားကန်တော့ကြမလား ဟင်”

“ရမယ် မထင်ဘူး မိုးကြယ်၊ မာမိစိတ်ကို ကိုယ် အသိ ဆုံးပဲ၊ စိတ်လျော့လိုက်ပါ မိုးကြယ်ရယ်”

“မိုးကြယ်တော့ tryကြည့်ချင်သေးတယ်၊ တာရာမှာလည်း ပြေးကြည့်မှ ဒီသားအမိနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာလေ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ တာရာရယ်၊ မိုးကြယ်တို့က လူငယ်ပဲ တောင်းပန်ကန်တော့ရမဲ့ ဝတ္တရားရှိတယ် မဟုတ်လား”
 “အင်းပါ မိုးကြယ် ဆန္ဒရှိရင်လဲ ဆန်းဒေးကျ သွားကြတာ ပေါ့၊ ကဲ ... ကိုယ် သွားတော့မယ်၊ ဘိုင့်ဘိုင် မိန်းမ”
 “ဘိုင့်ဘိုင် ... ကားကို ဂရုစိုက်မောင်း”

သူက လက်ပြလျက် နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည်။ မိုးကြယ်သည် သူ့ကားလေး မျက်စိအောက်ကပျောက်မှ ကိုယ်ပဲ အစီအစဉ်တွေကို စရသည်။ ဒီနေ့ Recording က နှစ်နာရီ သွားရမည်။ ဒီတော့ ဒီတစ်နက်လုံး မိုးကြယ် အားသည်ပေါ့ ဒါဆို ပူတင်းလေး ဖုတ်ဦးမှပါ။ Recordingအသွားမှာ တာရာတံ စားဖို့ ဝင်ပေးသွားရမယ်။ နေ့ခင်းစာ ထမင်းစားပြီးလျှင် ရေခဲ အလှပြင်ကာ အပြင်သွားဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ။

သီချင်းလေး တအေးအေးနှင့် ကားမောင်းထွက်လာ ခဲ့ကာ သူ့အလုပ်လုပ်ရာ ဆေးရုံကြီးသို့ သိပ်မကြာခင်ပဲ ရောက်လာ ခဲ့သည်။ ရီဆက်ရှင်မှ မိုးကြယ်ကို သိနေသော အမျိုးသမီးလေး ပြီးပြန်ဆက်လာလျက် ...

“ဒေါက်တာ မရှိဘူး မိုးကြယ်၊ မနက် ဆယ်နာရီလောက် တည်းက အပြင်ထွက်သွားတယ်”

“ဟုတ်လား ... ကိစ္စရှိလို့လား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး မမိုးကြယ်၊ အရေးကြီးလို့လား”

“အရေးတော့ မကြီးပါဘူး၊ ဒီမှာ သူ့ဖို့ ပူတင်း ဝင်ပေး တာပါ၊ သူ ပြန်လာရင် ပေးပေးပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါက်တာနဲ့ မမိုးကြယ်က အရမ်း လိုက်ဖက် တာပဲ၊ သိပ်အားကျတယ် တကယ်”

“ဟင်း ... ဟင်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

မိုးကြယ်က နှုတ်ဆက်လျက် ဆေးရုံဝင်းထဲမှ ပြန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားမောင်းရင်းမှ သိချင်းတောင် နားမထောင် ဖြစ်တော့ဘဲ တာရာ ဘယ်သွားလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေမိတာ ဖြစ် သည်။ နောက်တော့ မိုးကြယ်သည် ထွေထွေထူးထူး သိပ်စဉ်းစား မနေတော့ဘဲ သူ့ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ပြောပါ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဖွင့်သူသည် သူ မဟုတ်ဘဲ အမျိုး သမီး အသံတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ မိုးကြယ်သည် အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ...

“ဒေါက်တာ ရဲတာရာရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းပါလားရှင်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းက မိုးကြယ်စင်လား”

မိုးကြယ်သည် ဒီအသံကို ကြားလိုက်တာနှင့် ကျောထဲ၌ စိမ့်၍သွားသည်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး၊ မကြားဖူးသောအသံဖြစ်သော်လည်း ဘယ်သူ့အသံဆိုတာ မိုးကြယ် အလိုလို မှန်းဆ၍ ရလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါက ရဲတာရာရဲ့ အမေပဲ၊ ဒီမှာ မိန်ကလေး၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး မင်း ငါ့သားနဲ့ ပတ်သက်ဖို့ လုံးဝမကြိုးစားနဲ့၊ ငါ့သားကိုလဲ ကွာရှင်းဖို့ စီစဉ်ပေးပါ၊ အဲဒီအတွက် နစ်နာကြေး အဖြစ် မင်း ကြိုက်သလောက် တောင်းနိုင်တယ်”

မိုးကြယ်သည် ကြားလိုက်ရသော စကားတွေအတွက် ရင်ဝကို မီးစနှင့် ဆောင့်ထိုးခံလိုက်ရသလို ထူပူအောင်မျက်သွားရသည်။ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။ တာရာရော တာရာထဲ ဘယ်မှာလဲ။ မိုးကြယ်သည် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း အိုင်ဖွဲ့လာရလျှင် သူ့ကို ဘယ်လောက် လိုအပ်သလဲဆိုတာ ပိုသိလာရသည်။ သူနဲ့ဝေးရရင် အမယ်လေး ... မိုးကြယ် သေသွားမှာပါ။

“အန်တီ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ တာရာ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်မ သူနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“အဲဒီ အခွင့်အရေး မင်းမှာ မရှိဘူး၊ ဒီမှာ မင်းအတွက် ယောက်ျားပေါပါတယ်၊ ငါ့သားကို ဒုက္ခမပေးစမ်းပါနဲ့၊ ငါ့သားကို ကွာရှင်းပေးပါ၊ မင်း ကြိုက်သလောက်ငွေကို ငါ ပေးမယ်”

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ?။ မိုးကြယ်သည် ဘယ်လိုမှ ကားဆက်မောင်း၍ မရတော့သဖြင့် လမ်းဘေး တစ်နေရာကို ထိုးရပ်လိုက်ရသည်။

“အန်တီ ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောနေတာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ မပြောပါနဲ့ အန်တီ၊ တာရာကို ခေါ်ပေးပါ”
“သူ့ကိုတွေ့ဖို့ မင်း မမျှော်လင့်နဲ့ မိုးကြယ်စင်၊ ကွာရှင်းဖို့ပဲ မင်း စဉ်းစားထားတော့ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းပိတ်သွားလျှင် မိုးကြယ်သည် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ဒေါသတွေဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။ တာရာ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်လိုလဲ ဟူသော မေးခွန်းတွေသာ ပြည့်နှက်လျက် သူ မိုးကြယ်ကို တကယ်ပဲ စွန့်ခွာသွားပြီလား ဟူသော အတွေးမျိုး ဝင်လာလျှင် သွေးပျက်မတတ် ခြောက်ချားသွားရသည်။

သို့သော် တာရာရဲ့ စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်
မိလျှင် အမှားနှင့် အမှန်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်နိုင်စွမ်း ရှိသွားသည်။

“ကျွတ် ... ဒီဘွားတော် ဂေါက်နေပြီ၊ တွေ့မယ်”

မိုးကြယ်သည် စိတ်တိုတိုနှင့် အော်ဟစ်ကာ ကားစတင်
ကိုနိုးလျက် လိပ်စာသာသီလျက် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော
သူတို့ခြံရံရာသို့ တစ်ရိန်ထိုး မောင်းလာခဲ့သည်။

မိုးကြယ်သည် သူ့ကို ချစ်သည့်စိတ်တစ်ခုဖြင့်
သူနှင့် ပတ်သက်သော အရာရာတိုင်းကို နားလည်လက်ခံခဲ့သည်။
အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ် အကြောင်းပြချက် မယ်မယ်ရရ မရှိဘဲ
ဘဲနှင့် ခါးသီးလွန်းသော သူ့မိခင်ကို ခွင့်လွှတ်သည်ခံခဲ့သည်
မှာ သူ့မျက်နှာတစ်ခုတည်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ချစ်လွန်း
၍လည်း သူ့အတွက် အောက်ကျိုတောင်းပန်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးသား
ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဒီလို စိန်ခေါ်မှုမျိုးကိုတော့ မိုးကြယ်
လက်မခံချေ။ မိုးကြယ်သည် နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ်တိုက်
လျက် သူတို့လမ်းထဲသို့ ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

အရေးထဲ မန်နေဂျာထံမှ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ဖုန်း
အပြီးပိတ်ပစ်လျက် ကျရှင်းပေါ်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ မိုးကြယ်

သည် ဒေါသထွက်ခဲသလို လူတစ်ယောက်ကိုလည်း မုန်းခဲ
နာကျည်းခဲသည်။ ဒေါသထွက်လျှင်လည်း သူများနှင့် မတူတော့
ချေ။ မျက်လုံးထဲ ဘာမှ မမြင်တော့ဘဲ ပေါက်ကွဲတတ်သည့်
မိန်းမမျိုး ဖြစ်သည်။

သူတို့ ခြံရှေ့သို့ရောက်လျှင် ဟွန်းကို အကျယ်ကြီး
တီးကာ တံခါးဖွင့်ခိုင်းသည်။ ပြီးလျှင် ပေါ်တီဂိုအောက်သို့
ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွဲခနဲ မြည်အောင်
ကားဘရိတ်ဆွဲသံ၊ တံခါးဆောင့်ပိတ်သံတို့က ကျယ်လောင်သလို
ကျွန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ ကျောက်ပြားပေါ်သို့ နင်းဖြတ်လျှောက်
လာသော ဒေါက်ဖီနပ်သံတို့ကလည်း ကျယ်လောင်ကြမ်းရှ၍
နေလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ သူများပိုင်နက်ထဲကို အကြမ်းပတမ်း ယဉ်ကျေး
မှုမရှိဘဲ ဝင်လာတာ၊ ဇင်း ဘာကိစ္စ ရောက်လာရတာလဲ”

မိုးကြယ်သည် လှေကားထိပ်မှ လှမ်းဟန်၍ ရပ်မေး
နေသော အမျိုးသမီးကြီးကို စေ့စေ့မော့ကြည့်မိသည်။ အတော့ကို
မောက်မာသော ပုံစံပေပဲ။

မိုးကြယ်ကို ကြည့်သော အကြည့်များထဲတွင်လည်း
အမုန်းတရားတွေ လျှံကျနေသည်ဟုတောင် ထင်ရသည်။

သူ့မိခင်က မာန်ပါပါဖြင့် လှေကားမှ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာရင်းမှ ...

“ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်လာထိုးပေးတာလား၊ ဒီလို ဆိုရင်တော့ သားနဲ့ငါက မင်းကို ကျေးဇူးတင်မိမှာပါ”

မိုးကြယ်သည် ဟက်ခနဲ ရယ်သွမ်းသွေးကာ ...

“တာရာကို ခေါ်ပေးပါ အန်တီ၊ သူ့ကို ကျွန်မ လာခေါ်တာ”

“မရှိဘူး၊ မင်းကိုလည်း သူ့ မတွေ့ချင်ဘူး၊ မင်းလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့လည်း ငါ့သားကို ဘယ်တော့မှ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး မိုးကြယ်စင် ...

ငါ့သားနဲ့ မင်းက ဘယ်တော့မှ ထိုက်တန်လာမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဘယ်လောက်ပဲ အောင်မြင်ပါစေ၊ ငါ့အထင်မကြီးဘူး”

မိုးကြယ်စင်သည် သူ့မိခင်ရဲ့ စကားတွေကြောင့် သွေးတွေ ဖျင်းခနဲ ဆူသွားရသည်။ သို့သော် ဒေါသတွေကို မှီရင်းမှ ...

“ဒါ အန်တီ အကန့်ပါ၊ တာရာကို ခေါ်ပေးပါ၊ တာရာ ဘယ်မှာလဲ၊ ရှင် ဘယ်မှာ ဖြက်ထားလဲ၊ သူက ကျွန်မ ယောက်ျား ...

ကျွန်မ ယောက်ျားကို ကျွန်မ ပြန်လာခေါ်တာ၊ သူနဲ့ပဲ စကားပြောမယ်၊ အခု ခေါ်ပေးပါ”

သူ့မိခင်က ခေါင်းတိုယမ်းလျက် မိုးကြယ်ရဲ့အနားသို့ လျှောက်လာသည်။

“ခေါ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီမှာလည်း မရှိဘူး၊ မင်း ယောက်ျားလို့ အသံကောင်းဟစ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကြားရတာ နားခါးလိုက်တာ၊ အောင်မြင်မှုလေးတစ်ခု ရဖို့အတွက် ယောက်ျားတိုင်းနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ ငါ့သားကို တရားဝင် ယောက်ျားလို့ အသံကောင်း ဟစ်မနေစမ်းပါနဲ့ မိုးကြယ်စင်၊ ငါ့သားသာ အူအရိုင်းမို့ လှည်းကျိုးထမ်းသွားရတာပါ ...

အေးလေ ... ဒါလည်း အခိုက်အတန့်ပါ၊ ငါမွေးတဲ့ ငါ့ သားက ငါ့ကို မရက်စက်နိုင်ပါဘူး၊ ငါ့ ငိုကြွေးခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေ ပြီးသွားရင် မင်း ငိုရမဲ့ အလှည့်တွေ ရောက်လာမှာပါ”

မိုးကြယ်သည် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ထားလျက် စိတ်ကို အတော်ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ ဒီမိန်းမကြီး ပြောနေသော စကားများသည် မိုးကြယ်ကို ခြေ့သုတ်ဝတ်တစ်ခုလို့ အပြတ်အသတ် နင်းချေချပစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အန်တီ သမီးချင်း စာနာပြုံး စကားပြောပါ။ ရှင့်စကား
တွေက သိပ်လွန်လာပြီ။ အခု ခေါ်ပေး၊ တာရာ ဘယ်မှာ
လဲ”

မိုးကြယ်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံက တစ်အိမ်
လုံးအနှံ့ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ သူ့မိခင်က အထင်သေးဟန်ဖြင့်
ကြည့်လာကာ ...

“တွေ့လား၊ အဲဒါကိုက မင်းမှာ standard မရှိမှန်းပြတာ
မင်း ဘယ်ဘဝက လာတယ် ဆိုတာ ပြနေတာပဲ။ မင်း
ဘာသာ ဘယ်လောက် အောင်မြင် အောင်မြင် လူမှာ
မျိုးရိုးဆိုတာ ရှိတယ်။ Broken family က မွေးလာတဲ့ ဇနီး
မှာ ယဉ်ကျေးမှု မရှိတာ ရိုင်းပျတာ မဆန်းပါဘူး။

မင်းသိတာ sexy ဆန်ဆန် လုပ်ပြပြီး ယောက်ျား
တွေကို ဖြားယောင်းဖို့ပဲ။ ငါ့သားကိုလည်း ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲ
ဖြားယောင်းခဲ့တာ ...

မင်းကို ငါ သိပ်မုန်းတယ်၊ မင်းဟာ ငါ့ရင်ခွင်ထဲ
ငါ့သားကို မာယာတွေနဲ့ ဆွဲထုတ်ယူသွားခဲ့တဲ့ မိန်းမ
ငါ့သားနဲ့ မင်း ဘယ်တော့မှ မပေါင်းစေဘူး။ ငါ
သွားပါစေ မရရအောင် ခွဲမယ် ...

မွေးလာတဲ့ကလေးက ကိုယ့်မြေးအစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့
လားလို့ သံသယဝင်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ငါ ဘယ်တော့မှ
အသက်မရှင်ဘူး”

မိုးကြယ်သည် ဆက်မကြားနိုင်တော့လောက်အောင်
ပင် ရင်ထဲမှာ ခါးသီးလောင်မြိုက်ကာ နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်လျက်
စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်မိသည်။ ရက်စက်လိုက်တာ၊ ပြောထွက်ရက်
လိုက်တာ၊ ဒီလောက်တောင်ပဲ အချစ်အတွက် မိုးကြယ်က
ပေးဆပ်စတေးရသတဲ့လား။

“မင်း ထွက်သွား၊ ဟေ့ ... သူ့ကို ဆွဲထုတ်ကြစမ်း”

မိုးကြယ်သည် အနားကပ်လာသော လူတွေကို
ဆောင်တွန်းပစ်လိုက်ကာ ဒေါ်ဝန်းသော်တာကို လက်ညှိုးငေါက်
ခေါက်ထိုးလျက် ...

“ရှင့်စကားတွေကို ရှင် ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့၊ ကျွန်မလည်း
ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ ကျွန်မ ရင်တွေ ကွဲတာထက် ရှင်
နှစ်ဆ ပိုခံစားစေရမယ်၊ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား”

မိုးကြယ်သည် ဝမ်းနည်းနာကြည်းစိတ်ဖြင့် ပိုးပိုး
ခေါက်ပေါက်ကျလာသော မျက်ရည်တွေကို မသုတ်မိဘဲ အိမ်ထဲ
မှ ကမူးရှူးထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့ကာ ကားပေါ်တက်မောင်း ထွက်
လာခဲ့သည်။

ကားမောင်းရင်းမှ မိုးကြယ် ရွှိက်ကြီးတငင် ငိုသည်။
အော်ရယ်သည်။ အဲဒီခဏ၌ မိုးကြယ် ရူးသွားပြီဟုပင် ကိုယ်ကိုယ်
ကိုယ် ထင်မိလေသည်။ တာရာ မိခင်ရဲ့ ရက်စက်နှိမ့်ချ ဖော်ကား
သော စကားတွေအတွက် ထွက်ပေါက်အဖြစ် မျက်ရည်တွေသာ
ရှိသည်။

ငိုရင်း ငိုရင်း ဆိုနှင့်လာလျှင် မိုးကြယ် ကားဆက်မ
မောင်းနိုင်တော့။ ဒီအချိန်မှာ မိုးကြယ် ဆိုမိသော သစ္စာသည်
ဒေါ်ဝန်းသော်တာကို ဘဝဆက်တိုင်း နိုင်ပါရစေဟူသော သစ္စာသာ
ဖြစ်သည်။

မိုးကြယ်ရဲ့ ရင်ထဲတွင် သူ့ကိုမုန်းသော အမုန်းဖြစ်
သည် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ကာ စီးဆင်းလျက် မုန်တိုင်းဆင်မ
ခဲ့လေသည်။

မေခနဲစာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါက
အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) ထမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတအဖွဲ့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညရောက်လာသည်အထိ သူ့ကို
မတွေ့ရ။ သတင်းမကြားရလျှင် မိုးကြယ်သည် ရင်ထဲမှာ မီးခဲ
ကို မျိုချထားရသလို ပူပြင်းလောင်ကျွမ်းလျက် ရှိလေသည်။
နောက်ဆုံးတော့ သူ့သွင်ယံချင်းတွေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လျှင်
သုံယောက်စလုံး ရောက်လာကြသည်။

မိုးကြယ်၏ အရူးမီးဝိုင်းပုံစံကို မြင်ကြလျှင် ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မိုးကြယ်ရယ်၊ တာရာကရော ဘယ်မှာလဲ”

မိုးကြယ်သည် ဗလုံးဗထွေး ငိုရွိုက်ရင်းမှ အဖြစ်သနစ်အစုံကို အစမှ အဆုံး ပြန်ပြောပြရသည်။ အားလုံးက နားလည်သဘောပေါက်သွားကြလျှင် ...

“ဒါ မဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စပဲကွာ၊ အန်တီသော်တာက မမိုဘ်ဘူး၊ အခု ဒီကောင်က ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဟ ... မသိလို့ပေါ့ကွာ၊ ဧကန္တ ဒီကောင်ကို တစ်စထဲလှည့်နဲ့ twist သုံးပြီး ခေါ်ဟန်တူတယ်၊ ပြီးမှ တစ်နေရာမှာ ပိတ်ထားမှာပဲ ...

ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲကွာ၊ ခွဲထားရအောင် သင်္ချာရည်းစားလည်း မဟုတ်တော့ဘူး”

မိုးကြယ်သည် စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို သုတ်ရင်းမှ ...

“သူ တကယ်ပဲ မိုးကြယ်ကို ကွာရှင်းချင်လို့လား ခေါ်ဘူးနော်”

“ဟာ ... မိုးကြယ်ကလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီကောင်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ အသိဆုံးပါ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီး”

ကိစ္စကို ပြန်မပြင်တတ်ဘူး၊ မိုးကြယ်ကိုလည်း ဒီကောင်က သိပ်ချစ်တာ ...

ခက်တော့ ခက်တာပဲ၊ သူနဲ့က လုံးဝအဆက်အသွယ် မရဘူး ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဟန်းဖုန်းကိုလည်း ဘွားတော်က သိမ်းထားတော့ ကျွတ် ... ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး”

မိုးသောက်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစား

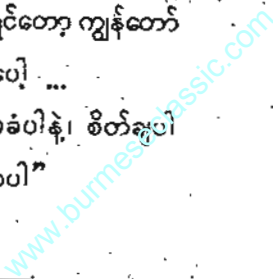
ဟန်ဖြင့် ...

“သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့ မိုးကြယ်၊ တာရာလဲ ဒီအတိုင်း နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခုခုကို အကြံထုတ်နေမှာပါ၊ သူလည်း လှုပ်မရတဲ့ အခြေအနေကိုရောက်နေလို့ နေမှာပေါ့ ...

ကြည့်ရတာ သူ့အိမ်မှာတော့ ရှိဟန်မတူဘူး၊ အန်တီသော်တာက အရမ်းညာဏ်များတယ်၊ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ တစ်ပတ်လောက်နေလို့မှ မထူးခြားရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်နည်း စဉ်းစားကြတာပေါ့ ...

ဟုတ်ပြီလား၊ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲ မခံပါနဲ့၊ စိတ်ချပေါ့ မိုးကြယ် ကျွန်တော်တို့လည်း ကူညီမှာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ မိုးသောက်ရယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ပြန်မယ်၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လိုက်နော်၊ မိုးကြယ် တစ်ယောက်တည်း ရော ဖြစ်ရဲ့လား၊ မန်နေဂျာ အမျိုးသမီး ခေါ်လိုက်ပါလား”

“ရပါတယ်၊ မိုးကြယ် နေရဲ့ပါတယ်”

“ဒါဆို သွားပြီနော်၊ ဘာမှ သိပ် စိတ်မပူပါနဲ့၊ မိုးကြယ် ဘက်မှာ အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်”

မိုးကြယ်သည် ယဲ့ယဲ့ကျန်သော ခွန်အားဖြင့်သာ ခေါင်းညိတ်ပြနိုင်သည်။ ဒင်နီတို့ ပြန်သွားသောအခါ ဆိုဖာပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း အရပ်ကျိုးပြတ် ပုံလဲကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

သူမရှိတာ သိသာသည်။ တိတ်ဆိတ်သော အိမ်ထဲတွင် မိုးကြယ်တစ်ယောက်တည်း အခါများစွာက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကျီစယ်သော အသံတွေ၊ မိန်းမရေ ဆိုတာကို ပါးစပ်ဖျားက ချေစတမ်း ခေါ်တတ်သော သူ့အသံတွေအောက်တွင် မိုးကြယ်ရဲ့ နှလုံးစိတ်ဝမ်းအားလုံး ချုံးချုံးကျ ပျက်စီးလျက် ရှိသည်။

ဒါတောင် တစ်ရက်တည်း ရှိလေသည်။ တစ်သက်သာဆိုလျှင် ...

မိုးကြယ် ဆက်မတွေးရဲတော့ မတွေးချင်တော့

ဒီနေ့နှင့်ပါဆိုလျှင် ဒီနေရာကို သူ ရောက်နေခဲ့သည် ဟု နှစ်ရက်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဒါတွေအားလုံးက မာမိရဲ့ အစီအမံတွေသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ထံသို့ မာမိ အဆိပ်သောက် လိုက်သည်ဟူသော ဖုန်းဝင်လာချိန်ဝယ် သူ ဘာမှ သေချာမစဉ်း စားနိုင်တော့။ မာမိရှိရာသို့ ကမူးရှူးထိုး ကားမောင်း၍ လာခဲ့သည်။ ဒီရောက်တော့ ဘာမှမဟုတ်ချေ။ မာမိရဲ့ လှည့်ကွက်တစ်ခုဟု

www.burmeseclassic.com

သိလိုက်ချိန်ဝယ် အားလုံး နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။ မာမီရဲ့ လူတွေက သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ကာ မြို့စွန့်ရှိခြင်းသို့ ပို့လိုက်ကြသည်။

သူ ဘယ်လိုမှ ထွက်ပြေးလို့ မရအောင်လည်း အစောင့်အကြပ်တွေကို ချထားသေးသည်။ မာမီ ရောက်လာလျှင် -

“မာမီ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မာမီ အရမ်းမှားနေပြီနော်၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုလုပ်ထားလို့ ကျွန်တော်နဲ့ မိုးကြယ် ဝေးမယ်များ ထင်လား၊ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးပါ”

“မင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ရင် အဖြေက တစ်တည်းပဲ တာရာ၊ မိုးကြယ်စင်ကို မင်း ကွာရှင်းလိုက်၊ ပြီးရင် မင်းနဲ့ မာမီ USကို အပြီးထွက်သွားကြမယ်၊ ဒီမိန်းကလေးကို မင်း စွန့်လွှတ်လိုက်”

“အာ ... အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး မာမီရာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်တော့မှလဲ မစွန့်လွှတ်ဘူး၊ ကွာရှင်းတာလည်း မလုပ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား”

ထိုသို့ပြောပြီး မာမီက ပြန်သွားသည်။ သူ့ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုလည်း သိမ်းထားသဖြင့် မိုးကြယ်ထံသို့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်၍လည်း မရပေ။ အခုလောက်ဆို မိုးကြယ် ဘယ်လောက်စိတ်ပူကာ သောကတို့ဖြင့် ကြေကွဲနေပြီလဲဟု သူ မှန်းဆ၍ရသည်။

သို့သော် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ -မရရအောင် ထွက်ပြေးဖို့သာပဲ ရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ညနေ ထမင်းလာဖို့ လျှင် သူသည် ထမင်းဟင်းပန်းကန်တွေကို ဆွဲယူလွှင့်ပစ်ပေါက်ကာ အနီးမှ သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလျက် ရိုက်ပစ်ခဲ့သည်။

သူ့တစ်သက်မှာ သူများကို ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ဖူးသည်မှာ ဒါ ပထမဆုံး ဖြစ်သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်တော့။ သူ ကံကောင်းချင်တော့ သူ့ကို လျှော့တွက်ထားသည့် လူတစ်စုက ခြံထောင့်မှာ အရက်သောက်နေကြသဖြင့် အသာထွက်ပြေး၍ ရခဲ့သည်။

လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာလျှင် သူ အရင်ဆုံး သတိရမိသည်မှာ မိုးကြယ်ထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဖြစ်သည်။ မျက်စိလျှင်လျှင်နှင့် ရှာတွေ့လိုက်လျှင် ဖုန်းအနီးအဝေး ပြောနိုင်သည်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက မိုးကြယ်ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်ဆိုက်သည်။ တော်တော်နှင့် မကိုင်သဖြင့် စိတ်ပူလာရပြန်သည်။ သို့သော် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“မိုးကြယ် ကိုယ်ပါ”

“ဟယ် ... တာရာ၊ တာရာ ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ၊ တာရာ အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ကိုယ် ထောက်ကြန့်က ဆက်နေတာ”

“ထောက်ကြန့် ! ... တာရာကို မိုးကြယ် လာခေါ်မယ်၊ ဘယ်နေရာလဲပြော”

“လမ်းမကြီးဘေးက Super စတိုးမှာ ကိုယ် စောင့်နေမယ်၊ ကားကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းမောင်းခဲ့ဦး၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ မိုးကြယ်၊ ကိုယ် စောင့်နေမယ်”

“အင်း ... အင်း ... မိုးကြယ် အခု လာပြီ”

မိုးကြယ်က ချက်ချင်း ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့သည်။ သူသည် ဘာမှ အမှားတွေ လုပ်မထားပါဘဲနှင့်ကို ရင်တွေ တတိတ်တိတ် နှင့် မောနေရသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် စိတ်လည်း ပျက်သလို မာမိုကိုလည်း တော်တော်အံ့ဩမိသေးသည်။ မာမိဟာ ဒီလောက် တောင် မိုးကြယ်ကို ခါးသီးနေရတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

မာမိရဲ့ အချစ်တွေဟာ တစ်ဖက်စွန်းရောက်လျှင် တဖြည်းဖြည်း ကြောက်စရာကောင်းလာသည်ဟု သူ ထင်သည်။ မိုးကြယ်ကိုလည်း ဘယ်လောက်တောင် ဒဏ်ရာအနာတရတွေ ပေးပြီးပြီလဲ မသိချေ။

သူက စတိုးဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်နေတာကို ဆိုင်ရှင်က ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေသဖြင့် ...

“အစ်မ ကျွန်တော် ဒီမှာ ခဏလောက် စောင့်ပါရစေနော်၊ ဒီမှာ ချိန်းထားတာမို့ပါ”

“ဪ ... အင်း ... အင်း၊ အထဲမှာ ဝင်စောင့်နေပါလား မောင်လေးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲခင်ဗျ”

သူက ရှိုးကော့စ်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှ ပလတ်စတစ်ခုံ အပုလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မိုးကြယ် ရောက်လာလျှင်လည်း သူက လှမ်းမြင်နိုင်သောနေရာ ဖြစ်သည်။

အချိန်အတော်ကြာလာလျှင် သူ့မှာ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်လာရသည်။ ဒုက္ခပဲ မိုးကြယ်ကလည်း အခုထိ ရောက်မလာ သေး။ ဟိုလူတွေကသာ မာမိထံ ဖုန်းဆက်လိုက်လျှင် သေပြီ။

သူ တွေးလို့မှ မဆုံးသေးချေ။ တဖုတ်ဖုတ်ပြေးလာ သော ခြေသံများနှင့်အတူ မာမိ လူတွေကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ ခေါင်းနပန်းကြီးသွားရသည်။ သို့သော် ထိုလူတွေက ဆိုင်ကို ရဝဲရံသာ ကြည့်သဖြင့် သူက မြင်မသွားချေ။ အား ... မိုးကြယ် ရယ် မြန်မြန်လာခေါ်ပါတော့။

သူ့ဆုတောင်းကား အမှန်တကယ်ကိုပင် ပြည့်ဝ
သွားခဲ့သည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မိုးကြယ်ရဲ့ ကားလေးက
ဆိုင်ရှေ့ကို ကျီခနဲ ထိုးရပ်လာလျှင် ...

သူက ဝမ်းသာအားရပင် ဆိုင်ထဲက ပြေးထွက်ခဲ့
သည်။ မိုးကြယ်ကလည်း ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလာအခိုက် ...

“ရပ်လိုက်စမ်း တာရာ”

“ဟင် ... မာမိ”

“မင်း သိပ်သတ္တိတွေ ရှိနေပါလား၊ ဒီလောက်တောင် မင်း
မိုက်နေရသလား တာရာရဲ့၊ လာခဲ့စမ်း”

မာမိက ဒေါနှင့်မောနှင့် လျှောက်လာချိန်ဝယ် သူက
ကြောင်ပြီး ရပ်ကြည့်နေမိပေမဲ့ မိုးကြယ်ကား သတိလစ်မသွားခဲ့
ချေ။ ချက်ချင်းပင် ကားပေါ်တက်လျက် စက်နှိုးကာ ...

“တာရာ တက်လေ”

ဒီတော့မှ သတိဝင်လာသော သူက ကားပေါ်
အမြန်တက်ရသည်။ ကားတံခါးတောင် ပိတ်မပြီးခင်မှာပဲ မိုးကြယ်
က တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားခဲ့သည်။ မာမိကလည်း အတွေ့
မပေးချေ။ သူ့ကားပေါ်တက်လျက် ချက်ချင်း မောင်းထွက်လာ
သည်။

“မိုးကြယ် သတိထားနော်”

“စိတ်မပူနဲ့ တာရာ၊ တာရာက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

“မာမိ အဆိပ်သောက်လိုက်တယ်လို့ ဖုန်းဝင်လာလို့ ကိုယ်
သွားလိုက်တာ၊ မိုးကြယ် စိတ်အရမ်းပူနေမယ် ဆိုတာ
ကိုယ် သိတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကို လိုက်သွားသေးလား”

“လိုက်သွားတာပေါ့၊ တာရာ မာမိရဲ့ စကားတွေကတော့
ဘာရိုင်းသလဲ မမေးနဲ့”

“ဪ ... မိုးကြယ်ရယ် ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ကွာ၊ မာမိ
ကို ကိုယ်က စွန့်ခွာထားခဲ့ရတာပါ၊ မာမိ ခံစားနေရမှာ
ပေါ့”

“အို ... တာရာ အမေကိုက မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာမှု
မရှိတာ ကြည့်ပါလား၊ အခုလည်း ဇွဲမလျော့ဘူး၊ ရှင့်
အမေ ကြည့်ရတာ ဂေါက်နေပြီနဲ့ တူတယ်”

မိုးကြယ်ရဲ့စကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ

ဖြစ်သွားရသည်။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲတွင် ကားကို သွေးရူးသွေး
တန်းမောင်း၍ လိုက်လာသော မာမိကို မြင်လိုက်ရလျှင် ပို၍
စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

သူ့အတွက်နှင့် မာမီ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာတွေ များနေချေပြီ။

“အဲဒီလို မပြောနဲ့ မိုးကြယ်၊ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ ကိုယ်က အမေကိုတောင် ဆန့်ကျင် စွန့်ခွာခဲ့တဲ့ ကောင်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ကိုယ့် အမေလေ ...

အဲဒီလို မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“အေးပါ ဒီအချိန်က ရန်ဖြစ်နေရမဲ့ အချိန် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိုးကြယ် ခံစားရတာတွေ ရှင့်ကို သိစေချင်လွန်းလို့...”

ရှင့်မာမီ ပြောခဲ့တာတွေက မိုးကြယ်ကို ပြည့်တန်ဆာလို ဆက်ဆံခဲ့တာ နားလည်လား...။

ဘာလဲ သူက ဘာမိန်းမကြီး မို့လို့လဲ၊ သိပ်ဂုဏ်မောက်နေရတာ၊ ရှင့် မာမီကို တစ်သက်မပြောနဲ့ ဆယ်သက်တောင် မကြေဘူး မှတ်”

မိုးကြယ်ရဲ့ ဒေါသတွေသည် လီဇာပေါ်ကို ဖိရောင်သွားသည့်ထင်။ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် ကားရှင်းစပြုလာပြီ။ အရှိန်တင်ကာထားသဖြင့် ကားက ကီလို (၁၀၀) ကျော်၌ ပြေးနေသည်။

မာမီကားကလည်း ထိုအရှိန်အတိုင်းပင် နောက်မှ လိုက်လာ၍နေသည်။ သူက နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် စိတ်ပူနေမိသည်။ အပြီးတွေ၊ အမှန်းတရားတွေ၊ ဒေါသမီးတွေလိုက်၍ လောင်ကျွမ်းနေသော ကားမောင်းနေသည့် မိန်းမနှစ်ဦး အန္တရာယ်မှာ မသေးလှချေ။

“မိုးကြယ် အရှိန်လျှော့ပါဦး၊ အန္တရာယ်များတယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရှင့် အမေကြီး လိုက်လာနေတာ မမြင်ဘူးလား။”

“ကျွတ် ... ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အန္တရာယ်ရှိလို့ ပြောနေတာ၊ နည်းနည်းလျှော့စမ်းပါ၊ ဒါမှမဟုတ် ကားရပ်”

“ဘာ ... ရှင့် ရူးနေလား တာရာ၊ ဘာကိစ္စ ရပ်ရမှာလဲ၊ ဘာလဲ ရှင့်အမေနောက် ရှင့် ပြန်လိုက်သွားမလို့လား ...

ဒါဆိုရင်တော့ နောင်ဘဝမှ ရှင့်အမေဗိုက်ထဲ ပြန်ဝင်တော့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမလို့ပါ။ ကိုယ် မလိုက်ပါဘူး၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာ၊ ဒီလောက် Speed နဲ့ အရမ်း အန္တရာယ်ရှိတယ် ...

www.burmeseclassic.com

ကားရပ်လိုက်ပါ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ဘာလဲ တာရာ၊ ရှင်က မိုးကြယ်ကို ပျားရည်နဲ့ ဝမ်းချနေတာလား ဟင်၊ လေပြည်လာထိုးနေတာလား ...

ကားရပ်ခိုင်းပြီး ရှင်အမေနောက် ပြန်လိုက်သွားတော့မှာ မဟုတ်လား၊ ရှင်ကို မိုးကြယ် ပြောပြီးသားနော်၊ ရှင်ကို လုံးဝ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ မပေးနိုင်ဘူး၊ ရှင်အတွက် ရုံးမတတ် ခံစားခဲ့ရတာတွေ ရှင် သိလား၊ ရှင်ကို ကားရပ်ပေးလိုက်တာနဲ့ မိုးကြယ် ရုံးပြီပဲ၊ ရှင်အမေကို လုံးဝ အမှူးမပေးဘူး”

မိုးကြယ်သည် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာလျက် စိတ်တွေလည်း လွတ်ထွက်နေပုံရသည်။ တကယ့်တူ အရူးတစ်ယောက်လိုပင်။

ကားရဲ့ အရှိန်ကိုလည်း နည်းနည်းလေးမှ မလျော့ဘဲ နောက်မှ မာမီကလည်း ဒီအရှိန်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းဝင်။ တစ်ချက် တစ်ချက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာသော ကားများအကြီး ရှောင်တိမ်းပွတ်ဆွဲသွားသည်မှာ သွေးပျက်မတတ်ပင်။

“ကားရပ်စမ်းပါ မိုးကြယ်၊ ကားရပ်လိုက်ပါ”

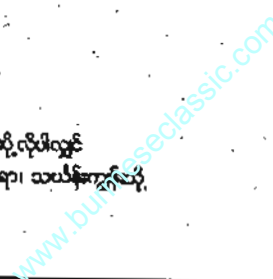

“မရပ်ဘူး ရှင် ဘာမှ လာမပြောနဲ့”

အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်နေသော မိုးကြယ်ရဲ့ ကစားဟာ ရှေ့ကကားကို ကျော်အတက်မှာတော့ တစ်ဖက်မှ မောင်းနှင်လာသော Expressကားကြီးနှင့် ဘွားခနဲ ဆုံတွေ့သွားလျှင် သတိရှိသော မိုးကြယ်သည် ကားနှစ်စီးကြားထဲမှာ ပွတ်ကာ သပ်ကာ ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်ခဲ့သော်လည်း နောက်တစ်စီးနှင့်တော့ မလွတ်တော့။ သူ့ဘက်အခြမ်းနှင့် နောက်ကားတို့၏ ဂျိမ်းခနဲ တိုက်မိသံနောက်တွင် ကားတံခါးမှ လွင့်စဉ်ထွက်ကျသွားပြီးနောက် မိုးကြယ်ရဲ့ အော်သံကျယ်ကျယ်ကိုသာ နောက်ဆုံး ကြားခွင့်ရလိုက်လေသည်။

၂* ၂* ၂*

ဝေခနဲတ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့ လိုပါလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာတိမ်ရာ၊ သယံဇာတလမ်း၊ ပေးဖို့ နိုင်ပါသည်။

အပြစ်အပျက်များသည် မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်

အောင်ပင် ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်သိမ်းခဲ့သည်။ မိုးကြယ်အတွက်
တော့ ကြေကွဲစရာများထက် နာကြည်းစရာ အမုန်းတရား အမုန်း
မီးတွေ လောင်မြိုက်လျက် ဖွဲမီးလိုသာ တမြေမြေ ကျွမ်းလောင်
ဆဲဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှ လိမ့်ကျလျက် ဦးခေါင်းနှင့် ကတ္တရာလမ်း
တို့ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိသောအရှိန်ဖြင့် တာရာသည် ဦးနှောက်
အတွင်းသို့ သွေးယိုစီးကာ မိုးကြယ်ရဲ့ လက်ပေါ်မှာတင် ဆုံးပါးသွား
ခဲ့သည်။ သူ့အမေသည် ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာလျက် မိုးကြယ်ရဲ့
လက်ထဲမှ သူ့ကို ပွေ့ယူလျက် ကြူကြူပါအောင် ငိုပြီးလျှင်
မိုးကြယ်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် ပြောသည်မှာ ...

“ငါ့သားကို ညည်းသတ်တာ” ဟူသော စကား
ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မိုးကြယ်ရဲ့ မျက်နှာကို လည်ထွက်သွားအောင်
ရိုက်သည်မှာ ဘယ်နှစ်ချက်မှန်း မသိချေ။ မိုးကြယ်သည် မျက်ရည်
လည်းမကျ၊ ဘာမှလဲ ပြန်မတုံ့ပြန်၊ စကားလည်းမပြော၊ ဒီအတိုင်း
ငိုကြွေးသာပင်။

နားတွေလည်း အူထွက်နေတာ ဘာမှမကြား၊ ဘာမှ
မမြင်၊ ဘာအသိမှလဲ မရှိတော့။ မျက်ရည်အစား နှုတ်ခမ်းကို
ညှိတ်လုမတတ် ကိုက်ထားသောနေရာမှ သွေးတွေသာ စိမ့်ထွက်
လာသည်။ ဘယ်သူတွေ ခေါ်ဆောင်လာသဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာ
ရည်း မသိတော့။ စိတ်နှင့်ခန္ဓာသည် အကွဲကြီးကွဲလျက် ရှိသည်။
သူ့အမေသည် သူ့ရဲ့ ဈာပနသို့ မိုးကြယ်ကိုလည်း လာခွင့်မပြု။
အတူ ယာဉ်တိုက်မှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍လည်း သူ့ဖခင်၏

www.burmeseclassic.com

လာပေးလှည့်ပါ။ ရှင့်အမေကို မိုးကြယ် ရုံးနေပြီ၊
မိုးကြယ်မှာ အရုံးတွေ များနေပြီ၊ တာရာကို ဆုံးရှုံးတယ်၊
ဘဝကို ဆုံးရှုံးတယ်၊ သူ့အမေကို ရုံးတယ်၊ သူ့ကို သိမ်
မုန်းတယ်၊ အရမ်းမုန်းတယ်၊ အဟီး ... ဟီး”

နောက်ဆုံးတော့ အရူးလိုပင် စိတ်ဖောက်လာလျက်
အော်ဟစ်ငိုယိုခြင်းဖြင့်သာ အဆုံးသတ်နေသော မိုးကြယ်ကို
ဖျောင်းဖျ၍ မရခဲ့တော့ချေ။ အန်တီခိုင်နှင့် ကိုလင်းမွန်သည်
မိုးကြယ်ရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်လျက် တရားသာ ကျရလေ၏။ အချစ်
ကြီးချစ်ကာ အစွဲလမ်းကြီး စွဲလမ်းလျက် ထိုအရာအားလုံး ဆုံးရှုံး
သောအချိန်တွင် သည်းခြေပျက်လျက် ရူးမသွားတာသာ ကံကောင်း
သည်ဟု ...။ ဒီလိုနှင့် မိုးကြယ်ကို သူတို့ ကလောမြို့လေးသို့
ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြတော့တာ ဖြစ်ပါသည်။

* * *

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့လိုပါလျှင်
အမှတ် (၁၀၆)၊ သုခလော (၆) လမ်း၊ သုခလောအိမ်ရာ၊ သယံဇာတနှင့်
ဖွံ့ဖြိုးရေးဦးစီးဌာန၊ ဝေဖန်နိုင်ပါသည်။

ဘဝကို စိတ်မာတ်ကျလျက် အရုံးတွေနှင့်သာ အဖော်
ပြုနေထိုင်ရသည်ဟု အစွဲကြီး စွဲလျက်ရှိသော မိုးကြယ်အတွက်
ကံတရားသည် နေသာသော တစ်မနက်မှာတော့ ကံကောင်းခြင်း
တစ်ခုကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ အိပ်ရာမှ ထချိန်ဝယ် မိုးကြယ် လန်းဆန်း၍
မနေ။ ရင်ထဲမှာ ပျို့လာလျက် မျက်နှာသစ်သောစင်တွင် လေတွေ

ကိုသာ တဝေါဝေါနှင့် ထိုးအန်၍နေသည်။ အန်တီခိုင်က ကျောက် လာဖိပေးလျက် ...

“အစာအိမ်များ ဖြစ်ချင်လား မသိဘူး။ ခမီးက အစာမှ သိပ်မစားဘဲနဲ့ကွယ်”

မိုးကြယ်သည် ရေတစ်ခွက်ချောင်းမှ ကိုယ်ပုံကိုယ် ကြည့်မိသည်။ နားထင်တွေကချိုင်လျက် မျက်ကွင်းတွေက ကျလျက် ရှိသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပင် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိတာ ဖြစ်သည်။

ဘုရား ... ဘုရား။ အဲဒါ ဖြစ်ကော ဖြစ်နိုင်လို့လား။ မိုးကြယ်သည် ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာလျက် ...

“အန်တီခိုင် ဆေးခန်း ... ဆေးခန်း သွားရအောင်”

“ဘာလို့လဲ သမီးရဲ့ မသက်သာဘူးလား။ ဟိုဘက်ခြေမှာ ဒေါက်တာ ရှိတယ်လေ။ ဒီကို ပင့်လိုက်ရမလား။”

“အင်း ... အင်း ပင့်လိုက်ပါ”

ဆရာဝန်မ ရောက်လာလျှင် မိုးကြယ်ကို ဂရုတစိုက် စမ်းသပ်ပေးသည်။ နောက် မိုးကြယ်ရဲ့ dated ကို မေးမြန်းသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်တာက မိုးကြယ်အတွက် အကောင်းဆုံး ခွန်အား ဖြစ်စေမည့်သတင်းတစ်ခုကို ပေးလာခဲ့ပါသည်။

“မိုးကြယ်မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေတယ်ကွယ်။ နှစ်လကျော် သုံးလထဲမှာပါ”

“ဘုရားရေ ...”

အန်တီခိုင်က ရင်ဘတ်ဖိကာ ဘုရားတသလို မိုးကြယ် သည်လည်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထသည်အထိ အံ့သြဝမ်းသာစိတ်က လှိုက်တက်၍ လာခဲ့သည်။ မိုးကြယ်သည် မျက်ရည်တွေ စီးကျ လာရင်း ဒေါက်တာ့လက်ကို ဆွဲယူလျက် ...

“ဒေါက်တာ တကယ် ... တကယ် ပြောနေတာလားဟင်”

“တကယ်ပါကွယ် ဘာလို့ ညာပြောရမှာလဲ။ မိုးကြယ်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ အသေအချာပါပဲ။ ဒီတော့ အားရှိအောင် နေ။ ဂရုစိုက် ဟုတ်ပြီလား။”

မိုးကြယ်သည် မျက်ရည်စတွေကြားမှ ဒေါက်တာ့ကို ပြုံးမြဲလျက် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီတဲ့။ တာရာရဲ့ ရင်သွေးလေး မိုးကြယ်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်တဲ့။ အို ... မိုးကြယ် ထံသို့ ဘယ်လို ခွန်အားတွေ စီးဝင်လာသလဲဆိုတာ မသိချေ။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ တာရာနဲ့ ပတ်သတ်သမျှ ဘာမှ မကျွန်ခဲ့ ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တာ။ အခုတော့ တာရာနဲ့ မိုးကြယ်တို့ရဲ့ ကိုယ်ပွားလေး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ဆိုပါလား။

မိုးကြယ်ကို တာရာ အထိကျန်စွာ မထားရစ်ခဲ့
တော့ဘူး။ ပြီးတော့ မိုးကြယ် မရှုံးတော့ဘူး၊ ဟုတ်တယ်
ဒီကလေးလေးအတွက် မိုးကြယ် အသက်ဆက်ရှင်ရဦးမယ်၊ ကြီး
စားရဦးမယ်။

မိုးကြယ်သည် ဗိုက်ကလေးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်
ယှက်တင်ထားလျက် မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားကာ နှုတ်ခမ်း
များက ကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ကော့ရွန်းပြီးလျက်ရှိသော်လည်း မျက်ဝန်း
ထောင့်မှ မျက်ရည်တွေက စီးကျလို့ လာခဲ့သည်။ မိုးကြယ်ရဲ့
ဘဝမှာ မဖြစ်ချင်ဆုံးက မိဘမဲ့ကလေးတွေရဲ့ဘဝ ဖြစ်သည်။
အခုတော့ မိုးကြယ်ရဲ့ ရင်သွေးလေးသည် ဖခင်မဲ့စွာဖြင့် လောက
ကြီးထဲကို ဝင်ရောက်လာရတော့မည်။ ဒီလို မဖြစ်စေချင်လှသော်
လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ အကြောင်းရှိလာလျှင် အကျိုး
တရားတွေက ဖြစ်ကို ဖြစ်ရတော့မည်။ မိုးကြယ်သည် ဒီလို
တွေးမိလိုက်လျှင် ဘဝဆိုတဲ့ အရသာကို နားလည်သလိုလို
ရှိသွားခဲ့ပါသည်။

၂* ၂* ၂*

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ဖေဖိုလိုပါလျှင်
အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာထိပ်ရပ်၊ သယ်နှံ့ကျွန်းဆုံ
ဖေဖိုနိုင်ပါသည်။

ဒေါ်ဝန်းသော်တာ အတွက် သုံးနှစ်ကျော် ကွဲကွာနေ
ခဲ့ရသော မြန်မာပြည်သည် ဘာမှ သိပ်ထူးထူးခြားခြား ပြောင်း
လဲခြင်း မရှိချေ။ သား သွေးဆုံးသွားပြီးတည်းက သူမဘဝသည်
အရိပ်မဲ့နေ့လို ခြောက်သွေ့ အထီးကျန်သွားခဲ့ရသည်။ တစ်ဦး
တည်းသောသား ဖြစ်သည့်အတွက် သူမမှာ ဘာမျိုးဆက် အနှောင်
အဖွဲ့မှ ကျန်မနေရစ်ခဲ့တော့။ ဒါကြောင့် အားလုံးကို သံယောဇဉ်

ဖြတ်ကာ အမျိုးတွေရှိသော ဆစ်ဒနီသို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ သုံး
နှစ်အတွင်းမှာတော့ သူမ စိတ်တွေ တောင့်တော်ပြောင်းလဲခဲ့လေ
သည်။ ဓမ္မဓိတ်ဆွေတွေရဲ့ ကူညီလမ်းပြမှုဖြင့် တရားရေအေးက
ပူနေသော နှလုံးစိတ်ဝမ်းကို ငြိမ်းအေးစေနိုင်ခဲ့သည်။

အခုတော့ စွန့်စွာခဲ့သောမြေကို ပြန်လည် ခြေချ
နိုင်ခဲ့ချေပြီ။ လေယာဉ်ပေါ်မှ အဆင်းတွင် မိတ်ဆွေက ...

“သော်တာရေ လေယာဉ်ကွင်းကနေ ဂေဟာကို တန်းသွား
ရအောင်ကွာ၊ ကိုယ့် မိတ်ဆွေဆီ ပစ္စည်းတစ်ခါတည်း
ဝင်ပေးချင်လို့”

“ရကယ် ဂရေစ် ဝင်လိုက်လေ”

မိဘမဲ့ကလေးများရှိရာ ဂေဟာထဲသို့ ရောက်လျှင်
စိတ်တွေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ နူးညံ့သွားရသည်။ ကစားကွင်းထဲ
မှာ ကလေးတွေက ကစားနည်းမျိုးစုံဖြင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကစားလျက်
ရှိနေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘောလုံးက
သူမရဲ့ ခြေထောက်ကို လာရောက်ထိမှန်ခဲ့သည်။^၂

“အယ် ... သားသားကတော့လေ၊ ဆောရီးပါ အန်တီ
ဆောရီး”

“ရပါတယ်ကွယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူမနှင့် ကလေးရဲ့မိခင်သည် စကားသာ ပြောနေပေမဲ့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သေချာ မကြည့်မိကြသေး။ သူမကလည်း ဘောလုံးကိုကောက်ကာ မော့အပေး၊ ကလေးမိခင်ကလည်း ကလေးကို ပွေ့ချိုလျက် မော့အကြည့်လာမှာပင် ...

“ဟင် ... မင်း ... မိုးကြယ်စင်”

“ဪ ...”

မိုးကြယ်စင်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ပွင့်အာသွားလျက် ဪ ... တစ်လုံးသာ ရေရွတ်နိုင်ပြီးနောက် ချာခနဲပင် လှည့်ထွက်၍ သွားလေသည်။ ကလေးလေး နှစ်နှစ်ကျော်အရွယ် ကလေးလေးရဲ့ မျက်နှာဟာ ...။

ဘုရား ... ဘုရား ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ချက်ချင်း ရပ်တန့်သွားသလိုပင်။ ဒေါ်ဝန်းသော်တာ အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။ တာရာမှ တာရာပါလား။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ် လောက်က သူမ မွေးဖွားခဲ့ဖူးသော ကလေးလေး တာရာပါလား။ ဒီကလေးကို မိုးကြယ်စင်က ချိပိုးသွားတယ်၊ ဒါဆို ဒီကလေးက ...။ ချက်ချင်းပင် မိုးကြယ်စင်ရဲ့ နောက်သို့ အပြေး လိုက်လာသည်။

“ခဏ ... ခဏလေးပါ ဒီ ... ဒီကလေးက”

“ကျွန်မ သားလေးပါ။ အန်တီနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး။”

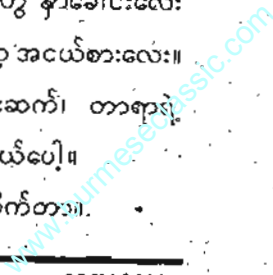
“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါ တာရာနဲ့ ရတဲ့ ကလေး မဟုတ်လား။ မင်း မညာပါနဲ့ မိုးကြယ်စင်။ ဒါ တာရာရဲ့ သားလေးပါ။ ငါ့ ... ငါ့ မြေးလေးပါ။”

မိုးကြယ်စင်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက လှပစွာ ကော့ညွတ်သွားလျက် ...

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မက ယောက်ျားတကာနဲ့ ရှုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမပါ။ အန်တီမြေး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဆောရီး အန်တီ ဒါ အန်တီမြေး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။”

မိုးကြယ်စင်က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သည်။ ကလေးငယ်က လက်မလေးကိုက်ကာ သူမကို ရယ်ရွှင်မြူးသော မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးလေးတွေ နှာခေါင်းလေးတွေက တာရာမှ တာရာပါ။ တကယ့်ကို တာရာ အငယ်စားလေး။ ဘုရားသခင် ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ တာရာရဲ့ မျိုးဆက်၊ တာရာရဲ့ ကိုယ်ပွား၊ တာရာ clone လေး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ပေါ့။

အို ... သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။

သူမက ဂေဟာမှ ဆရာမလေးကို စပ်စုကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာမ အဲဒီ အမျိုးသမီးက အဆိုတော် မိုးကြယ်စင်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ အဆိုတော် မိုးကြယ်စင်ပါ။ ကလေးက သူ့ကလေးလေးပါ အန်တီ၊ ဒီနေ့ သူ့သားလေးမွေးနေ့မို့ ဒီမှာ ဣသိုလ်လာလုပ်ပြီး ငွေလာလှူတာပါ။ သူ့အမျိုးသားက ဆုံးသွားပြီလေ၊ ကလေးလေးရဲ့ နာမည်က ရဲရင့်ကြယ်စင်တဲ့”

“ဟုတ်လား ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

သူမက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပင် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကာ မိုးကြယ်စင်ကို အပြေးလိုက်ရှာမိသည်။ လက်မတင်လေးပင် မိုးကြယ်စင်နှင့် ကလေးကို ချီထားသော နာနိ ဖြစ်ဟန်တူသည့် မိန်းကလေးတို့သည် ပြန်ရန်အတွက် ကားပေါ်သို့တက်ခွဲဟန်ပြင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“မိုးကြယ်စင် ခဏနေပါဦးကွယ်၊ အန်တီ မြေးလေးကို ခဏလောက် ချီခွင့်ပေးပါကွယ်၊ ပြီးတော့”

မိုးကြယ်စင်သည် အပြောကိုမခံဘဲ လက်ကာပြလျက် ...

“အန်တီမြေး မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်မကို ရှင်ပေးခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေက တစ်သက်လုံး နာလန်မထူအောင် ပေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ ဝင့်ကြွေးရှိသမျှ ဒီလောက်နဲ့ ကျေပါစေတော့ ...

ကျွန်မကို လာပြီး မပတ်သက်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး အန် ... အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မိုးကြယ်စင်ရယ် ဒါ အန်တီ မြေးပါ၊ အန်တီ သိပါတယ်၊ တာရာမှ တာရာလေးပါ ...

အဲဒီလို မရက်စက်ပါနဲ့ မိုးကြယ်စင်၊ ဒါ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သားရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကိုယ်ပွားလေးပါ၊ အန်တီကို ချစ်ခွင့်ပေးပါ ...

စောင့်ရှောက်ခွင့်ပေးပါ၊ မင်းအပေါ်မှာ အန်တီ လွန်ခဲ့သမျှ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“ဆောရီးပါ အန်တီ၊ သားမှာ အမေရှိတယ်၊ စောင့်ရှောက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မသားလေး ဖတဆိုး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါဟာ ရှင်ရဲ့

အတ္တတွေ၊ မာနတွေကြောင့်ပဲ။ ရှင် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ ရှင် မှတ်မိဦးမှာပါ ...

ကျွန်မရင်တွေ ကွဲတာထက် ရှင် ပိုခံစားစေရမယ်လို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ။ ရှင်အတွက် ကျွန်မရင်ထဲက အငြိုးမြစ်ဟာ ခုထိ အရှိန်ကောင်းကောင်း စီးဆင်းနေဆဲ ပဲ။ ဒါ ရှင် သိရဲ့လား။”

အဖျားခတ် တုန်ယင်နေသော မိုးကြယ်စင်ရဲ့ စကား သံအဆုံးမှာ သူမ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့ ရသည်။ ချစ်စဖွယ်ကလေးငယ်ရဲ့ ရုပ်သွင်က သူမရဲ့ ရင်ကို ဓားနှင့် မွန်းနေစေသလိုပင်။

“မင်း ရက်စက်လှချည်လား မိုးကြယ်စင်ရယ်”

မိုးကြယ်စင်က ခနိုးခနဲ ရယ်မောကာ ...

“ရှင်တုန်းက ဒီလို ရက်စက်ခဲ့တာပါ ဒေါ်ဝန်းသော်တာ။ ဒီလို ရက်စက်တတ်တဲ့ နှလုံးသား ဖြစ်လာဖို့ ဘယ်လို အကြောင်းတရားတွေ မန်လာခဲ့သလဲ ဆိုတာ ရှင် အသိဆုံး ပါ။ အကြောင်းရှိမှ အကျိုးဖြစ်တာပါ”

မိုးကြယ်စင်က ပြောပြီးလျှင် ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးနေချေပြီ။ သူမက ကားတံခါးနား တိုးကပ်လျက် ...

“မင်းရဲ့ အငြိုးမြစ် ခြောက်ခန်းသွားတဲ့အချိန်ကို အန်တီ စောင့်နေပါမယ်”

ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသော ကားစက်သံအောက် တွင် သူမရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကျိတ်နင်းဖြတ်သွားသလို ခံစားသွားခဲ့ရပါသည်။ ခွင့်လွှတ်ပါ မိန်းကလေးရယ်။ အန်တီ မင်းအပေါ်မှာ အများကြီး လွန်မှားမိခဲ့ပါတယ်။ အန်တီရဲ့ အတ္တ တွေကြောင့် နှလုံးသားတွေ ကွဲအက်လောင်ကျွမ်းခဲ့ရတဲ့အတွက် မင်းရဲ့ အငြိုးမြစ် ခြောက်ခန်းသွားမဲ့အချိန်ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်နေပါမယ်။

မိုးကြယ်သည် အခုတော့ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံး လျက် အငြိုးတရားတွေအပြည့်ဖြင့် ဒေါ်ဝန်းသော်တာကို လက်တုံ့ ပြန်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမကြီးသည် သူ့သား၏ ကိုယ်ပွား လေးဟူသော အသိဖြင့် သားကို ရူးမတတ် ချစ်ခင်ပုံရသည်။ မိုးကြယ်ထံ အခေါက်ခေါက် အခါခါ လာသည်။ တယ်လီဖုန်းတွေ ဆက်သည်။ လက်ဆောင်ခြင်းတွေ ပန်းစည်းတွေပို့ကာ တောင်းပန် သည်။ သို့သော် မိုးကြယ်ကား ခါးခါးသီးသီးပင် လက်မခံချေ။ လူကြီးတစ်ယောက်မို့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောမလွတ်သော်ငြား အသိ အမှတ်ကိုမပြု။ ဘွားတော်ကို ဥပေက္ခာသာ ပြုထားလေသည်။

မိုးကြယ်ကို ရက်စက်စွာ သမီးချင်းမစာနာ ပြောထွက် ရက်သော စကားများကို တစ်နေ့မှ မေ့မရသေးချေ။ တာရာနှင့် သေကွဲကွဲခဲ့ရသည်မှာလည်း ထိုမိန်းမကြီး၏ ပယောဂ မကင်းလှ။ ဒါတွေကို ပြန်တွေးမိလျှင် မျက်ရည်ဝဲကာ ရင်ဘတ်တွေ အောင့် လာရစမြဲ။ သားကြောင့်သာ မိုးကြယ်ရဲ့ဘဝကြီး ပြန်လည်ရှင် သန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အထိနာခဲ့သောဘဝကို ပြန်လည်တည့် မတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြောစမတ်တွင်ရသော မိုးကြယ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဇာတ်လမ်းနှင့် သားအပေါ်ထားသော မိခင်စိတ်တို့ကြောင့် မိုးကြယ် ကို-ပရိတ်သတ်က ပိုလိုတောင် စိတ်ဝင်စားခဲ့သေးသည်။ အောင်မြင် မှုအရှိန်တွေက လျော့မသွားခဲ့။ သားရဲ့ ကိုယ်ဝန်ခုနစ်လမှာ မိုးကြယ်ရဲ့ ဒုတိယအယ်လ်ဘစ် ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအခွေကလည်း ထင်ထားတာထက် အဆများစွာ ရောင်းခဲ့ရသဖြင့် ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ပင် Promotion ပွဲတွေ၊ လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲတွေ လုပ်ခဲ့ရသည်။ မိုးကြယ်ရဲ့အနားမှာ တာရာ မရှိတော့သော်ငြား သားရှိနေသဖြင့် သားသည် မိုးကြယ်ရဲ့ ကမ္ဘာ၊ မိုးကြယ်ရဲ့ အသက်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ မိုးကြယ်ရဲ့ အနားမှာ တာရာကိုယ်ပွား သားရှိသည်။ ဒေါ်ဝန်းသော်

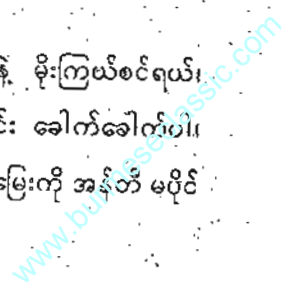
တာရဲ့ အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့။ ဒီအဖြစ်ကို တွေးတိုင်း မိုးကြယ်သည် အတော်ကျေနပ်ရလေသည်။

တစ်နေ့ သားကို မိုးကြယ် မူကြိုမှာ သွားကြိုလျှင် ထင်မထားသော အဖြစ်အပျက်နှင့် ဆုံရလေသည်။ အရင်က မိုးကြယ် ကြိုလေမရှိပေ။ ဒီနေ့ Shopping ထွက်ရာ သားကို သွားခေါ်မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ဝင်ကာမှ သားနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေသော ဒေါ်ဝန်းသော်တာကို တွေ့လိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။

မိုးကြယ်သည် ချတ်ချင်းပင် သားကို ဆွဲယူပွေ့ချို လျက် ...

“ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ သားနဲ့ ရှင်ကို ပတ်သက်စရာ မလိုဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ၊ ရှင် ဘာကြောင့် လိုက် ပတ်သက်နေရတာလဲ”

“မင်း ဒီလို တစ်ဖက်စွန်း မကျပါနဲ့ မိုးကြယ်စင်ရယ်၊ အန်တီက ဒီကလေးရဲ့ အဘွားအရင်း ခေါက်ခေါက်ပါ။ သူ့အဖေက အန်တီ သားပါ။ အန်တီမြေးကို အန်တီ မပိုင် တောင် ဆိုင်တော့ ဆိုင်ပါတယ်”

မိုးကြယ်သည် နာကြည်းခြောက်ကပ်စွာ ရယ်စောလျက် ...

“ဘာဆိုတာလဲ၊ ကျွန်မကို ချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုဘူးလို့ တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာခဲ့တဲ့သူက အခုမှ ရှင့်မြေးလို့ ဘာတွေ လာဆိုင်ပြနေတာလဲ၊ ရှင့်က အဆင့်အတန်းရှိတဲ့၊ ဝုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မျိုးရိုးကပါ ...

အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးကို လိုက်မပတ်သက်ပါနဲ့”

“မိုးကြယ်စင်ရယ် မင်းရဲ့ အငြိုးတွေက ပြင်းထန်လွန်းလှချည်လား၊ မင်းကို ဘယ်လိုတောင်းပန်မှ မင်း ကျေနပ်နိုင်မှာလဲ၊ ပြောပါကွယ်”

“အို ... ဘယ်လိုမှ လာမတောင်းပန်နဲ့၊ ဘယ်တော့မှလဲ မပြောဘူး”

“တစ်နေ့ကျရင် မင်း အန်တီကို ကိုယ်ချင်းစာနာမိမှာပါ၊ မင်းလည်း မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ မိုးကြယ်စင်ရယ်၊ ဖခင်မရှိရှာတော့တဲ့ ကလေးလေးကို မင်း ဘယ်လောက် ချစ်ခဲ့လဲ၊ မင်းဘဝဟာ ဒီကလေးလို့ မှတ်ယူထားတဲ့ အထိပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီလိုပါပဲကွယ် အန်တီတုန်းကလည်း သားဟာ အန်တီဘဝ၊ အန်တီအသက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ် ...

အန်တီ မှားခဲ့တာတွေလည်း တော်တော်ကို များခဲ့ပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှားတွေအတွက် တစ်သက်လုံး နာကျင်ပေးဆပ်နေရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ရှုံးနေသူတစ်ယောက်လို မင်းက ဘာလို့ ထပ်နိုင်ချင်သေးတာလဲ ...

တကယ်ရော မင်း နိုင်ရဲ့လား၊ မင်း သေချာစဉ်းစားပါ၊ ဘဝဆိုတာ တကယ်ကို တိုတိုလေးပါ မိုးကြယ်စင်၊ သံသရာဆိုတာ အမြဲတမ်း တစ်ပတ်လည်ပတ်နေတာပါ၊ တစ်ချိန်က မင်းလိုဘဝမျိုး အန်တီ ရခဲ့တယ်၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ မင်း အန်တီနေရာကို ရောက်မလာဘူးကို ပြောနိုင်လား၊ မင်း ဆုံးဖြတ်ပါ”

မိုးကြယ်သည် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလျက် သားကို တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ထားရင်းမှ ...

“အို ... မသိဘူး၊ ရှင့် ဘာမှ လာမပြောနဲ့၊ ရှင့်နဲ့တွေ့ရရင် ကျွန်မ နှလုံးသားဟာ မိလို အမြဲတမ်း ပူဇော်ပါ၊ ကျွန်မသားနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှလဲ မခွဲဘူး၊ ရှင့် သွားပါတော့ ထွက်သွားပါ”

“ထွက်သွားမှာပါကွယ် မင်းကို ပြောခဲ့ချင်တာ တစ်ခုကတော့ ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းပါ၊ အန်တီလို

တန့်န့်နဲ့ နောင်တတရားက နှိပ်စက်နေတဲ့အဖြစ်မျိုး မင်းကို မခံစားစေချင်လို့ပါ။”

မိုးကြယ်သည် သားကို တင်းတင်းပေးလျက် သူ့ ရှေ့မှ အမြန်ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် သားကို ဖက်လျက် ကြူကြူပါအောင် ငိုမိသည်။ သားက နားမလည်သော အရိုးခဲမျက်ဝန်းလေးများဖြင့်

“ဟမီ ဘာလို့ ငိုနေတာလဲဟင် ဗိုက်ဆာလို့လား၊ သားသား မုန့်ကျွေးမယ်လေ”

“သားရယ် ... သားသား မာမိုကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဟင်၊ မာမိုကို ခွဲဘွားမှာလား။”

“မခွဲပါဘူး မာမိရဲ့၊ မာမိုကို သားသားက မိုးလောက်ကြီး ချစ်တာပေါ့၊ မာမိ ဟိုဘွားဘွားကို ဘာလို့ ငေါက်နေတာလဲ ဟင်၊ အဲဒီ ဘွားဘွား သနားပါတယ် မာမိရယ်”

“သားသား ... မင်း သူ့ကို ချစ်လားဟင်”

“အဲဒီ ဘွားဘွားကို သနားတယ်၊ မာမိုကို ချစ်တယ်”

“သားရယ်”

မိုးကြယ်သည် သားကိုဖက်ကာ တာရာရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ နောက်တစ်ပတ်ဆိုလျှင် တာရာအတွက်

လေးနှစ်ပြည့် ကုသိုလ်ပြုလုပ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ တာရာ ရှင် ဘယ်ဘဝကို ရောက်နေလဲ။ ရှင်ကတော့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ တစ်နေ့ ရာမှာ ရှိနေမှာပါ။ မိုးကြယ်ကတော့ အခုထိ မငြိမ်းချမ်းနိုင်သေးဘူး၊ တာရာရယ်။ ရှင်အမေကို မုန်းရတဲ့ အမုန်းတွေ၊ နာကြည်းချက်တွေ၊ အပြိုးတွေနဲ့ သားအတွက် ချစ်ရတဲ့ ပုပင်သောကတွေနဲ့ မိုးကြယ် မငြိမ်းချမ်းနိုင်သေးဘူး။ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ဘယ်မှာရှာရမလဲ။

မိုးကြယ်ကို ကူညီပါဦး တာရာရယ်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ဖေ့ဘွဲ့လိုပီလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သာယာဝတီမြို့၊ ဖေ့ဘွဲ့နိုင်ပါသည်။

တာရာ သေဆုံးသွားတာ လေးနှစ်ပြည့်သည် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တာရာအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု အလှူဒါနပွဲတစ်ခုကို မိုးကြယ်ရဲ့ အိမ်မှာပဲ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ မိုးကြယ်ရဲ့ဘဝ အလုံးစုံကို သိထားသော ဆရာတော်က မိုးကြယ်နှင့် ကိုက်ညီသည့် တရားတစ်ပုဒ်ကို ဟောကြားခဲ့သည်။

မိုးကြယ်အတွက် အလင်းရစေမည့် စကားတို့ဖြင့်လည်း ဆုံးမတော်မူခဲ့ပါသည်။

“သံသရာဆိုတာ အမြဲ လည်ပတ်နေတယ် ဒကာမလေး ...

အမှန်းတွေ အာယာတတွေဆိုတာလည်း သူ့အတွက်လည်း ပူလောင်ရသလို ကိုယ့်အတွက်လည်း ပူလောင်ရတာပဲ။ ဒကာမလေး ငြိမ်းချမ်းနိုင်လို့လား ...

သည်းခံခြင်း မေတ္တာတရားက ထားနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပေမဲ့ ကြိုးစားကြည့်စေချင်ပါတယ်။ အဓိကက ကိုယ့်အတွက် လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းကို ရှာပါ။ ငြိမ်းအေးမှုကို ရှာဖွေပါ။ ဒါက ကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ရတဲ့ အလုပ်ပါ။ သူ့ကို နာကျင်စေရင် ကိုယ်လည်း နာကျင်ရတယ် ဆိုတာ အမြဲ သတိချုပ်ပါ။ ဝင့်ဆိုတာ လည်တတ်တယ် ဒကာမလေး ...

ကိုယ်က အရင်ဘဝက ဒီလို ဖြစ်စေဖို့ အကြောင်းတရားတွေ လုပ်ခဲ့လို့ ဒီလို အကျိုးတရားတွေ ဖန်လာတာ။ ဒါကို ဒီနေရာမှာတင်ပဲ အဆုံးသတ်လိုက်တော့၊ အသစ်တွေ မဖြစ်စေနဲ့တော့၊ သံသရာကို မရှည်စေနဲ့တော့”

မိုးကြယ်သည် ဆရာတော်ရဲ့ စကားကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတွေးတောကာ နေခဲ့သည်။ သားရဲ့ ဆုံးပင်လေးတွေကို သစ်ဖွပေးရင်းမှ တစ်နေ့မှာ သားအတွက်နဲ့ မိုးကြယ် ဝင့်

လည်ရမှာကို ကြောက်လာသည်။ ပြီးတော့ အငြိုးတရားရဲ့ မိုးကြယ်ကို ထန်ပြန်ထိုးနှက်ချက်တွေကလည်း အပြည့်အဝ အနိုင်ရသည်ဟု ပြောမရခဲ့။ မိုးကြယ်သည်လည်း အမြဲတမ်း ပုလောင်နေခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့ညက မိုးကြယ် တာရာကို အိပ်မက် မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ တာရာက မိုးကြယ်ကို လာနှုတ်ဆက်တာဟု ဆိုသည်။ ပြီးတော့ သားကိုလည်း ဖွဖွနမ်းရှိုက်သွားကာ မိုးကြယ်ကိုလည်း စကားတွေ ဆိုသွားခဲ့သေးသည်။

“မာမိုကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ၊ မိုးကြယ်ရယ်၊ မိုးကြယ်လည်း ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်မှာပါ။ ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပေမဲ့ ကြိုးစားကြည့်စေချင်ပါတယ်။ သားအတွက် မိုးကြယ်ကို ဖြူစင်တဲ့ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ အငြိုးတွေ၊ အမှန်းတွေနဲ့ ရှင်သန်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သားအဖြစ် ကိုယ့်သားကို မကြီးပြင်းစေချင်ဘူး ...

ကိုယ့်ဆန္ဒကို ဖြည်းဆည်းပေးပါ မိုးကြယ်ရယ် နော်၊ တစ်နေရာကနေ ကိုယ် ကျေနပ်ပါ့မယ်”

အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသောအခါ နံနက် အာရထံ တက်တော့မည်။ မိုးကြယ်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်

အိပ်ပျော်နေသော သားရဲ့ မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိကြည့်ကာ တာရာ ပြောသလို သားအတွက် ဖြူစင်အေးမြသော မိခင်တစ်ယောက် အမှန်တကယ်ကို ဖြစ်ချင်လာခဲ့သည်။

ဒီအတွက် အချိန်တစ်ခုတော့ ပေးပါ တာရာ။

၂* ၂* ၂*

၀၀၅နိစာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးဆိုလို့ပါလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သင်္ဃန်းကျွန်းဆွယ်၊ ပေးဆိုနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဂို”

ရာသီဥတုကြောင့် သာယာသောတစ်နေ့တွင် ဒေါ်ဝန်းသော်တာထံသို့ ရှင်ပြုနားသ အလှူတော်မင်္ဂလာ ဖိတ်စာ တစ်စောင် ရောက်ရှိလို့ လာခဲ့လေသည်။

BURMESE CLASSIC

အရှိန်ဟုန်ပြင်းပြင်းဖြင့် စီးဆင်းခဲ့သော အညှိုးမြစ် တစ်စင်းသည် တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ခန်းခြောက်စ ပြုသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဝန်းသော်တာသည် အလှူမင်္ဂလာဖိတ်စာကို ရင်မှာဖိုက်လျက် ကြည်ကြည်နူးနူးပြုံးရင်း တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ကျရသည်။ သို့သော် သူမ ကျေနပ်ပါသည်။

စည်ကား၍ ကျက်သရေရှိလှသော အလှူမင်္ဂလာပွဲတွင် ရဲရင့်ကြယ်စင်လေးကို ဆံချသောအခါ သူမနှင့် မိုးကြယ်စင်က တစ်ဖက်စီမှ ပိတ်ဖြူစကိုကိုင်လျက် အတူဆံခံခဲ့ကြသည်။ ဒီအချိန်မှာ မိုးကြယ်စင်က တည်ငြိမ်သလောက် သူမက မျက်ရည်ပြိုင်ပြိုင်ကျကာ တာရှာကို သတိရမိလျက် နောင်တတရားက ရင်ကို မြေအောင် နှိပ်စက်လေသည်။ ဖခင်မဲ့ရှာသော မြေးလေးအတွက်လည်း ရင်နှင့်ရသည်။

“ဘွားဘွားက ဘာလို့ ငိုတာလဲ”

ဦးရေစိမ်းလေးဖြင့် ရှင်းသန့်သပွယ်သော ကိုရင်လေးက ကြင်နာသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် မေးလာလျှင် သူမမှာ ဖြေစရာစကား မရှိချေ။

မိုးကြယ်စင်က ပြုံးလျက် ဝင်ဖြေပေးသည်။

“ကိုရင်လေး အတွက် ဝမ်းသာလို့ပါ”

သားက စကားတတ်လေသည်။ ချက်ချင်းပင် သူမရဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်း ...

“ဝမ်းသာရင် သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

သူမက မိုးကြယ်စင်ကို ငေးကြည့်မိသည်။ မြန်မာ ဆန်ဆန်ဖြင့် ကျက်သရေရှိသော အလှူဒါယိကာမ မိုးကြယ်စင် သည် ငြိမ်အေးသော မျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် အေးချမ်းစွာ ပြုံးနေသည်။ ဒီမိန်းကလေးကို လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်လောက်က သူမ ဘာလို့ အမုန်းကြီး မုန်းခဲ့မိတာပါလိမ့်။

တကယ်တော့ စိတ်ကသာ ကိုယ်ကို အရှောင်ဆိုး တာ ဖြစ်လေသည်။

“အန်တီ သိပ်နောင်တရမိတယ် မိုးကြယ်စင်၊ အန်တီရဲ့ အတ္တနဲ့ မာနတွေရဲ့ အကျိုးဆက်အဖြစ် တာရာကို ဆုံးရှုံး ခဲ့ရတယ်၊ မင်းလည်း မှုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ နာကျင်ခံစားခဲ့ ရတယ်၊ အန်တီ မြေးလေးလည်း ဖတဆိုးလေး ဘဝကို ရောက်ရတယ်၊ ဒီအတွက် အန်တီ ဘဝတစ်ခုလုံး နာကျင် ခံစားသွားရတော့မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ တာရာရဲ့ ကိုယ်ပွားလေး ကျန်နေရစ်ခဲ့တဲ့အတွက် အန်တီ အတွက် ဖြေသာစရာတစ်ခုပါ ...

အန်တီကို ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တဲ့ မင်းကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

မိုးကြယ်စင်က သူမကို နူးနူးညှည့် ဖြိုးပြလာခဲ့သည်။ “အငြိုးနဲ့ အမုန်းဆိုတာ ခံယူတဲ့သူ အတွက်လည်း ပူလောင် ရသလို ပေးတဲ့သူအတွက်လည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး တစ်ခုပါ၊ ကျွန်မလည်း တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ပါဘူး၊ ဆင်းရဲရပါ တယ် ...

ဒါကြောင့် ကျွန်မ လွတ်ချပစ်ခဲ့ပါပြီ”
“မင်းဟာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ် သွားပါလား၊ မင်းကို အန်တီ အများကြီး လေးစားပါတယ်၊ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် မင်းအတွက် အန်တီ ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွယ်”

“မလိုပါဘူး အန်တီ၊ သားရဲ့ မိခင်ဟာ အတ္တတွေ အညှိုး တရားတွေနဲ့ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကျွန်မ မဖြေချင်တော့လို့ပါ ...

ကျွန်မဆီက မကောင်းတဲ့အကျင့်တွေ သားရဲ့ နုနယ် တဲ့စိတ်မှာ စွဲထင်သွားမှာကို မလိုလားဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ အလှည့်မှာ သားကို တာရာတုန်းကလို အဖြစ်မျိုး ထပ်ကြုံလာမှာကိုလည်း မလိုလားပါဘူး ...

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးလည်း ဘယ်ဘော့မှ မကြုံလာပါ
စေနဲ့လိုလဲ ကျွန်မ အမြဲ ဆုတောင်းပါတယ်”

“ပြည့်မှာပါ သမီးရယ်၊ မင်းအတွက် ပြည့်စုံမှာပါ”

သူမက မိုးကြယ်စင်ရဲ့လက်ကို ဆွဲယူလျက် လှိုက်
လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောမိသည်။ အဲဒီအခါမှာ မိုးကြယ်စင်ကလည်း
လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးပြလို့ လာခဲ့လေသည်။ တစ်ချိန်က အမှန်း
မြစ်၊ အငြိုးမြစ်တွေထဲမှာ လက်ပစ်ကူးခဲ့ကြသော မိန်းမနှစ်ဦး
တို့သည် ဒီအချိန်မှာတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကြည်
လင်ဆုံး ပြုံးပြနိုင်ခဲ့ပြီ။

အနွေးထွေးဆုံး ဆက်ဆံနိုင်ခဲ့ပြီ၊ ဒါဟာ တခြား
ကြောင့်တော့မဟုတ်။ အသုံးမခင်သော အာဃာတတွေကို လွှတ်
ချလိုက်လျက် စာနာစိတ်ဖြင့် ခွင့်လွှတ်နားလည်လိုက်သောကြောင့်
သာ ဖြစ်လေသည်။

စာစတ်ပန်သတ်များအတွက်

တာဝရ

March 14th 2006.

